CĂRȚILE o ARVEN

Acluofobia

ZECE POVESTIRI MACABRE

A. R. DELEANU

A.R. Deleanu

Acluofobia

Zece povestiri macabre

HERG BENET
2013

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2013 A.R. Deleanu

© 2013 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Cărțile Arven: un trademark

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrații interior și copertă: ©2013 Claudia Niculescu

www. claudianiculescuart.blogspot.co.at

Grafică: ©2013 The Spartan Bureau

ISBN Print: 978-606-8335-82-7

ISBN ePUB: 978-606-8335-86-5

CĂRȚILE ARVEN

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

A.R. Deleanu s-a născut la Brașov în noiembrie 1985.

A debutat în 2006 cu poezie și proză în revista orădeană *Familia*. A publicat poezie, proză și articole de presă în Familia, Bună Ziua Brașov, Dilema Veche, Egophobia, tiuk!, Suspans, Revista de Suspans, Revista de Povestiri etc.

În 2012 a debutat în volum cu romanul *Îmblânzitorul apelor*, la editura Casa de Pariuri Literare.

Volumul *Acluofobia. Zece povestiri macabre* este cea de a doua sa carte.

PREFAȚĂ
VIBRAȚIILE SUBTILE ALE GROAZEI

Angoasă, atmosferă apăsătoare, sufocare, amenințări mute, nebunie indusă de spectrele trecutului, vâscosul animalic, proiecții sefe, lovecraftianism, vampiri, cultul morților și alte credințe locale românești, horror clasic, americănesc, noir, mister și meditație asupra zădărniciei vieții...

Pe toate acestea le abordează A.R. Deleanu în cele zece povestiri macabre culese în volumul de față. O ofertă bogată, diversificată – exact ceea ce era de așteptat din partea celui care ne-a surprins acum un an cu *Îmblânzitorul apelor*. A.R. Deleanu ridică miza și, contrar uzanțelor, după ce a debutat cu un roman, confirmă acum prin aceste zece proze scurte bine strunite, al căror efect e calibrat la milimetru.

Și despre efect discutăm în cazul literaturii ororii mai mult decât în orice alt segment literar. Având ca intenție declarată atingerea corzii sensibile a cititorului (fie că e vorba despre un tabu, o fobie, un blocaj psihologic, limitele organicului etc.), literatura macabră numai comodă nu trebuie să fie. Agreabilul este, întotdeauna, antonimul groazei. Drept care, o proză horror bună trebuie să izbutească, în cel mai natural și credibil mod cu putință, să-l scoată pe cititor din zona lui de confort. Cred că nu greșesc, așadar, când afirm că niciuna dintre piesele volumului de față nu va lăsa indiferent cititorul. Efectul lor, cum spuneam, este sigur, socotit cu viclenie și talent, pentru a face din *Acluofobia* o carte de ținut minte.

Personal, nici nu mă așteptam la altceva din partea lui A.R. Deleanu. Știind că înainte de a începe să scrie serios literatură a activat ca toboșar în mai multe trupe rock / funk, mi-a fost clar că are ritmul în sânge. Știe când să apese pedala pentru a face să răsune toba mare, știe când e nevoie de un ropot susținut, alert, culminând expiator cu zăngănitul de cinele sau cu o pauză de efect, pentru a relua apoi tempoul inițial, laitmotivul piesei. Toate acestea le are la degetul mic. Și toate acestea se simt în proza lui, fiecare povestire vibrează într-un mod aparte, are o arhitectură interioară proprie – pe care, lucru de lăudat, ajungi să o înțelegi abia la sfârșit.

Remarcabilă, de asemenea, este reușita autorului de a se feri de capcanele genului, de efectul gratuit, de licențiozitate, de acele mici înșelătorii narative cusute cu ață albă care trădează neputința scriitorului de a rezolva credibil o situație sau alta, de piste false... În prozele lui A.R. Deleanu primează atmosfera, categoric, însă în sprijinul ei vin personaje solide, din a căror credibilitate situațiile insolite nu reușesc să rupă vreun ciob; mai mult decât personajele, totuși, atmosfera prozelor din *Acluofobia* este dată de stil, de grija cu care își construiește frazele, paragrafele, pagini întregi. Ferindu-se, de asemenea, de prolixitate, reușește să evite monotonia printr-o foarte bună stăpânire a artei narative. Puțini scriitori actuali, chiar și dintre cei consacrați, fac dovada unui atare echilibru stilistic, a unei astfel de adaptări a stilului la poveste.

În România, de-a lungul timpului, am avut puțini, foarte puțini autori talentați care să scrie proză (cu accente) horror. Nici la momentul actual lucrurile nu stau mai bine. Există însă câțiva scriitori tineri aflați în plină dezvoltare artistică, iar anii următori s-ar putea să plaseze România, în sfârșit, pe harta mondială a creatorilor de fantezii macabre. Un lucru e clar, însă: cu volumul acesta,

A.R. Deleanu dă tonul, stabilește traiectoria, așază ștacheta. E un lucru fenomenal acesta! Întrucât, inevitabil, toți cei care i se vor alătura vor trebui să pornească de la un nivel deja foarte înalt. Cu puțin noroc, grație lui A.R. Deleanu și *Acluofobiei*, vom ajunge repede la sincronizarea cu restul lumii. Povestirile de față au oricum toate șansele de partea lor în confruntarea cu 90% din producția de gen a Occidentului.

Cetiți și vă convingeți.

MIRCEA PRICĂJAN

Părinților mei
și, din nou, Gitanei

„umbra ta se uită în ochii tăi
și zice: nț”
(Mihail Vakulovksi, știu ce ai făcut astă viață)

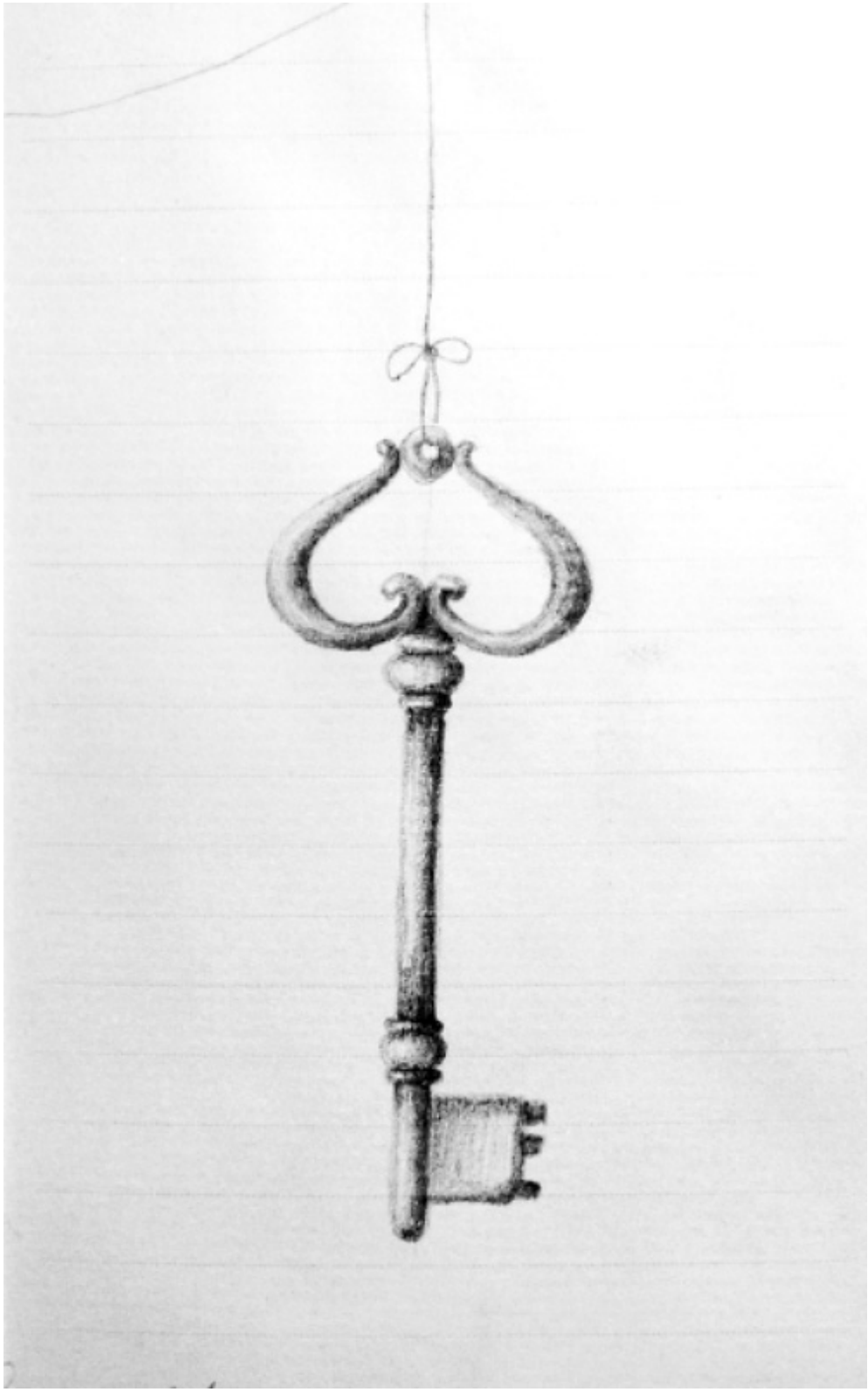

TRENUL UMBRELOR

Noaptea nu există umbre. Noaptea e o umbră.

În vârful Dealului Oaselor, unde ruinele cetății se ridicau din pământ asemenea unor coaste, Ana își legăna copilul în brațe. Trecuse o jumătate de oră de când vărsase ultima lacrimă și, în tot acest timp, a privit în depărtare către marginea micului oraș împietrit. Aștepta căderea nopții, simțind că doar noaptea îl mai poate salva pe Vlad, pe ea și poate… da, poate și pe Ștefan. Vlad a supt, apoi a adormit, fără să știe că mama lui plângea în timp ce-i oferea sânul ca pe o ultimă masă a unui condamnat fără vină. Ce vină are Vlad în toată treaba asta? se gândi Ana. În ce zodie a păcatului s-a născut doar pentru a împietri asemenea celor de jos? Dar apoi Ana își șterse lacrimile cu mâneca și decise că aveau să scape. Să aștepte căderea nopții și să încerce să fugă cât mai departe de acest oraș blestemat.

Ridică bebelușul către soarele care apunea într-o baltă de sânge suspendată la orizont. La vederea umbrei lunguiețe a brațelor sale terminându-se într-un cocoloș negru, răsuflă ușurată și îl sărută pe Vlad pe capul acoperit cu căciulița lui albă. Se gândea la Ștefan, la telefonul dat pe fugă de pe stradă, la tonul ocupat răsunând cu ecou între pereții inimii sale. Se gândea la Ștefan, împietrit undeva, pe o stradă, poate la birou sau poate la volanul mașinii... Se gândea la Ștefan, a cărui singură parte a trupului și a sufletului care nu împietrise ca o insectă în chihlimbar era acum în brațele Anei, pe Dealul Oaselor, refugiul lor din trecut, pe când nu erau căsătoriți, pe când nu erau

decât doi studenți îndrăgostiți și înfometați. Se gândea la Ștefan.

În spatele ei, un foșnet de frunze. Tresări și își strânse copilul și mai tare la piept. Un băiat cu părul lung, cu acel curaj tâmp al adolescenților prins între pleoape, ținea de mână o fată blondă, ascunsă pe jumătate în spatele iubitului ei, cu obrajii înroșiți și ochii plânși.

— Ridică-te, strigă băiatul.

Ana nu știa dacă să fugă sau să rămână pe loc, dar când băiatul îi ceru a doua oară să se ridice, făcu ce i se ordonase, adăugând mecanic mișcării încă doi pași în spate. Apoi văzu că amândoi priveau insistent către umbra ei întinsă peste frunzele vișinii și înțelese: erau ca ea – înfometați, confuzi, pe fugă. Speriați. Fata ieși din spatele băiatului și zise:

— Sunt Iulia. El e Maxi.

Băiatul nu se mai uita la ele, le întoarse spatele și se așeză la rădăcina unui copac bătrân.

— Te rog să ne ierți dacă te-am speriat, dar nu mai știm nici noi cine are și cine n-are…

Se așeză lângă Ana și o întrebă:

— Cum o cheamă?

— *Îl* cheamă. Vlad.

Au zâmbit amândouă: Ana, mama unui copil condamnat fie la încremenire, fie la o eternă fugă, și Iulia, copil al cărui trup nu avea să poarte copil probabil niciodată. Numai Maxi trecea, aparent nepăsător, cu privirea peste orașul fără umbre.

— Ce se întâmplă? întrebă Ana.

— Nu știm nici noi. S-a întâmplat totul atât de repede.

— Mmm…

— Ne-am trezit pe la doișpe – Maxi a dormit la mine – și eram singuri în casă. Ne-a convenit, ai mei nu-l prea plac pe Maxi. Am făcut cafea, ne-am tolănit prin pat, ne-am uitat la Family Guy – știi Family Guy? –, deci ne-am uitat la câteva episoade și s-a făcut ora două și ne-am dat seama că e super

liniște în jur, prea liniște. Am aprins televizorul și nu înțelegeam ce se întâmplă: pe ecran era tipa aia, aia de prezintă dimineața pe Antena 3, și cu băiatul ăla și se uitau în cameră și nu ziceau nimic. Inițial am crezut că o fi vreo defecțiune tehnică, dar Maxi a zis că uite, banda de jos merge, și așa și era, ceasul mergea, burtiera mergea, totul se mișca, doar ăștia doi priveau în gol. M-am căcat pe mine de frică! Am fugit la geam și, când am văzut ce era afară, mi s-au înmuiat picioarele și am căzut. Erau oameni, știi?, stăteau nemișcați ca niște manechine din magazin. Mașinile se împotmoliseră una în cealaltă, de parcă ar fi adormit șoferii la volan, dar puteam să-i văd și nu dormeau, știi?, erau treji, cu ochii deschiși, stăteau așa.

Și Iulia poză în manechin, imitând pentru o clipă pe unul dintre oamenii din stradă.

— Când mi-am revenit, am fugit până jos, dar m-am oprit în scară, în fața ușii, că era tata acolo. Cu plasele pline cu mâncare, cu mâna pe clanța ușii…

Începu să plângă. Își acoperi fața cu palma stângă.

— Am plâns până acum.

— Și eu, zise Ana. Cum să nu plângi?

— E bine să plângi. Numai Maxi nu plânge, că zice că-i bărbat. Dar eu știu că ar vrea să plângă.

— Ce se întâmplă cu ei? întrebă Ana.

— Nu știu, răspunse Iulia, dar îți zic un lucru: tata e viu! E viu! Era cald, respira, dar nu se mișca. Nici măcar ochii nu i se mișcau.

Iulia își șterse lacrimile și se duse lângă Maxi. Se așeză lângă el, odihnindu-și tâmplele pe umărul băiatului.

Ana rămase o vreme privind în gol, gândindu-se la tot și la nimic, prea obosită ca să mai lupte, dar prea înfricoșată ca să nu mai poată spera. Mai ridică o dată copilul în aer: umbră. E bine, e bine... Soarele se îngropa cu repeziciune în dealurile din jurul orașului. O bubuitură o trezi din amorțeală.

Maxi ridica bolovani cu ambele mâini și îi arunca în cioturile ruinelor care ieșeau pe alocuri din pământ. La fiecare sforțare, plămânii săi eliberau un strigât înfundat și plin de ură. Ana se uita la puiul de bărbat care încerca zadarnic să distrugă lumea înainte ca ea să-l îngenuncheze pe el. La un moment dat, brațele subțiri îi obosiră și Maxi lăsă bolovanul să cadă. Stătea nemișcat cu spatele la ele și respira agitat.

Apoi se petrecu, chiar sub ochii lor. Printre umbrele copacilor, ca urme de bici pe spatele dealului, umbra lui Maxi se micșora, scurgându-se sub tălpile lui ca un lichid negru.

— Maxi! strigă Iulia și țâșni către el. Maxi!

Îl strânse în brațe și îl sărută, dar Maxi nu se mișca. Umbrele lor se întâlniră într-o îmbrățișare și se scurseră sub tălpile lor, până dispărură de tot.

Apoi se făcu liniște pe Dealul Oaselor.

*

Nu mai știa de când fugea, dacă fugea, poate mergea doar, nu mai știa. Trebuia. Se lăsase noaptea peste oraș și ea ajunsese la marginea lui, acolo unde începe sfârșitul. Gara mică, dezafectată, tot numai rugină îmbălsămată în ceață, era ultimul obstacol în calea ei spre alte locuri, la fel de întunecate, dar îndepărtate. Purta cu ea amintirea celor doi, Iulia și Maxi, stane de piatră uitate pe Dealul Oaselor ca statuile din Insula Paștelui, privind și ei către un alt ocean, unul de umbre și frici. Vlad dormea. Ar fi vrut și ea să poată dormi. Vedea totul prin ceață, oasele i se frecau unul de celălat, carnea ardea pe ele. Da, tare ar fi vrut să poată dormi.

Se împiedică de o șină. Să ia calea lor? se întrebă. Să meargă pe lângă ele până... până când? Până unde? Dar liniștea nopții se spulberă și calea ferată se aprinse. Ana se întoarse: două faruri. O locomotivă. Un tren! O luă la fugă către lumină. Trenul se opri și o siluetă neagră păși pe peron.

Ana se opri. Silueta ridică brațul, flutură un steag și fluieră apăsat. Ana zâmbi (sau ce era acel tremur al buzelor) și fugi către controlor.

— Stați! striga. Luați-ne și pe noi! Stați! Nu plecați!

Dar controlorul nu zicea nimic, privea în gol pe lângă ea și flutura din steagul negru. Maria nu ezită și puse piciorul pe prima treaptă, apoi pe a doua și gata, era în tren, unde era cald și parfumat. Un tren de epocă. O fi scump... se gândea. Nu avea bilet, dar nu mai conta. Era bine acum.

— Bine, Vlad! Vezi? Suntem bine! îi șopti. Vom pleca cât mai departe.

Intră ca prin vis în primul compartiment și cineva închise ușa în urma ei. Pe banca din stânga stătea un bătrânel îndesat, ponosit și ciufulit, cu o mustață albă și stufoasă unind cei doi obraji înroșiți și cu o pălărie verde din care se ridica țanțoș, de parcă încă ar fi fost atașată unei păsări vii, o pană colorată. Bătrânul o privi direct și îi zâmbi. Lângă el: o femeie îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu un voal acoperindu-i chipul. Nimic din privirea ei nu răzbea de sub veșmânt, rochia acoperindu-i picioarele și brațele terminându-se într-o pereche de mănuși negre. În brațe ținea un bebeluș, și el împachetat în negru. Un fior îi trecu Anei peste șira spinării și se uită în jos la chipul senin al lui Vlad, înfășurat în alb și albastru deschis. Se așeză pe bancheta din dreapta și salută pe cei doi printr-un gest delicat din cap. Femeia rămase nemișcată, nici un sunet nu trecea de voal. Bătrânul, zâmbind neîncetat, zise săltăreț:

— Bună seara, doamnă!

— Bună seara! răspunse Ana și zâmbi și ea.

Auzul unui glas de om, chiar și al unuia atât de hazliu, o făcu pentru o clipă să uite de infernul tăcut de afară și să se oprească din tremurat.

— Băiat sau fată? întrebă bătrânul.

— Băiat. Vlad.

— Aaa, Vlăduț. Drăguț! Vlăduț – drăguț. Hi, hi!

— Nu, Vlad. Atât.

Bătrânul dădu din cap și tăcu. O scurtă smucitură și trenul se puse în mișcare. Ana încercă să vadă ceva prin geam, însă nu putea vedea decât chipul ei în oglindă, cearcăne peste cearcăne, și formele negre ale celor doi. Dincolo de geam: noaptea ca o umbră. Și totul reveni.

— Ați auzit ce se întâmplă? întrebă întorcându-se când la bărbat, când la femeie.

— Ce? întrebă bătrânul.

— Cu umbrele. Nu ați auzit?

— Ce anume, doamnă? Fiți mai explicită.

— Umbrele, dispar umbrele oamenilor! Nu s-a auzit nimic despre asta? Nu se vorbește despre asta? De unde veniți?

— Nu, doamnă. De unde vin eu umbrele sunt la locul lor.

— Unde merge trenul ăsta? Care e următoarea stație?

— Mai durează puțin. Dar, liniștiți-vă, doamnă, ajungem noi mintenaș.

Ana bănui că o considerau o nebună, o drogată care tocmai furase un copil și încearca să scape. Hotărî să tacă, ce rost ar fi avut să vorbească? Mai mult rău ar fi făcut. Dacă se ridică și anunță controlorul? se gândi. Dacă mă lasă în câmp acum, înainte de a ajunge în alt oraș, înainte de a alerta pe cineva despre ce se întâmplă, înainte de a-l salva pe Vlad?

Hotărî să tacă.

Gândul îi fugi la Ștefan, oare chiar... Stomacul se strânse ghem și, dacă ar fi avut ce vărsa, ar fi făcut-o. Îl va găsi, își spunea, îl va găsi și-l va salva și pe el. Așa cum și el a salvat-o pe ea de nenumărate ori, fără mulțumiri din partea ei, fără prosternări, mereu ca pe ceva firesc, chiar obligatoriu, fără îmbrățișări și explicații. Dar acum știa că, dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost de mult moartă – pe dinăuntru. Un corp gol, numai carne și

oase, carcasă plină cu vânt. Era rândul ei acum. Oricât și orice ar costa-o, oricât ar dura.

Vlad dormea și ea îl privea. Nimic din hidoșenia de afară nu se oglindea pe chipul lui. Ce vină are el? Și ca el erau mulți.

Trenul se balansa ușor într-o invitație la somn. Compartimentul, uter lipicios, se încălzea cu fiecare respirație a călătorilor. Pleoapele Anei erau grele, plăci de beton zgrunțuroase peste ochii înlăcrimați. Nici un gând în mintea Anei, doar uitare și cădere lină într-o lume aproape ca cea reală, doar că puțin altfel. Cum altfel? se întreba în timp ce pășea printr-un câmp de maci. Soarele ardea. Nu avea copil, nu avea soț, era liberă și ușoară. Se simțea frumoasă. Făcu un pas și deja era în aer. De sus se vedea lumea. Era în formă de pâlnie, dar unde se scurgea totul, nici ea nu știa, nimeni nu știa. De acolo, de sus, vedea oamenii pe buza pâlniei din mușchi și licheni, se făceau mici, tot mai mici, lăsând în urma lor doar umbre. O lume de umbre pe buza unei pâlnii. O lume care se scurgea, dar unde se scurgea, nici ea nu știa, nimeni nu știa.

Deschise ochii: compartimentul, balans, căldură. Broboane de transpirație se adunaseră la baza gâtului. Îi era somn, dar trebuia să se trezească. Nu avea voie să rateze următoarea stație, oricare ar fi fost ea. Cald, foarte cald. Să nu se înăbușe Vlad. Coborî privirea către el, dar brațele îi erau goale. Un strat de gheață îi acoperi inima. Vlad! Nu se poate, gândi, nu se poate, visez! Vlad! Și apoi o zise cu voce tare:

— Vlad!

Bătrânul o privi uimit și zise:

— Nu, nu, doamnă.

— Vlad, băiatul meu! Nu se poate! Vlaaaaad!

Gheața se îngroșa în jurul inimii, țurțuri creșteau și-și înfigeau vârfurile în organele din jur. Tot corpul o durea, dar ea striga:

— Vlad! Ce i-ați făcut? Bestiilor!

Striga ca o nebună, deșirată, demolată. Privirea turbată îi căzu pe femeia în negru și se năpusti asupra ei.

— Scorpie! Dă-mi-l înapoi! Poliția! Opriți trenul!

Și, printre cuvinte, strigăte ale miilor de mame fără copii.

— Poliția! Mi-au luat copilul! striga și trăgea de firava femeie în negru, care nici acum nu zicea nimic, lăsându-se trasă și împinsă de mâinile Anei. Doar brațele ei erau încordate, strângându-și bebelușul în brațe.

— Doamnă, dar potoliți-vă! Stați!

— Criminalilor!

Plângea, lovea, murea. Încetul cu încetul.

Ușa compartimentului se deschise și controlorul, ajutat de doi malaci cu trăsături mongoloide, o scoaseră afară pe hol.

— Lăsați-mă! Ajutor! strigă printre sughițuri. Mi-au luat copilul!

Reuși să se smulgă din brațele lor și se năpusti din nou asupra femeii. Căzu și i se agăță de piciorul stâng. Un junghi mut, apoi o durere în valuri peste spate – unul dintre malaci o lovise cu o bâtă peste spate. Bâta se ridică, apoi căzu din nou. *Trosc!* Ana nu dădea drumul piciorului.

Bâta se ridică, apoi căzu. *Trosc!*

— Ștefan! strigă Ana. Ștefaaaaaan!

Dar poate striga în gând, pentru că Ștefan nu o auzea. Nimeni nu o auzea și ultima imagine care i se arătă fu o mică porțiune de piele de pe piciorul stâng al femeii în negru, o piele aspră și portocalie, ca nisipul unui deșert pe care nu-l văzu niciodată la ceas de asfințit.

Trosc!

*

Chiar și după ce deschise ochii, tot beznă. Sunetul trenului se auzea undeva, departe. Era tot în tren, bănuia, dar altundeva, un alt compartiment,

unul adâncit în beznă. Încercă să se miște, dar un junghi îi străbătu electric tot corpul. Își simțea mușchii frăgeziți, oasele fărâmițate, pielea tumefiată. Ce-au cu mine? șopti și-și simți buzele umflate și uscate. Ce-au cu mine? Vlad... Ștefan... Nimic din ei în jur, doar beznă. Dar – își ținu respirația – ceva se auzea din partea ei dreaptă. Cineva respira... Liniște. Apoi din nou. Da, era sigură, cineva – sau ceva – respira în întuneric. Și din stânga! Își întoarse capul în cealaltă parte. Mai mulți, mai multe... Frica se trezi ca un pui de căprioară. Respirații lungi, calme ca briza unui ocean, veneau din toate părțile către ea. Nu vedea nimic. Întinse mâna și se târî cam jumătate de metru în direcția din care se auzea unul dintre valurile respirației. Se opri, ascultă, apoi porni către acel ceva viu din întuneric. Pipăi prin beznă, hotărâtă să înfrunte orice o aștepta în întuneric. Orice ar fi fost, ar fi putut să o omoare, dar ar fi putut să o și salveze. Putea fi oricine – putea fi femeia în negru, sau controlorul, sau unul dintre malaci, sau poate chiar amândoi, unul în dreapta și unul în stânga, așteptând-o cu bâtele lor ridicate în aer. Dar putea fi și Vlad, sau Ștefan... Încă un pic. Respirația se auzea mai tare. Încă un pic. Acum. Încă un pic. Încă un... Degetele ei atinseră piele. O masă de carne umedă. Încercă să cuprindă ceva, orice, cu degetele, dar nu putu. Marginile acelei hălci de carne păreau să se scufunde în podea. Erau una cu podeaua. Își retrase mâna și rămase tăcută în fața acelui... nu știa ce era, dar era în fața ei, în întuneric, viu și lipit de podeaua compartimentului. Și deodată i se păru că tot mai multe respirații se scurgeau prin întuneric către ea. Își simți inima lovind în tâmple. Vlad... Ștefan... unde sunteți? Cineva gemea în întuneric. Alții respirau. Gemeau și respirau. Se târî pe genunchi într-o parte. Se lovi de ceva – tot o masă de carne vie, gemând, respirând. Se prăbuși și începu să plângă, sprijinindu-se cu palmele în podeaua

scârboasă. În jurul ei, gemete și tânguieli. Lacrimile îi brăzdau ca fluvii obrajii și se adunau pe bărbia ascuțită. Picurau. O gâdilau. Vru să-și șteargă lacrimile, dar nu-și putu dezlipi mâinile de pe podea. Doamne... Încercă să se ridice, dar picioarele și fundul se lipiseră de podea. Doamne-Dumnezeule... Simțea cum tot trupul se adâncește în podea, se afundă în pâcla acelui loc, topindu-se în beznă, nu... nu... Mâinile și șoldul îi erau cu totul înghițite de podea, trecute dincolo (unde?), (și o voce:) de cealaltă parte, acum pieptul, cu repeziciune. Nu, șoptea plângând. Nu... Și, până să mai scoată un cuvânt, buzele se lipiseră și ele de podea. O clipă mai trecu doar și ochii se adânciseră și ei în beznă (care?), (și o voce:) aceeași de sus, dar alta: de jos.

Și tot ce-i mai rămânea de făcut era să geamă și să se tânguiască; un vaiet și-o topire.

*

Marele Vierme se răsuci o dată, o singură dată, în pântecele pământului și adormi la loc. Închise ochii și umbrele oamenilor reveniră, ieșiră de sub tălpile lor și se lungiră pe trotuare, prin iarbă, pe covoare, pe ape. Oamenii clipiră și căscară, uitându-se în jur și neînțelegând cum, de ce și cine. Ce? Cei care reușiră ieșiră dintre fiarele contorsionate ale mașinilor. Ceilalți degeaba își primiseră umbrele înapoi. Alții își ridicară plasele de pe jos, se șterseră de praf și-și pipăiră rănile superficiale, uitându-se lung la trupurile secționate de pe liniile de tramvai. Pe la colțuri ardeau focuri, sirenele și alarmele se izbeau cu ecou de blocuri. Prunci plângeau, mame plângeau, toți plângeau. Cei singuri priveau buimaci spectacolul, întrebându-se de unde vin și încotro pleacă. Tatăl Iuliei pipăi pâinea care se întărise în plase și se întoarse la magazin, unde oamenii se plimbau pierduți printre raioane, punând la loc obiectele

cumpărate, luând zăpăciți lista de cumpărături de la capăt, ca să nu se mai încurce.

Maxi și Iulia simțiră întâi mirosurile înțepătoare ale pădurii coapte, apoi își amintiră de dragostea lor fragedă. Și, până să înceapă să-și pună întrebări, se scufundară într-un sărut lung, lung, cât să uite tot și să-și mai și amintească vreun rest.

Viața mergea mai departe și câte s-or fi pierdut într-o singură clipă nimeni nu avea să știe, poate doar cei rătăciți în timp, pângăriții, captivii. Dar pentru ei avea să fie prea întuneric și prea frig pentru a ști ce s-a întâmplat în acea clipă în care Marele Vierme s-a răsucit o dată, o singură dată, cald și umed, în pântecele pământului, înainte să adoarmă la loc.

*

Trenul se smuci și Ana se trezi. Se opriseră într-o gară, dar nu se vedea nimic pe geam. Doar noaptea ca o umbră. Ana văzu prin voalul negru cum se deschidea ușa. O mamă cu doi copii mici intrară și se așezară pe bancheta din fața ei. Chipul mamei era desfigurat de frică și alergătură, iar cei doi copii abia se țineau să nu plângă. Femeia se uită la cei doi călători din fața ei și dădu din cap a salut. Ana nu se mișcă, nu zise nimic, doar privi. Lângă ea, bătrânul își mângâia mustața și zâmbea.

Trenul porni prin noapte. Ana își coborî privirea și se uită la păpușa de lemn pe care o ținea în brațe. Înfășurată în negru, ochii păpușii erau două bile de plumb și, printr-o deschizătură în cârpe, se vedea umărul drept cu șurubul gros care lega brațul de trunchi. Din radiatorul de sub geam se auzeau glasuri de copii abia șoptite. Vlad era bine, se juca în parc. Printre glasurile lor era și al lui, departe, departe de tot. Leagănele scârțâiau.

Bătrânul își apropie buzele de urechea dreaptă a Anei, atingându-i voalul negru cu mustața stufoasă.

— Gata, îi șopti, gata. S-a terminat. Bine ai venit în Cetate!

Și trenul se balansa.

Și Viermele dormea.

SCRUM

— Șșșșșt! Ai auzit?

Cami îl privi și dădu din cap că nu. În afară de stropii ce se desprindeau de vârful robinetului și picurau în cadă, nimic nu se auzea în apartament. În ciuda vechimii, mobilele nu trosneau, conductele nu mugeau pe sub perete, paturile nu scârțâiau. În liniștea nopții doar apa din jurul lor se auzea clipocind când unul dintre ei ridica un braț sau un picior. Picăturile de apă, născând cercuri printre ei și atât.

— Ce să aud? întrebă Cami.

— Șșt!

— Puiule, mă sperii. Termină! zise și se apropie de el, țuguind buzele a sărut.

— Nu, nu, pe bune, zise el, chiar nu ai auzit?

— Ce să aud, mă?

— Un sunet, așa, ca de chibrit aprinzându-se, din cameră, sau de pe hol.

— Eh, chibrit. Nu are cum. Ușa e încuiată. Imposibil. Sărută-mă acum și taci cu prostiile astea.

El zâmbi și o sărută lung. Buzele ei calde, transpirate, sugeau din buzele lui. Ea își adună picioarele sub corp și îl îmbrățișă, împingând apa, toată valuri, valuri, peste marginea căzii.

— Ups.

— Hmm, nu-i nimic, vino aici!

S-au sărutat multă vreme, palmele lor mângâind pielea celuilalt pe sub apă – era cald, era bine. Broboane sărate se adunau pe bărbii, le ștergeau cu buzele, cu limba. Palma ei dreaptă coborî de pe umăr pe piept, de pe piept pe abdomenul ferm, șoldul, apoi pulpa, oprindu-se pe lunga cicatrice

încă mov ce-i brăzda piciorul drept de la bazin la genunchi. Dar nu cicatricea era problema, o putea ascunde ușor, chiar și pantalonii scurți o mascau cu succes, ci craterul hidos din bărbie. Se refăcuse bine, pielea feței îi îmbrățișase blând grefele, dar osul nu mai putu fi reparat. Sau ar fi putut, Cami tot insistase atunci la spital, dar Ig, bandajat tot – doar ochii sticleau prin fașă –, îi șoptea că nu se poate, e prea scump. Și așa a rămas, după cuvântul lui.

Lui Cami îi era milă de el – ceva ce el simțea și disprețuia profund în zilele ploiase, în săptămânile proaste, în nopțile febrile –, și, dacă ar fi putut, ar fi dat timpul înapoi, nu l-ar fi lăsat să plece, nici pentru toți banii din lume. Și ce dacă erau săraci? Și ce dacă nu aveau cum să-și permită un apartament cu două camere? Pântecele ei mai putea aștepta, așa cum a și făcut-o până la urmă. Nimic nu-i mai putea șterge din memorie nopțile scufundate în teamă și-n transpirație rece, zilele în preajma telefonului, știrile de la televizor cu vreo nenorocire în Irak, trupele noastre, trupele noastre, în sus și-n jos, teama de-al aduce acoperit cu un steag... Gândul trecu peste ea cu un fior rece, chiar și acolo, în cada fierbinte. Îl luă în brațe și-l sărută mai aprig, pe buze, pe gât, sugându-i urechea, sărutându-i pleoapele închise, gemând a plăcere și a durere, mângâindu-i în tot timpul acesta rana de pe pulpă ca pe un pui de câine călcat de mașină, doar-doar s-o vindeca de tot, doar-doar s-o trezi la viață.

Gemea tot mai tare, dornică și ametită în aburii căzii, când el își trase capul într-o parte și îi acoperi buzele cu degetul arătător al mâinii stângi, cea dreaptă oprind mângâierea subacvatică a pulpei.

— Acum ai auzit?

— Iar?

— Da, un chibrit, jur. Stai, zise el și se ridică din cadă. Apa se scurgea de pe pielea lui ca de pe

versanții unui munte, râuri, râuri printre mușchi, câte un strop prindea în cădere lumina lumânărilor de lângă cadă. Întinse mâna după prosop și ieși din apă.

— Hai, mă... se plânse ea. Nu acum, ți s-a părut.

— Nu, nu, lasă-mă. Vin imediat, nu ieși.

— Bine, șopti ea, și mai are dracu' chef după...

El aprinse lumina și se șterse de apă, dar numai pe picioare, în grabă, apoi își strânse prosopul în jurul șoldurilor și ieși pe hol. Apartamentul, prea mare pentru două persoane într-un concediu scurt la Budapesta, era adâncit în beznă. Din stradă se ridicau voci, spuneau ceva, apoi tăceau. În hol era liniște. În bucătărie la fel. Pașii lui uzi lăsau urme pe parchet. În cameră nu era nimeni. Se întoarse și intră în sufragerie. Nimic. Liniște. Trase aer în piept – nici urmă de miros de ars. Știa mirosul acela mai bine decât și-ar fi dorit. Cunoștea mirosul de cauciuc ars, de haine arse, de fân ars, de lemn ars, de praf de pușcă ars, de carne arsă... Deschise ușa de la balcon și ieși. Se sprijini de balustradă. Era o noapte caldă, dar care se lăsa rece pe pielea lui udă. Scutură fiorul și intră în casă. Poate că exagera, se gândi, dar niciodată nu poți fi prea precaut, nu? Înainte da, acum nu, cu siguranță nu. Nimic nu mai era ca înainte, se gândi intrând în baie și lăsând prosopul să cadă.

— Ai avut drept....

Dar cada era goală. Apa calmă.

— Cami! strigă.

Se întoarse brusc, piciorul îi alunecă într-o baltă de apă. Un junghi porni din pulpă către cap, piciorul îi cedă și durerea îl arcui. Căzu strâmb, dureros, se ridică însă grăbit și o luă la fugă pe hol, dezbrăcat și turbat, traversă bucătăria, dădu buzna în cameră.

— Cami!

— Hei, hei... puiule... te-ai speriat!? întrebă de pe pat, goală.

— Cami...

— Nu am vrut, gata, zise ea și-l luă în brațe. Am vrut să te surprind, să te aștept... Gata, puiule.

El tremura și ochii îi fură năpădiți de lacrimi. Ea îl sărută pe frunte și-l mângâie și-l trase cu ea între așternuturi. Apoi căzură și uitară.

*

De dimineață fură treziți de sonerie. Alarma telefonului sunase, dar, cumva, adânciți în somn, o închiseseră fără să deschidă ochii. Cele două cupluri cu care veniseră la Budapesta (Robi și Cătălina, Christian și Ada) nu mai avuseseră răbdare și coborâseră să-i trezească sunând prelung la sonerie și bătând în ușă. Ig, cu pleoapele lipite, se târî până la ușă și o deschise.

— Ce faci, bre, zise Robi, ai fost prea harnic azi-noapte?

Cătălina îi dădu un cot iubitului și zise:

— Hai, trezirea, ne așteaptă Dunărea.

— Scuze, zise Ig și îi invită înăuntru. N-am auzit alarma. Cami, hai că au venit băieții!

— Și fetele, făcu Ada.

Cami ieși din cameră în pijamale, părul răvășit, cute pe față, ochii roșii.

— ‘Neața, zise trecând în fugă pe vârfuri printre ei. Fă-le o cafea, Ig. Fac și eu un duș rapid și vin.

— Am băut deja, zise Cătălina.

— Lasă că mai beți una, zise Ig.

— Vai, voi aveți balcon!

Și toți se duseră la aer să aștepte cafeaua.

Robi vru să vadă statuia lui Attila Jozsef, dar, ajuns în fața ei, nu i se păru ceva special. Vru să recite ceva, dar nu mai ținea minte niciun vers, așa că se mulțumi să facă o poză, imitând poziția poetului și declamă satisfăcut:

— Bun, acum să mâncăm!

Găsiră un restaurant pe lângă piața Kossuth. Prețuri cam mari, dar nici unul dintre ei nu vru să recunoască. Comandaseră și căzură apoi toți într-o

liniște profundă timp de câteva minute, calculând în minte bugetul zilei.

— La voi pe etaj se fumează? întrebă Ig și luă o gură de bere.

— Nu, că nu ne lasă... cum o cheamă?

— Agatha, zise Cătălina.

— Așa. Nu ne lasă, zise Robi. Dar bine zici, spuse și-și aprinse o țigară.

— Eh, nici pe noi nu ne lasă, zise Ig, dar tot fumăm.

— Pe mine nu mă lasă Cătă, zise Robi.

— Dacă ne-a rugat să nu fumăm în casă, nu fumăm în casă, zise Cătălina.

— Bine, bine... De ce întrebi, Ig?

— Doar așa. Nu contează.

— Ciudatule! zise Robi.

— Faza e, interveni Cami, că azi-noapte i s-a părut că aude cum cineva aprinde chibrituri.

Și Cami făcu un gest cu mâna în dreptul tâmplei și fredonă coloana sonoră din Dosarele X.

— Dudi, dudi, du dididi...

— Da, cred, zise Christian, se aprinsese focul pasiunii.

Râsete. Chiar și Ig râdea.

— Hai, lasă vrăjeala, zise el, că n-ai auzit tu că ești surdă, de aia. Dacă te-ai fi spălat în urechi, ai fi auzit.

Din nou râsete. Ciondănelile lor făceau mereu deliciul oricărei excursii.

— Bine că auzi tu cu toate bombele și nisipul din urechi, zise Cami. Când strig după tine în casă te faci că nu auzi, râse Cami.

Dar de data asta nimeni nu râse și zâmbetul de pe fața lui Cami se șterse. Momentul stânjenitor fu repede acoperit de farfuriile pline cu mâncare aduse de ospătar și, la scurt timp după, toți cei șase se afundară în felul unu, felul doi etc. Se uitau prin geam la trecători, la tramvaie, la mașini. Turiști cu rucsace în spinare. Localnicii erau ușor de recunoscut. Lejeritatea cu care acceptau că trăiesc

într-un oraș atât de plin de comori pe o rază atât de mică li se citea în pași, în ce lăsau în urma lor, în bănuiala dispariției lor atât de firești pe după colțuri, prin ganguri, prin clădiri ce miroseau a vechi, a imperii și a bătălii. Cei șase români sorbeau bere germană și mâncau paella și pizza într-un restaurant irlandez din inima Budapestei cu ospătar negru. Pe undeva era și Dunărea. Ea le văzuse pe toate.

— Frumoase unguroaicele astea, zise Christian uitându-se prin geam.

— Și ungurii, adăugă imediat Ada, fără să ridice ochii de pe felia de pizza.

— Da, dar nu sunt așa în formă ca mine, zise Robi care avea peste o sută douăzeci de kilograme.

De data asta râseră toți. Râseră și ospătarii din spatele barului, dar din cu totul alte motive, cu siguranță.

*

Întuneric. Miros de fum. Deschise ochii: nimic. Clipi de câteva ori și forme vagi începură să-și dicteze contururile în noapte. Chipul ei. Mirosul ei. Miros de fum. Se ridică și-și aminti unde era. O căută – corpul ei, ascuns în așternuturi, fierbinte, scufundat în somn. Nu o vedea, știa însă că e acolo, amorfă în spatele plăpumilor albe, ridicându-se, respirând. Trase aer în piept. Adânc. Și mai adânc. Miros de fum – opri aerul în plămâni – închise ochii – expiră – deschise ochii. Ieși din cameră, privi în jur: bucătăria în beznă, doar câteva puncte roșii în întuneric, un întrerupător, poate. Intră în hol, degetele sale mângâiau pereții de-o parte și de alta, câteva lumini se înfoiau jos în stradă, apoi dispăreau. Pașii îl duseră în baia mică. Aprinse lumina și se privi în oglindă, încercănat, întunecat. Riduri îi brăzdau fruntea ca tranșee. Sub ochi, pungi cenușii ca nori de furtună așteptând să se dezlănțuie. Ochii îi erau două mici cadavre uitate pe câmpul de luptă, sânge închegat și noroi

în păr. Când clipea, cobora noaptea peste ele, apoi le aducea la lumină la fel de hidoase, la fel de descompuse. Barba ca un batalion, zeci de mii de soldați scunzi așteptând tăierea, porci în abator, jumătăți, jumătăți, atârnați, descârnați. Își trecu mâna prin păr, peste micii peri din barbă, peste ochi, explozii de lumină se întindeau pe retina întunecată, apoi din nou becul și oglinda din fața lui, care îi aminteau de diminețile irakiene, pline de praf și răcoare, în care îi apărea Mircea în spate, mereu cu o țigară aprinsă în colțul buzelor, zâmbind, spunând ceva, mereu spunând ceva cuiva. Acum oglinda îl arăta numai pe el, fără urmă de Mircea, cel aflat sub pământ, trimis acolo în misiune specială de către o mină antitanc. Explozia reveni, praful se stârni în baia neîncăpătoare și mirosul de fum și carne arsă se ridică din podea. Închise ochii. Cicatricea de pe picior ardea. Strânse din pleoape și din dinți și-și spuse că nu e adevărat, că totul trecuse, că totul avea să fie bine. Rămase așa o vreme, captiv în bezna interioară, apoi deschise ochii și se privi din nou: bărbia strâmbă, ciobită. Reflexia îl privea adânc. Întinse mâna și deschise dulăpiorul de ușa căruia era atașată oglinda. Dulăpiorul însă nu avea rafturi, nu avea nici placă în spate, ci dădea într-o gaură în perete. Se ridică pe vârfuri și privi prin spațiul deschis, lat: un horn înalt, o coloană vertebrală a clădirii din care se ridica un înecăcios miros de fum de țigară. Băgă capul și se uită în sus (nu te uita în jos!). Nu-i vedea capătul, se pierdea în negura altor etaje, dar când se uită în jos (nu te uita în jos!) le văzu: câteva persoane, toate numai zdrențe, stăteau pe cadavrele altor oameni, îngrămădiți, și se uitau în sus la el. Nu ziceau nimic, doar priveau cu albul desăvârșit al ochilor plezniți și stăteau nemișcați. Pielea le era arsă, unele membre le erau cu totul carbonizate și câte un scalp sau câte un umăr încă mai ardeau mocnit, mici puncte roșii tremurau aprinse în cenușa pielii.

Ieșea fum din ei și, în liniștea nopții, sfârâitul jarului din corpurile lor se auzea limpede. Își retrase capul repede și închise dulăpiorul. Chipul său îngrozit, palid, îl privea cu ochi mari străbătuți de vene, crăpați. Stinse lumina și ieși în hol, străbătu bucătăria, intră în cameră și se așeză în pat lângă Cami. Îi ascultă respirația ca o adiere de vânt printr-un pod vechi, se încălzi sub plapumă, cuibărindu-se între sânii ei, tremurând, așteptând. Privi îndelung în tavan (jăraticul, ochii aceia albi, degetele acelea carbonizate), până când, spre dimineață, căzu într-un somn numai al lui, în care se întâlni cu Mircea într-un apus de soare irakian, galben, portocaliu, cu muezini în minarete, cu praf și cărăbuși.

*

Dimineața veni peste el ca o aripă de vultur, se trezi brusc, sufocându-se. Ea dormea lângă el liniștită, strângând perna la piept. Își frecă ochii și se ridică din pat. Merse la geam și trase de perdele. Din gura de metrou se revărsau râuri de oameni care se împrăștiau apoi în toate direcțiile prin piața Nyugati. Se uita la ei întrebându-se ce gândeau și cum trăiau fără să știe de existența lui, a celorlalți, aflați și ei în spatele perdelelor, mii de oameni necunoscuți, cu viețile lor necunoscute, niciodată aflate. Aveau să fie pentru el mereu marele mister: necunoscuții din spatele perdelelor. Sau cel puțin așa îi plăcea să creadă. Casele necunoscute către care se îndreptau anonimii ce dispăreau prin mici străduțe cu terase pline și ele cu necunoscuți. Nici ei nu vor ști de el, de Mircea, de nopțile lor pline de teamă și de pălincă de acasă, nici ei nu vor ști de coșmarurile sale, de șanțul din pulpa sa, de bărbia ciobită, de corpul sfârtecat al lui Mircea, de tonele de pământ peste bucățile rămase din el. Nu le păsa. Lui de ce i-ar păsa de ei?

Deschise geamul și zgomotul străzii pătrunse în cameră. Cami se foi în pat. Inspiră mirosurile

orașului și-și aminti visul. Încercă să-l reconstituie cu ochii închiși: întunericul apartamentului, mirosul de fum, baia, oglinda, chipul lui ca un câmp de luptă (zâmbi). Numai ciudățenii, își zise. Hornul. Spațiul acela ascuns în inima clădirii. Numai și numai ciudățenii. De atunci, de când îl văzuse pe Mircea explodând în mii de bucăți, nu mai avusese o singură noapte liniștită. Una singură, atât își dorea, nu mai mult, una.

Căscând, intră în baie și se uită în oglindă. Ar fi ceva..., gândi și zâmbi. Ezită o vreme. Se spălă pe dinți, pe față, vorbi reflexiei sale:

— Ei, nu fi prost!

Apoi deschise ușa dulăpiorului și împietri: în fața lui era gaura din perete, peretele gri, bezna de sus și cea de jos. O mică rază de lumină se strecura de undeva de sus, aprinzând firele de praf ce pluteau în aer. Nici urmă de oameni jos, în horn, dar baia se umplu de miros de scrum de țigară.

*

— Ce are? întrebă Robi.

— Nu știu, răspunse Cami, s-a trezit cu fața la cearșaf. Îi trece lui până deseară.

Stăteau la coadă să intre într-un mic vapor cu care urmau să facă un tur pe Dunăre. Ig era la câțiva pași de ei, privind către podurile din depărtare, căzut pe gânduri, cu mâinile în buzunare.

— Bre, cin' te-a supărat? strigă Christian, dar Ig nu se urni.

— Lasă-l acum. Îi trece lui, șopti Cami.

Le venise rândul și intrară în vapor. Se așezară și, după anunțul în șapte limbi, vasul începu să se miște. Niște tinere plimbau tăvi cu băuturi, ghidul vorbea, valurile Dunării se frământau. Picura ușor, dar nu pentru mult timp. Soarele ardea cu tărie prin geamurile de deasupra capetelor lor.

Lui Cami îi vibră telefonul din mica geantă pe care o țineau între ei. Simți și el vibrația, dar nu

zise nimic. Cami tăcu și ea și Ig se duse cu gândul la nopțile reci ale Irakului, în care încerca să dea de ea, cuprins de panică și deznădejde, și telefonul suna, suna ca muzica sferelor de deasupra capului său în nopți înstelate, suna și ea nu răspundea. Aștepta să vadă dacă duce mână la telefon, dar Cami se făcea că nu simte nimic. Dacă am simțit eu, se gândi, a simțit și ea, doar că ea evită să verifice. Și din nou amintirea neagră, rece, teama.

— Tot nu vrei să-mi zici ce ai pățit? întrebă Cami.

— N-am ce să zic. Nu am dormit prea bine.

— Ai visat ceva?

— Nu.

— E din cauza mea?

— Nu.

— Dar ce ai?

— Nimic, lasă-mă!

— E una din zilele alea..., zise ea.

— Da, exact! E una din zilele alea.

— Aș vrea să nu le mai ai.

— Și eu aș vrea multe.

— Da? Ca de exemplu?

— Hai... știi ceva?

Șopteau, dar o femeie din față se întoarse și îi privi mustrător.

— Dacă îi lipesc una..., zise Ig.

— Hai, potolește-te! Când ai tu o zi proastă, trebuie să sufere toți. Dacă e ceva, discutăm acasă. Acum fă bine și potolește-te și nu te mai purta ca un copil.

El oftă.

— Da, continuă ea, avem responsabilitatea unui grup acum. Nu le poți strica concediul altora, doar pentru că ai dormit tu strâmb. Dacă ai ceva să-mi spui, o faci acasă. Dacă nu, revino-ți! Altfel o să...

— Ai un mesaj, îi reteză Ig vorbele.

Ea tăcu și privi prin el, pe lângă el, pe undeva, nu se știe unde, prin apa Dunării, sub ea, în beznă. Nu-i răspunse, dar nici nu-și duse mâna la geantă

să-și verifice telefonul. Se lăsă tăcerea între ei, doar valurile zbătându-se sub vapor și glasul ghidului se mai auzeau. Trupul dezmembrat al Budapestei de-o parte și de alta și între ei doi prăpastia. Se întâmpla uneori, cădea o umbră asupra lor, pe neașteptate, o tăcere cu zimți. Ca acum.

Până seara nu-și mai vorbiră. La culcare o întrebă:

— Mi-ai povestit tu cumva ieri despre hornul din spatele oglinzii din baie?

— Horn? Nu. Ce horn?

Dar nu mai răspunse și se prefăcu că doarme.

*

Îl trezi mirosul câteva ore mai târziu. Pe sub ușă se strecurau limbi de fum și o lumină blândă se întrezărea pâlpâind de cealaltă parte. Se ridică grăbit și ieși din cameră – în capătul holului ardea ușa băii.

— Cami! Scoală-te! A luat foc!

Cami sări îi picioare.

— Ce? Cine?!...

Părul răvășit îi acoperea fruntea și dădea din brațe luptându-se cu ceva în întuneric.

— Cine?... Unde?!...

Ig o lăsă în cameră și fugi către baie.

— Ieși din casă! strigă către dormitor. Ieși afară!

Fumul se îndesa în hol. Ig se aplecă, se apropie de baie și se uită înăuntru. Perdeaua de la duș și prosoapele ardeau, ardea și plasticul colacului de toaletă, bucăți din el picurau pe gresie. Dar fumul gros nu se ridica din plasticul topit, nici din prosoape, ci dintr-o grămadă din mijlocul băii. Era un munte de haine, zdrențe care nu-i aparțineau nici lui, nici lui Cami, pe care nu le recunoștea, dar un munte care se mișca... Ceva se târa pe sub acele haine, ceva purta focul încet într-o parte și-n alta – ceva viermuia sub acel munte de foc. Îngrozit, Ig făcu câțiva pași înapoi și simți cum se lovește de

un perete fierbinte. Se întoarse și văzu că porțiuni largi din tapet erau deja cuprinse de flăcări și bucăți din el atârnau. Ardea și masa din bucătărie și lemnul dimprejur trosnea. Nu mai vedea bine, fumul era des și înecăcios. Tuși și încercă să o strige pe Cami. Aerul fierbinte îi pătrunse în gât și-l opri. Ochii îl usturau, lacrimi îi curgeau pe obraji. E un foc mare undeva, se gândi, e prea mult fum, prea fierbinte aerul. Dar nu deslușea ce putea arde atât de intens, singurele flăcări pe care le vedea veneau din bucătărie și din baie, unde se târa acea movilă dezgustătoare... Dacă ardea și în cameră?

— Cami! reuși să strige, dar nu primi răspuns. Ai ieșit din casă?!

Ceva explodă în bucătărie. Focul se înteți și umplu tot spațiul dintre el și intrarea în cameră. Se culcă la podea și se gândi. Ușa bucătăriei luă foc la un metru de el. Nu avea unde să mai meargă, era prins între două focuri, captiv în fum ca într-o pânză de păianjen.

— Cami! strigă. Mă auzi?

Dar nimic nu se întorcea din cameră, nicio voce. Doar pocnetul lemnului și vuietul focului ce devora în pântecele sale fierbinte bucăți din casă.

— Cami! Fugi!

Deodată auzi un trosnet. Deasupra sa grinda plezni și se prăbuși încinsă peste el. O pătură de aer fierbinte îl înveli și flăcările începură să muște din el, din periferia trupului său, degetele de la picioare, de la mâini, apoi spatele, părul. Nu se putea mișca, grinda îl țintuia la podea. Pielea făcea bășici, bășicile se spărgeau, lichidul se scurgea din ele și se evapora.

— Cami! urlă în timp ce pielea i se înnegrea și părul îi ardea în flame, ca mici explozii solare.

Simți apoi palma neagră a focului acoperindu-i fața. Ochii i se albiseră și el striga după ea și se zvârcolea între grindă și foc și nu încetă să strige nici după ce îi plezniră globii oculari și apoi se lăsă

frigul și gheața morții îi răcori rănile adânci și totul era rece și totul era negru și totul era gol.

*

O voce, apoi ceață. O mână, apoi mișcare. Vocea avea consistența norilor și se amesteca cu ceața din fața lui. O smucitură. Un balans ca pe un râu într-o junglă deasă.

Eeeeee..., se pierdea în desiș.

Treeeee..., se evapora printre tufișuri.

Heeeeeii..., șoptea apa de sub el, limpezindu-se.

— Hei! Trezește-te!

O palmă îl smulse din jungla amorțită și-l aduse la lumină. Cami stătea aplecată deasupra lui și-l zgâlțâia.

— Trezește-te! Ce cauți aici?

El o privi nedumerit și clipi des, încercând să-și risipească ceața ce-i acoperea pleoapele. Se uită în jur: era în baie. Adormise acolo, pe gresie. Era gol, cu capul sprijinit de cadă. Își duse mâna la ceafă, pipăi, însă nu simți nici urmă de sânge. Nu se lovise la cap. Deci nu căzuse. E posibil să se fi așezat pe jos și să fi adormit? Dar cum? De ce? Gol?...

În timp ce gândea toate astea, Cami îl ajută să se ridice, neîncetând să-l întrebe ce căuta acolo. După câteva clipe o auzi și deschise cu greu gura:

— Nu... nu știu...

Și așa și era. Adevărul era că nu știa. Nu știa când a ajuns acolo, nici cum și nici cât timp a stat lungit pe gresia din baie.

— Ai leșinat? îl întrebă Cami.

— Nu. Nu cred... nu știu, de fapt...

— Cum nu știi?

— Habar n-am, Cami.

Își frecă ochii.

— Nu știu...

Ea se ridică și făcu un pas în spate.

— Ce e? întrebă Ig.

Ea ridică arătătorul mâinii drepte și, fără să scoată un cuvânt, arătă spre mâinile lui. Ig se uită la palmele sale: erau murdare, acoperite cu o peliculă neagră ca pucioasa.

*

Câteva ceasuri mai târziu erau amândoi într-o cafenea, doar ei doi, în liniște, în fața fiecăruia câte o cafea fierbinte, neagră ca tăcerea dintre ei. Nu fusese nevoie să le spună celorlalți că au nevoie de câteva ceasuri singuri, să vorbească, să pună întrebări și să răspundă. Fiecare. Pe rând. Nu scoseseră o vorbă despre bizarul incident nocturn, însă ceilalți au citit în tăcerea ei și în rătăcita lui încruntare un junghi, un spin între ei. Ceilalți s-au dus la băi, să se spele, să fie curați.

— Nu poți pretinde că nu știi cum ai ajuns acolo, zise ea. Nu cred.

Tăcere. Cafeaua se răcea încet, pe nebănuite.

— Dacă e așa cum spui, că nu știi, înseamnă că ai căzut și ai uitat și atunci trebuie să mergem la un medic, poate ai...

— Nu am căzut, zise el fără să ridice ochii din cafea. Nu am urme.

— Nici nu trebuie, Ig. Poate că ți-ai zdruncinat creierul. Trebuie să...

— Nu mergem nicăieri.

— Ignațiu! Înțelege că nu e de glumă. Nu vreau să pățești ceva.

— Ce îngrijorată ești.

Îl privi o clipă, apoi zise:

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu mai poți tu de grija mea.

Nu era agresivitate în vocea lui, nu era pofta unei harțe. Ironie? Poate, un pic. Melancolie? Da, o umbră de melancolie ca un nor gros deasupra lor. Era ca și cum gândea nu cu creierul, ci cu un alt organ, unul necunoscut, unul ascuns. Era ca și cum gândea cu creierul altcuiva – cineva închis în trupul lui, ferecat, legat în lanțuri.

— Ce-i cu tine? îl întrebă ea. De când am ajuns în Budapesta te comporți ciudat.

El tăcu și-și privi palmele.

— Pe unde ai umblat?

— Nu auzi că nu am umblat pe nicăieri? Am dormit.

— În baie?

— Așa se pare.

— Ig, mă sperii. Tu ai pățit ceva. Mă îngrijorezi.

— Așa prost ai putut tu să dormi aseară, așa îngrijorată...

— Ig, dacă ai ceva să-mi spui, zise ea, fă-o! Nu mă lua cu ironiile astea! Sunt soția ta și-mi fac griji.

— Dar când eram în Irak?

Ea ezită, apoi zise:

— Ce? Ce când erai în Irak? Eram acasă, soție singură. Te așteptam. Care e faza?

— Singură.

— Da, singură! ridică glasul și câteva persoane de la alte mese priviră către ei. Singură!

Știa și ea și știa și el că nu era cu totul adevărat, dar, cu toate astea, simțea că e îndreptățită să spună asta. Singură, da, singură fusese, chiar dacă nu mereu, și asta era ceva ce nu-și putea ierta. În adâncul sufletului ei fusese singură, pentru că el era bărbatul ei, omul ei, pe el îl iubea, pentru el se născuse și pentru el avea să moară. Așa gândea. Așa trebuia să gândească. Așa trebuia să creadă pentru a se ierta, pentru a uita, pentru a arde totul, pentru a-și justifica faptele. Dar el nu știa toate astea, așa că o spunea, nu, o striga în cafeneaua aceea unguresc̆ă de cartier:

— Singură! Singură!

— Nu striga, i-o reteză Ig. Lasă isteriile.

— Nu-mi spune ce să fac! Ba că-mi fac griji, ba că nu-mi fac, ba că sunt isterică. Ce-i cu tine?

Tăcere.

— Deci nu vrei să-mi zici de unde aveai negrul acela pe mâini. Nu vrei să-mi zici ce ai făcut azi-

noapte, de ce te-am găsit gol în baie. Ok... Bine...

Vorbise tare și sacadat. Se uita în jur, degetele loveau farfurioara de sub ceașca de cafea.

— E nedrept, zise ea, e nedrept să te porți așa, să te închizi în tine când vreau să te ajut, mai ales că văd, văd limpede că ai ceva, că s-a schimbat ceva, că îmi ascunzi ceva. Ceva s-a întâmplat cu tine de când am ajuns aici...

El nu avea de gând să mai ridice ochii de pe suprafața neagră a cafelei. Știa că, dacă o făcea, dacă ochii li se întâlneau, ar fi fost tentat să urle, să o numească o ipocrită și să-i arunce cafeaua în față, să-i fluture telefonul mobil prin fața ochilor, să strige: Și tu?! Și tu ce-mi ascunzi?!

Ea își așeză palma peste mâna lui stângă și el își smuci brațul atât de tare și atât de brusc, încât ceașca se vărsă și fața de masă se înnegri cu repeziciune. Săriră amândoi în picioare, ferindu-se de pata neagră ce creștea. Rămaseră uitându-se unul la celălalt. Cuplurile de la celelalte mese îi urmăreau cu zâmbete ironice pe față. Nu, relațiile lor nu vor deveni niciodată așa, mâinile lor nu vor dărâma niciodată cafele și ochii lor nu vor scăpăra niciodată ca ai celor doi care stăteau în picioare tăcuți, privindu-se ca niște străini care, nu se știe cum, au ajuns să se cunoască prea bine.

*

Nu putea dormi. Stătea în dreptul geamului, țigara în mână, străzile nestârnite. Trăgea din țigară și punctul roșu se aprindea în întuneric. O privea cum doarme. Respira încet, lent. Auzea fluieratul fin al nărilor de printre perne și plăpumi, dar ea rămânea nevăzută, ascunsă undeva în bezna camerei. Trăgea din țigară și asculta. Trăgea din țigară și se gândea și se vedea trăgând din țigară. Se vedea cu picioarele încrucișate, sprijinit de fereastră, cu mâna stângă afară, pe pervaz, cu dreapta ducând țigara la gură. Se vedea scrumând, apoi țigara se întorcea între degetele mâinii drepte

și globul roșu de foc se aprindea. Se vedea respirând. Se vedea așteptând. Se vedea aruncându-și țigara și frecându-și ochii. Se vedea închizând cu grijă geamul și îndreptându-se către pat. De aproape o putea vedea – respirația legănată și moale ca o caravană în pustiu avea acum un corp. Îi vedea chipul inert, cerat, cu o pojghiță fină de sudoare. Vedea pumnul ridicat. Căzu. Sunetul? Ca atunci când trânțești bucata de carne pe masă înaintea tranșării. *Buf!*

— Ce...

Cami deschise ochii. O nouă lovitură căzu și de data asta o nimeri în nas. Așternutul alb se înroși.

— Ig... Aaaauuu... Ce..., încercă să zică ceva dar cuvintele îi erau ca picioarele unui gândac cu burta în sus – incerte, agățându-se de viață. Ig! Termină...

Dar Ig nu se oprea. Se vedea neoprindu-se. Își ridicase genunchiul drept lângă ea și îi țintuia umărul cu mâna stângă. Pumnul drept cobora și urca. În frunte. În ochi. Pielea crăpa. Sângele țâșnea.

— Ig! urla Cami, dar Ig lovea. De ce... de ce...

Plângea între lovituri și încerca să se ferească. Pumnul lui Ig căzu de câteva ori pe lângă capul lui Cami, lovind sec perna. O prinse apoi de păr și o trase din pat. Se vedea trântind-o pe jos.

— Ig... te rog..., plângea Cami.

Ig nu zicea nimic. O prinse de păr și o trânti din nou de podea. Un picior în burtă îi spulberă cuvintele lui Cami și îi tăie respirația chiar când vru din nou să spună ceva, dar Ig nu simțea milă, nu oferea compasiune în acea noapte maghiară, nu, Ig oferea pumni și picioare, ură și frântură.

Cami plângea în surdină, strigând în gând, implorând și înjurând undeva în ea, în golul ei, în peșterile ei surpate. Ig se văzu lovind-o în spate, apoi își dădu tricoul jos. Se făcuse dintr-o dată prea cald. Cami plângea pe covor, scâncind, gemând. Ig rămase la bustul gol, apa curgea fluviu

de pe el. Se făcu cald, fierbinte. Privi în jur și văzu cum se scorojeau pereții de toropeală, tapetul cădea în fâșii și un miros de carne pârlită îi invadă nările.

Vedea toate acestea în acea noapte fierbinte, limpede, și-și frecă ochii să alunge imaginea ei de pe podea, Cami scuipându-și dinții, nu prea departe, din lipsă de suflu.

Dar ea era pe pat. Dormea goală sub așternut și visa, probabil, ceva frumos. El își aruncă țigara pe geam și se strecură lângă ea. Cami gemu și-l luă în brațe. El îi privi chipul complet și complex, care, cu câteva clipe mai înainte, în mintea lui, tocmai fusese transformat într-o pastă roșie, albă, mov.

Făcură dragoste – ea adormită, el mult prea conștient.

*

Pe podurile Budapestei băteau vânturi încălecate. Ig era la câțiva pași în fața lui Cami, vorbind cu Robi. Din când în când se întorcea și se uita după Cami, care discuta aprins cu Ada. Ea nu-i întorcea privirile, se simțea bine, era bine pe poduri, între Buda și Pesta, era bine acolo, departe de țară. Ig însă nu era atent, poveștile lui Robi treceau pe lângă el ca niște gloanțe, abia ratându-și ținta.

— Ce-ai? îl întrebă Robi. Ce-i cu tine?

— Hm? făcu Ig. Poftim?

— Păi eu îți povestesc aici treburi și tu ești plutaș pe Dunăre.

— Hai, mă, am fost atent.

— Eh, ai fost. În fine...

— Hai, mă, zi, că te ascult.

Robi își continuă istorisirea, ceva despre o motocicletă pe care intenționa să și-o cumpere. Mesteca povestea asta de câțiva ani, îl tot amenința că-și cumpără motocicletă, că...

Dar din nou Ig se întoarse și o surprinse pe Cami verificându-și telefonul, apoi lăsându-l să

alunece delicat la loc în geantă.

Bătea vântul. Și-au încheiat gecile.

— În plus, continuă Robi, oricum vând rabla asta, numai nevastă-mea ce mai trage de mine să o țin, dar îmi bag picioarele, să mai ia și autobuzul. Pe bune, că de când...

Ig se întoarse. Cami nu-l privea. Ținea din nou telefonul în mână. Ig o urmărea. Cami se uită la telefon și butonă scurt ceva. Telefonul alunecă din nou în geantă.

Ig se lovi de cineva. Robi mai făcu câțiva pași și se întoarse către el. În fața lui Ig, un băiețel de vreo șase ani. Se uita atent la Ig și Ig se uita la el. Undeva în spatele lor se opriseră și femeile. Ig tăcea, băiatul tăcea și el. Se uitau unul la celălalt.

Bătea vântul.

Ploaia îi alungase într-o bodegă. Apa se scurgea pe geamurile largi și înalte cât peretele. Ig își scoase telefonul și portofelul și le așeză pe masă, așa cum făcea mereu. Dintr-un automatism crescut ca tuia pe scheletul relației lor, Cami își scotea și ea mereu portofelul și telefonul și le așeză lângă ale lui. Nu și de data asta. Doar portofelul ei era pe masă lângă al lui, telefonul rămăsese undeva în geantă. Ig măsură cu privirea această natură moartă de pe masă și-și aminti din nou de frigul nopților irakiene, de tonul ocupat în noapte, de liniștea trează a beznei. Își comandă prima bere. De câteva ore nu mai schimbase o vorbă cu Cami și simțea o poftă turbată de a bea, de a goli halbe întregi, butoaie, să înjure, să se certe, să uite. Ceilalți vorbeau, dar Ig nu reușea să-i urmărească, mintea lui contoriza chipuri, expresii, gesturi, de câte ori ducea Cami mâna la ureche (de nouă ori), de câte ori râdea (de douăzeci de ori), de câte ori se uita la ceilalți (de treizeci și șapte de ori) sau la el (niciodată), de câte ori sorbea din sticlă (de paisprezece ori), de câte ori se uita la telefon (niciodată) și, ce i se părea și mai important, de

câte ori se ducea la baie, luându-și geanta cu ea (de patru ori la două beri).

Ig termină de băut a doua bere și se scuză: că trebuie să plece, că nu se simte bine și că vrea să se întindă. Cami îl privi pentru prima dată după multe ceasuri și-l întrebă dacă să vină cu el.

— Nu, nu, stai liniștită, e doar o durere de cap. Te aștept acasă.

Porni prin ploaie la pas grăbit, oprindu-se nu în fața scării, ci la magazinul de la parter. Cumpără o sticlă de votcă și urcă.

Odată ajuns sus, încuie ușa și se dezbrăcă de hainele ude. Simți nevoia să rămână gol, nu știa de ce și nici nu-l interesa, așa că se trânti dezbrăcat în fotoliu și-și turnă din sticlă în pahar. Bău repede, ca însetat, primele pahare, și gâtul îi ardea, corpul i se încălzea și un gâdilat chircit în stomac îl făcu să geamă de plăcere. Golise repede jumătate de sticlă și, văzând că totul în jur pare a prinde viață, hotărî să o ia mai încet. Își dădu capul pe spate și se lăsă îmbiat de căldura trupului și a pereților. Închise ochii și văzu deșertul. Tâmplele îi bubuiau. În loc de creier avea o inimă care bătea violent, ca un pui de lup ce voia să scape. Dunele se unduiau la orizont, cerul se prăbușise toropit peste ele. Era cald, foarte cald. Întinse mâna cu ochii închiși, prinse paharul, bău. În dreapta lui: o oază. Păși spre ea. Deșertul ardea sub tălpile sale. Dădu la o parte vegetația deasă și văzu un petic de apă. Căzu în genunchi și sorbi îndelung din apă, cu palmele căuș, gâfâind și gemând. Deasupra apei plutea o umbră. Ridică privirea și văzu trupul spânzurat în palmier – cadavrul său, putrezit, atârnat, negru și umflat, mâncat de viermi.

Tresări. Auzi un sunet în casă și deschise ochii. Încercă să vadă cât e ceasul. Se ridică și simți tot alcoolul prăbușindu-se ca o avalanșă lichidă, din creștet până în picioarele desculțe. Observă sticla de votcă pe jos, goală. Sufrageria se învârtea cu el. Din dormitor se auzeau sunete.

— Cami? strigă. Cami, tu ești?

Cu greu reuși să ajungă în pragul ușii dormitorului și văzu mișcări prin ceață. Era întuneric, era târziu, dar, prin lumina slabă de afară, văzu un bărbat cu mustăți, cu papionul desfăcut, șifonat și agitat, fluturând un pumn deasupra unei femei tinere prinsă sub el. O țintuia pe pat cu piciorul drept, flutura pumnul și urla ceva în maghiară.

— Hei! reuși să strige Ig. Ce căutați aici? What...

Vorbele se buluceau în gură, agățându-se de dinți, prăbușindu-se pe limbă, alunecând pe gât în jos. Pumnul bărbatului căzu și sângele țâșni din nasul femeii, stropind peretele alb de lângă Ig. Bărbatul lovi din nou. Ochiul femeii plezni și zeama se scurse pe obraz.

— Bă... ce...

Dar stomacul i se zgudui și împinse totul afară. Ig se aplecă și vomită. O dată, de două ori, în timp ce auzea loviturile bărbatului. Cu ochii închiși se scremea să dea totul afară, prăbușit în ușă, în genunchi lângă prag. Vomită până se făcu beznă în capul său. Și liniște.

*

Se trezi după câteva ore. Era în pat. Cami era lângă el. Se ridică și-și frecă tâmplele – capul bubuia și setea îi ardea buzele. Cami dormea și în aer atârna un miros acru de vomă și detergent. Verifică pragul, holul – nimic. În baie găsi cârpe spălate. Cami curățase voma. Își turnă un pahar cu apă și înghiți două aspirine. Se privi în oglindă, apoi deschise dulăpiorul și ascultă: prin horn bătea o briză blândă ce aducea cu sine un înecăcios miros de mucuri de țigară.

Se întoarse în cameră. O privi pe Cami.

Scoase o țigară din pachet și aprinse bricheta. Se uită la flacără și hotărî să nu fumeze. Aruncă țigara într-un colț al camerei și ridică geanta lui Cami de

lângă pat. Căută telefonul și-l găsi. Fără să ezite începu să butoneze, să verifice apelurile, mesajele și găsi niște numere necunoscute și mesaje confuze, dar care păreau să continue discuții, cioturi de conversații aparent banale, sub care se ascundeau răspunsurile ei lacunare la întrebări pe care nu le găsea în arhivă. Cami șterse multe mesaje, însă nu pe toate. Găsi și unul de la Ada și în el apărea un nume: Adi.

la cat pleaca ig? intreaba adi. te rog nu ma mai baga in asta. nu uita sal stergi.

Uitase.

Se ridică și ieși din cameră. Se încălță fără să-și lege șireturile și ieși din apartament. Lăsă ușa descuiată – fie ce-o fi... Ieși pe stradă. Budapesta frământa prin subsoluri, sunete înfundate se ridicau din intrările la metrou, pe la colțuri foșnea câte un ziar. Poate era cineva în umbră, sau poate era doar vântul. Ig își târa pantofii de asfalt și butona. Ada părea să știe ceva. Ig nu știa cine e Adi, nu avea nicio cunoștință cu un asemenea nume. Mâinile i se răciseră, tot sângele urcase în creier și ochii pulsau ca două inimi bolnave. Degetele alunecau pe tastatura telefonului, scormonind în meniuri și mesaje, printre numere și, în sfârșit, găsi ceva – un singur Adi.

Se opri sub un bec ce pâlpâia și privi cerul. Abia atunci își dădu seama nu numai că tremura, ci și că plângea, nu lăcrima, ci plângea, lacrimi curgând șuvoaie pe bărbia sa ciobită, începțoșându-i privirea, stelele erau toate acum o pastă albă, translucidă. Formă numărul. Ochii îi căzură pe turnul unei biserici din apropiere: ora patru și ceva. Sună lung până când:

— Mmm...

Ig nu răspunse. Ascultă vocea adormită a bărbatului de la celălalt capăt al firului.

— Mmm..., se auzi din nou. Cine e?

Liniște.

— Bă, vorbești?... Mai dă-te-n... se auzi vocea, apoi tonul.

Închise.

Ig formă din nou, mecanic, rece, mort.

Abonatul Vodafone...

Ig trânti telefonul de asfalt. Bucățile se împrăștiară în toate direcțiile, înghițite de întunericul aleilor din jur. Doar ecranul mai pâlpâi câteva secunde în beznă, apoi muri și el.

Urlă. Ceva se stârni pe alei. Câini, poate pisici. Mai urlă o dată, mai lung, mai frânt. O voce se auzi din spatele unei ferestre deschise, de după perdele. Ig o luă la fugă către casă, urlând ca o bestie scăpată din peșterile înguste ale iadului. În urma lui isca zgomot și praf, plămânii îi ardeau, iar Ig urla, urla ca eviscerat, ca și cum ceva s-ar fi rupt în el, digul de carne și eter se prăbuși înăuntru și un torent de flăcări și ură curgea incendiindu-l, curgea.

Tot strigând, trânti și ușa apartamentului, și pe cea a dormitorului. Tot strigând, o privi pe Cami cum se ridică în capul oaselor, uitându-se la el nedumerită. Tot strigând, se năpusti asupra ei și o apăsă cu genunchiul piciorului drept. Ridică pumnul și, urlând, îl lăsă să cadă peste chipul ei desfigurat de somn și de frică. Gura i se umplu de sânge; lui de bale.

— Adi!? strigă Ig.

Totul se petrecea repede. Repede cobora pumnul și repede urca. Ușor se înfingea în bărbie, în nas, în ochi.

— Ig! strigă Cami și încercă să se ferească.

Ig o trase de păr și o târî până în bucătărie. Cami scuipa sânge și plângea.

— Cine e Adi? întrebă Ig.

— Ig, de ce... ? se văita Cami pe podeaua bucătăriei. De ce mă love...

Dar vorbele-i fură retezate de o palmă aplicată peste urechea stângă și Cami nu mai auzi nimic, în afară de un țiuit pervers, aproape mecanic, perfect.

— Zi, cine e? repetă Ig.

— Un... un prieten, dar nu-i nimic... nu s-a întâmplat ni...

— Nu mă mai minți! urlă Ig și răsturnă masa peste Cami.

Ea se târî pe sub masă și începu să strige:

— Ajutor! Ajutoooor!

Ig fugi la ușă și verifică: era încuiată. Se întoarse către Cami și o privi. Se făcu liniște, doar respirațiile lor se mai încălecau în bucătărie și, din când în când, picura fie un strop de apă de pe buza robinetului, fie o picătură de sânge de pe buzele ei.

Pic, pic, pic, pic, pic...

Ig îngenunchie în fața ei și merse în patru labe, ca de atâtea ori în Irak, încet-încet, privind-o în ochi ca pe un inamic însângerat, frânt și tumefiat, încet-încet, o pisare a timpului, o șicanare a nervilor, se apropia de ea, Cami plângea, el râdea, se apropia de ea, palmă, genunchi, palmă, genunchi, până ajunse în dreptul ei și o întrebă șoptit:

— Cine e și ce ai avut cu el? Dacă ești sinceră, nu te mai lovesc.

— Ig... tu nu ești așa... Ig, m-ai nenorocit..., plângea Cami și tremura lângă el.

— Șșșt, gata, gata. Dacă îmi spui, mă opresc.

— E... un amic, prieten cu Ada, e... ne-am văzut de câteva ori... mi-era atât de urât singură. Ig... te rog, oprește-te... te rog...

— A fost la mine acasă?

— Ig...

— Spune-mi, zise Ig blând, pe un ton ocrotitor. Zi-mi, Cami.

— Da.

— A dormit în patul meu?

— Da...

Ig zâmbi. Îi ridică bărbia cu două degete, o privi în ochi și zâmbi. Zâmbi ca la începutul relației lor, zâmbi adânc și moale. O îmbrățișă și apoi îi cuprinse capul cu palmele și o privi. Cami șopti:

— Te iubesc, Ig...

Și Ig îi izbi capul de gresie. Cami rămase nemișcată. Pe scară se auzeau zgomote, pași, voci. Se apropiau. Ig se ridică și o luă de păr pe Cami. Din dreptul ușii se auziră voci:

— Cami? Ig? Sunteți bine?

Ciocănituri, apoi cineva încercă clanța.

— Ig! se auzi vocea.

— Ig! Cami!

Tot mai multe voci, dar Ig nu răspundea. O târî pe Cami în baie și se întoarse după valize, din care scoase un braț de haine. Oamenii loveau ușa, încercau să o spargă în timp ce Ig aruncă hainele peste Cami și le împrăștie prin baie. Apoi turnă o soluție de curățat baia peste ei doi, se întinse lângă Cami și-și aprinse o țigară.

Reuși să tragă două fumuri, înainte ca durerea să muște din miezul lui, căută și găsi mâna ei pe sub haine, o strânse și privi arzând către cuplurile carbonizate ce-l priveau din ușa băii.

*

Băiatul cu păr blond se șterse, își ridică pantalonii și trase apa. Se spălă și ochii săi căzură pe imaginea din oglindă. Trase de colțul oglinzii – dulăpiorul se deschise. Privi întunericul și simți un miros acut de ars. Puse un picior pe toaletă și unul pe chiuvetă și se împinse în brațe. Urcat pe chiuvetă, scoase capul pe micul geam ce dădea în horn și privi în jos: tot spațiul acelei guri de aerisire era plin cu oameni, bărbați și femei, înnegriți de fum și scrum, cu hainele arse. Unica lumină urca din zecile de ochi albi, clipind spasmodic ca stelele într-o noapte senină și doar într-un colț ceva sticlea și băiatul privi bărbatul cu bărbia ciobită, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, sticlind, fumegând, arzând. Băiatul auzi un zgomot. Sări de pe chiuvetă speriat și transpirat. Deschise ușa și ascultă: în dormitor mami și tati se

certau. În jur, mirosul lavabilei proaspete, a mobilelor noi, a covoarelor parfumate. O nouă zi.

ATUNCI CÂND NU ERAM

unei luni amare

Somn uşor, iubito. Somn uşor.

E timpul, pui de Regină, mic, unsuros, galben, înfăşurat în cârpe, prins în tuburi, copil al cerurilor, puiul meu. Acum eşti mică, dar vei creşte, vei fi mare de tot, mângâiată de noi, hrănită de noi, mamele tale. Aici, în uterul mecanic, creşti sub ochii mei, puiule, până în ziua în care vor veni să te ia, să te ridice la cer şi să te plimbe printre nori, să te ducă acasă. Atunci vei lua ceva din mine, nu? Vei purta amintirea mea printre stele, nu? O vei lăsa la poalele templelor negre, nu? Sângele meu te va hrăni, transpiraţia mea te va spăla, comoară a cerului, tu, stea printre stele, şi nu vei uita niciodată de mamele tale, nu? Auzi cum îţi cântăm?

Hmmmmmmmmmmmm...

Ne auzi, puiule? Simţi cum mă golesc de sânge pentru tine, prinsă aici în tuburi ca tine, hrănindu-te cu seva mea?

Hmmmmmmmmmmmm...

Eşti mică acum, Regina mea, dar cândva vei fi mare şi vei veghea asupra universului, ca toţi din neamul tău până acum.

Şşşş, ai auzit? Gata. A sunat alarma. Şşşş, nu plânge, noi plecăm acum, dar ne vedem mâine. Vor veni alte mame să te ţină.

Şşş...

Somn uşor.

*

Închide ochii. Ştie ce urmează – lumina îl va orbi şi durerea de cap se va accentua. Trebuia să-şi fi luat capsula de LifePlus în urmă cu trei ore şi

durerea din ceafă începe deja să se extindă și să urce cu furnicături spre creștet. Când poarta se deschide și lumina dă buzna în holul întunecat al halei, strânge din ochi și-și ridică palma deasupra ochelarilor măștii. Aude vântul, masca îi e lovită de un val de praf. Capul trimite sulițe de durere în brațe. Nu e vina lui că a sărit peste ora de medicație, își spune, e vina lor. Se grăbesc teribil în ultimul timp și cer de la ei mai mult decât pot oferi corpurile lor îmbătrânite. E drept, s-a obișnuit, cu LifePlus poate face lucuri care înainte ar fi fost imposibil de realizat la vârsta lui. Cine ar fi putut lucra acum cincizeci de ani timp de douăsprezece ore în fabrică la vârsta de nouăzeci de ani? Dar, iată, trei ore fără LifePlus și corpul începe să-și resimtă vârsta, să scârțâie pe la încheieturi, ochii dor și respirația e mai grea. Și memoria... memoria îi joacă feste. O singură dată a pățit așa ceva, nu mai știa când, cu ani în urmă, poate chiar cu zeci de ani în urmă, când a întârziat să înghită capsula șapte ore și a ajuns în fața altui modul de locuințe, confuz și dezorientat. Acum se pregătește să părăsească hala și să urce în trenul suspendat care să-l ducă la modulul său, unde-și va lua doza de LifePlus, va dormi și va fi bine. Nici nu se putea altfel.

Ochiul din sticlă de deasupra ușii clipește.

Trece grăbit peste platforma care leagă hala G-11 de vagonul ruginit, fiecare pas trimițând valuri de durere în creier și înapoi. Intră și se așază. Niciodată nu a ieșit la ora aceasta de la muncă. Sunt alți muncitori, de la alte hale, doar el de la G-11, nu știe de ce, nu încearcă să-și explice. E voia lor, a Celor în Negru. Uneori fac lucruri ce par a fi fără sens, aleatorii, alteori sunt extrem de bine organizați, inteligenți. Trebuie numai să-și ridice privirea și să privească șirul nesfârșit de hale ce se întinde până la orizontul portocaliu, între ele șinele suspendate ale trenurilor, iar sub ele nisipul fierbinte al unui pământ pustiit și carbonizat în

urmă cu... cu câți?... șaptezeci de ani? Poate. Nu mai știe, durerea de cap se întinde ca pânza de păianjen peste amintiri.

Trenul pornește. Nu recunoaște pe nimeni în jur. Doi bărbați sunt de la cuptoare, atât își poate da și el seama. Hainele lor, cârpe cusute între ele, sunt murdare de funingine și numai fața le este albă, acolo unde se acoperă cu măștile. Dar femeile pot veni din orice hală, nu știe la ce stații mai oprește trenul acesta, care circulă la o oră la care el ar fi trebuit să fie deja de mult în modulul său, conectat la Plan, poate chiar alunecând în somn, poate, cine știe? E greu să-și dea seama ce vârstă au, LifePlus s-a ocupat de asta. Pot avea cincizeci de ani, sau pot avea o sută de ani. Vârsta nu mai joacă un rol. Atracția se calculează altfel în noua lor lume. E mai ușor, da, totul este mult mai ușor. Adică mai bine.

Trece de G-10. În compartiment e cald. Își dă masca jos. Trenul se oprește. Femeile coboară (deci lucrează la G-9; se lucrează noaptea?), alte șapte persoane intră. Se așază și trenul pornește. Ochiul de sticlă suspendat trece dintr-o parte în cealaltă a compartimentului, rotindu-și camera pentru a-i înregistra pe cei nou veniți. El se uită pe geam și se întreabă când și dacă va mai prinde o Lansare. Sunt rare, se fac mai ales noaptea, foarte rar ziua. A prins patru sau cinci în șaptezeci de ani. O să mai prindă, e sigur. LifePlus va avea grijă de asta. LifePlus are grijă de tot.

Își trece privirea peste chipurile celor noi, unele acoperite cu măști, altele doar cu murdăria unei zile de lucru în hale, trudă pentru Regine. Doi dintre ei sunt foarte tineri și au acea privire tâmpă a noilor generații, amorțiți în trup și-n suflet, cu sângele plin de LifePlus, scufundați în somnul profund al celor mulți și identici. În el, ca și în mulți alții din generația sa, încă mai palpită din când în când amintirea unor vremuri de dinaintea venirii Celor în Negru. A fost și el cândva tânăr,

demult, nu mai știa exact când. Tot capsula verde a avut grijă și de asta.

Vagonul se oprește, ușile se deschid. Nu iese nimeni. Intră cineva. Întâi vede mănușile gri și, încolăcit în jurul brațului drept, cablul care dispare în ceafă. Privirea îi urcă pe cablu, apoi se oprește pe buzele ei. Urcă: nasul. Apoi o vede. Se uită la ea împietrit, ametit, sângele inundându-i creierul năpădit de dureri. Nu știe sigur, nu poate spune cu siguranță, dar e ceva... Nu vede când se închid ușile și când pleacă trenul, nu aude nici bâzâitul ochiului din tavan și nici nu știe când a avut timp să se așeze, dar a făcut-o chiar în fața lui, pe celălalt rând. E ceva în chipul ei. Chiar dacă e doar jumătate de chip, obrazul drept, ochiul drept și gura, restul fiind acoperit cu o placă de metal ruginită și prăfuită, chiar și așa, e ceva... Părul îi este prins în coc sub batic și privirea îi e ațintită undeva deasupra lor. Nu-l vede, e absentă, e altundeva, departe. Miroase a hală și brațele-i sunt aspre și negre. Ceva străbate cei doi metri dintre ei ca un bici electric și împinge sângele în cap și capul bubuie și ochii dor și mușchii ard și carnea tremură și și și...

Să fie ea?

*

Nu era nimeni în acea dimineață în acel colț de plajă, la poalele stâncilor, în afară de ei. Soarele cădea pe sânii ei, acolo unde el își lăsase saliva. O privea arcuit peste ea. Ea s-a uitat în stânga și apoi în dreapta – marea se sprijinea într-un cot – și, văzând că nu vine nimeni, zise:

— Acum.

Și el intră în ea și valurile se înfoiau și-și trimiteau spuma până la ei, gâdilându-le vârfurile degetelor de la picioare. El își împingea șoldul în al ei și ea gemea și îi spunea pe nume și tare ar fi vrut să-i spună că-l iubește, dar nu i-o spusese încă niciodată, și, acum că știa că-l iubește, îi era și mai

frică. Când să o zică, el pătrunse și mai adânc în ea și ea dădu ochii peste cap și se hotărî, din nou, să mai aștepte o zi, două, să mai aștepte o vreme.

— Stai bine?

— De ce? Să mă opresc?

— Nu, te rog, nu.

— Stau bine.

— Bine.

Printre pleoapele întredeschise vedea cerul care se întuneca rapid. Vântul împingea nori negri către vest (sau est, sau nu știa, nu conta). Dar printre nori mai era ceva, ceva mai negru, care se mișca. A deschis ochii larg. Erau păsări. Multe păsări.

— Uite, zise.

El ridică ochii și se opri.

— Nu te opri.

— Stai, zise el.

Ieși din ea și se întoarse pe spate. Abia atunci simți cutremurul, pe care, în dansul lor trupesc, nu-l simțise.

— Ce se întâmplă? întrebă ea și se ridică în coate.

Păsările se adunaseră deasupra mării și se învârteau într-un cerc larg, iar zgomotul bătăilor din aripi răsuna deasupra valurilor ca un ropot de ploaie.

— Dani, ce se întâmplă? repetă și-l privi.

Plaja se zdruncina tot mai tare, dar Dani nu zicea nimic. Privea încruntat păsările. Apoi zise:

— Nu știu. Să ne îmbrăcăm. Cred că e un cutremur.

S-au ridicat și s-au îmbrăcat repede. Abia își mai țineau echilibrul, balansându-se de pe un picior pe celălalt, îmbrăcându-și pantalonii, când auziră un zgomot din direcția valurilor. Și-au ridicat privirile și au rămas privind marea: păsările se aruncau în valuri cu capul în jos, toate deodată, prăbușindu-se orbește ca bolovanii în apă. Toată marea era o spumă frământată, amestecându-se cu roșu.

— Dani!

Și atunci au luat-o la fugă, ținându-se de mână, dar pământul se zdruncina și ei se împiedicau. Zgomotul creștea, venea din cer și din pământ, din apă și din ei. Strigau, se împiedicau, se ridicau, fugeau. Mai aveau doar câțiva pași până la faleză, când plaja se despică și amândoi căzură câțiva metri în hăul umed și rece. Apoi totul s-a întunecat.

*

Nu știa cât timp trecuse, nici unde era. Nu știa dacă ea mai era cu el, nici dacă mai trăia. Dar zgomotul era real, un hârâit constant care părea să vină de peste tot. Ținea ochii închiși, sau poate că pământul îi acoperea chipul. Îl durea capul și un somn profund ca un vultur dădea târcoale corpului, acolo, în nisipul umed, în balta murdară a mării din pământ. La fel de reală i-a părut și smucitura, creierul îi zvâcnea sub os și încheieturile îi ardeau. Întunericul deveni ceață, iar ceața se prefăcu în lumină și, în lumină, câteva siluete înalte și negre trăgeau de el și-l aruncau dintr-o beznă în alta. Întunericul se mișca, stătea pe loc, apoi pornea din nou. Auzea uși trântindu-se, se făcea lumină, apoi din nou întuneric. În jurul său se adunau corpuri, le simțea pielea, căldura, hainele, le auzea gemetele și, printre pleoapele mijite, vedea sânge, mult sânge, piele și os. Se pipăi – era zgâriat și frânt și, după ce bezna se mai spulberă o dată și un nou trup fu aruncat lângă el, începu să vadă mai bine, să înțeleagă ce se întâmplă, să se teamă. Primul gând se îndreptă către ea: unde era, ce pățise, era oare și ea aici? Încercă să o strige, dar, îndată ce deschise gura, un șuvoi gros de sânge i se scurse de pe limbă pe bărbie. Nu putea striga, oricât de mult ar fi încercat. Și a încercat. Peste el fusese aruncat un alt trup, unul greu, masiv, lipsit de viață. Din capul acestuia se scurgea un firicel de sânge pe fruntea lui, asemenea unei idei șoptite din cap în cap, o idee moartă. Își reveni încetul cu

încetul și înțelese, atât cât putea, că era transportat undeva, că ceva se întâmplase și că cineva îl luase din șanțul căscat pe plajă și-l aruncase în această beznă laolaltă cu alții ca el, unii vii, alții morți. Dar gândul la ea durea mai tare decât spatele frânt, decât dinții sparți sau pielea jupuită.

Întinse o mână și zgâlțâi persoana din dreapta lui. Acesta își întoarse capul și-l privi. Îi lipsea un ochi și pielea de pe jumătatea dreaptă a feței îi atârna ca o perdea roșie peste cea stângă. Ar fi vrut să strige, să lovească, să plângă, să facă orice, orice altceva decât să zacă strivit sub hălci de carne frânte. Apoi auzi alarma...

Uuuuuuu... Uuuuuuu...

Un muget lung și greu se auzi din cer, de undeva de deasupra lui. Apoi încetă. Se opri și vehiculul în care era. După o pauză de câteva secunde, stomacul i se lipi de șira spinării. Containerul urca cu viteză. Apoi se opri. În jur nu se mai auzeau decât respirațiile agitate și gemetele celor din jur. Un fâsâit puternic și încăperea fu scufundată într-un fum dulceag. Și, odată cu fumul, veni și somnul.

*

Cât de mult semănăm. Vagoanele sunt pline de noi, toți ca niște copii perfecte, plimbate de la Regine la Plan, de la hale la somn. Mi-e drag de toți, i-aș îmbrățișa peste dunga roșie de pe podea, îi iubesc când ne aplecăm peste trupurile mici și neajutorate ale Reginelor, când închidem ochii și oftăm într-un glas, când văd tuburile roșii, pline cu sânge, coborând din tribune și intrând în acvariul Reginei. Avem un pui acum, îl iubesc. E mic, nu ca cel din G-11, care cică e mare, abia mai încape în acvariu. Sigur urmează Lansarea, sper să o prind, să nu se întâmple în timp ce dorm. Navele sunt agitate în depărtare. Nu mai durează mult.

Deja îmi lipseşte mica mea Regină. Abia aştept să mă întorc la ea. Mă voi culca la noapte și, dacă

portarul coridoarelor mă va lăsa, nu voi merge pe cel din piatră, ci voi călca pe cel din mușchi de copac. Să mă gâdile, să calc pe moale. Mi-e dor de copaci. Nu trebuie să o știe nimeni, dar mi-e dor de copaci. Mă voi rătăci până dimineața prin mușchi, voi visa, voi alerga și timpul va trece repede și de dimineață mă voi întoarce la lumină, la Regina mea mică și neajutorată.

De ce se uită așa la mine? Ne știm de undeva?

*

O nouă stație. Încă două și e acasă. Acasă – modulul său simplu, dar atât de bogat, mic, dar atât de încăpător... Urmează LifePlus-ul de seară, ceva mai întârziat, și apoi conectarea. În cele din urmă odihna. Atât. Nimic mai mult. Amintirea acelei zile l-a obosit, vrea să doarmă. Se uită la ea. Cândva a fost frumoasă, e sigur de asta. Acum chipul îi e acoperit pe jumătate și pielea brațelor îi e îmbătrânită, dar nu, nu știe cine e sau dacă e cumva... Ar vrea să se ridice, să o ia de mână și să o întrebe cum o cheamă, de fapt, cum o chema înainte de numere, coduri, culori, cifre, Plan, LifePlus și... și ce? Dacă ar face-o, ce? Oricum nu se poate. Nu are cum. Ultima dată când a văzut-o a fost în curtea lagărului, o amintire atât de bine ascunsă timp de zeci de ani sub palma protectoare a capsulei verzi, mama memoriei și a vieții, izvor al energiei sale, fântână a lichidelor sale. Și dacă s-ar ridica, tot nu ar putea ajunge la ea. Nimeni nu trece de linia roșie din podea fără să fie filmat și nimeni nu vrea să petreacă o săptămână în canal, la răcoare, la umezeală, în beznă, cu acele creaturi lunguiețe, pești, șerpi, ce naiba o fi în bălțile alea, doar pentru a sta lângă o femeie. Bărbații într-o parte, femeile în cealaltă. Așa a fost mereu. Ar vrea să se așeze lângă ea, să afle, să știe, să fie sigur, dar nu se poate. Nu a mai fost de mult la canal și nu are de gând să se întoarcă acolo prea curând.

*

Gazul l-a adormit profund, un somn greu ca o pătură de fier, fără vise, dar pe durata căruia a simțit cum cineva îl smucește, trage de el, îl împinge, îi înfige chestii în corp și îi scoate altele. Era întuneric în infernul lui și numai carnea mai exista. Simțea cum trec cabluri prin el, dintr-un capăt în celălalt al corpului, unele se împotmoleau prin tendoane, altele alunecau lin ca unse de zeama organelor. Și, când totul se termină, rămase nemișcat zile întregi într-o moleșeală caldă, umedă, unsuroasă. Își reveni încet și fu obligat să-și conecteze cablurile la mufele inserate în trup și să primească informațiile ca pe o sevă divină. Fluxul fusese brutal în primele săptămâni, un galop de imagini străine și de senzații nefirești, atât de violent, încât fusese nevoit să vomite de nenumărate ori, până când Cei în Negru au înțeles că se stinge dacă nu face o pauză. Așa că l-au hrănit, i-au dat să bea și l-au lăsat să doarmă.

Conectarea se petrecea zilnic, întâi timp de ore întregi, apoi, când învățase mai multe, din ce în ce mai puțin, până când ajunsese să se conecteze singur, de bunăvoie, și stomacul nu se mai revolta. Corpul începuse să se învețe cu toate inserțiile și să le accepte ca pe un set de antene cu care pipăia lumea din jur. Era ceva dulce-acrișor în fluxul acela de informații, ca un fior electric pe vârful limbii, dar poate că nu era așa, poate că numai amintirea conectării era dulce-acrișoară, când însăși mama lui cobora din tavan și-l apăra și îi șoptea tot ce trebuia să știe despre cine e, unde e și ce trebuia să facă, despre Cei în Negru și despre hale, despre Plan, despre Regine și menirea lor. Toate acestea i le zicea zi de zi până când adormea și în vis era lăsat singur, să se odihnească, să plutească fără trup și fără suflet într-un ocean negru. Încă de pe atunci au început să-i dea capsula verde și trupul le-a mulțumit, nu mai vomita, nu mai tremura și carnea din jurul mufelor se vindeca.

LifePlus scria pe capsulă, LifePlus era mama lui care îl mângâia și-l legăna în vis.

Treceau zilele, le vedea din pat cu colțul ochiului. Montat în fața ecranului fixat în tavan, singur în acea celulă, în acea clădire ce fusese cândva, înainte de cutremur, un spital sau o pușcărie. Nu știa unde era, dacă era încă pe lângă mare, sau în alt oraș, sau dacă era în altă țară. Primele săptămâni fuseseră prea intense, prea dureroase pentru a se putea mișca. Pe atunci conectarea se făcea la un ecran din tavan, dar el stătea cu ochii închiși și vedea totul: întinderile portocalii ale unei pustietăți, halele imense ridicate peste tot până la orizont, ba simțea chiar și mirosul pestilențial al halelor. Vedea căile ferate suspendate ce duceau la hale, scările ce coborau apoi până în inima halelor, iar de acolo imaginile deveneau insuportabile, mintea sa era străină de tot ce vedea, așa că vomita pe el și își folosea infima forță pentru a-și ține limba cu vârfurile degetelor unei mâini și să scoată din gură bucăți de mâncare cu cealaltă mână pentru a nu se sufoca. Vedea Reginele, crescând în acvariile lor imense, scufundate în sângele lucrătorilor, hrănindu-se cu lichidele lor, muncitorii aplecați peste acvarii, în tribunele lor, vedea Reginele crescând atât de mari, încât se chirceau între pereții acvariilor, vedea halele deschizându-se și nave masive acoperind cerul și ridicând Reginele pe platforme, dispărând apoi cu ele printre nori. Vedea templele negre din alte lumi, sub care Reginele colcăiau fericite, croncănitul cleștilor asurzindu-l, vedea cețurile acelor lumi, turnurile ascuțite împungând lunile lor, și tremura, plângea și vomita. Apoi, tot cu ochii închiși, își vedea mama cum se apropia de pat și cum îl mângâia și îi săruta fruntea și îi cânta până îl adormea.

După un timp s-a întremat. Picioarele și brațele se întăriseră și putea privi și ecranul din peretele lateral șezând pe marginea patului. Ecranul arăta

aceleași imagini ca cel din tavan, dar ochii lui alunecau pe unicul geam din perete, prin care vedea cerul, curat și blând. Însă, de fiecare dată când voia să se ridice, un fior electric pornea din mufe și îi străbătea tot corpul. Încă nu, se gândea, încă nu. Și se mai gândea că va veni și ziua aceea. Și mai gândea multe altele, între ședințele video cu ochii închiși sau deschiși (nu conta, imaginile erau aceleași), se gândea la locul în care era, la cât timp trecuse și, după ce își recăpătase puterile, se gândea și la ea, la unde era, dacă și ea avea mufe în ea, dacă era și ea în aceeași clădire, sau dacă mai trăia. Se gândea mult și, când nu o făcea, dormea mult.

Într-o zi i-au adus un cazan cu apă și, după ce s-au retras Cei în Negru, s-a mirosit și s-a întrebat dacă ceea ce simțise în imaginile ce-l purtaseră în inima halelor era duhoarea sa sau a Reginelor grase și unsuroase de sub pământ. S-a ridicat cu mirarea ologului vindecat și s-a aplecat peste apa rece. Și-a privit chipul: era tot el, dar altfel. Cum, nu știa. Și s-a spălat. S-a ridicat, apoi, și s-a dus la geam, târându-și cablurile după el ca pe niște lanțuri. Soarele ardea puternic. Când ochii i s-au obișnuit cu lumina, a văzut curtea, i-a văzut pe ceilalți în curte, zidurile clădirii, a ridicat ochii și s-a uitat la cerul împânzit de nave imense care cărau materiale peste halele în construcție, pământul secat și portocaliu pe care șerpuiau vehicule ciudate, apoi a coborât ochii și și-a plimbat privirea peste chipurile celor din curte, care se plimbau fantomatic în cerc.

Apoi a văzut-o.

*

Să fie același chip?

Acum privește în cealaltă parte, pe geam, către hale. Trec de ultima, imediat ajung la marginea complexului. Se întoarce, dar nu-l privește. Doar o

jumătate de chip, mai bătrân, mai murdar, mai trist.

Să fie ea?

Își drege glasul, poate îl aude, dar nimic, nicio mișcare. Femeia se uită în față, impasibilă ca o statuie antică. S-au oprit. Graniță. Porți. Urmează controlul. Toți își ridică brațele. Poate acum, se gândește, dar chipul ei se ascunde în spatele brațului drept ridicat. La naiba. Se deschid ușile și Unul în Negru intră în vagon. Poartă în mâna dreaptă aparatul de taxat și în cealaltă bastonul de scanare. Trece prin dreptul fiecăruia și flutură instrumentul prin fața lor. Toți, pe rând, își bagă cardul în aparat și așteaptă. *Bip.* O dată. *Bip.* A doua oară. Gata. Urmează el. Întinde cardul și-l împinge în aparat. *Bip.* O dată. Ar trebui să fie trecută și schimbarea de tură, se gândește, altfel am încurcat-o. Așteaptă. Cel în Negru butonează, nu i se vede fața, niciodată nu li se văd fețele. Așteaptă. *Bip.* E bine. Scoate cardul. Cel în Negru trece mai departe. E bine. Când termină, iese pe ușa din spate și trenul pornește. Toată lumea își coboară mâinile.

El se uită la ea. Ea întoarce ușor capul în direcția lui cât timp își aranjează cardul în borsetă, dar nu destul. Îi vede ochii și un fior îl străbate. Sunt cei de atunci, din curte... De restul, de totul din jurul lor, nu e sigur, dar sunt ochii ei... Ochii nu se schimbă. Se poate să fie ea? Se uită la ochiul din tavan, care bâzâie și se plimbă deasupra lor de la un capăt la celălalt al cabinei. Apoi se gândește la răcoare și la duhoarea din canal și dă din cap. Nu are cum.

Își amintește de prima dată când a fost coborât în canal și când a încercat să găsească o ieșire din acel întuneric. A pipăit prin beznă, dar încăperea nu părea să aibă pereți. Umbla în patru labe prin apa joasă și împuțită, tresărea când ceva din apă îl atingea fugar, lipicios, unduindu-se pe pielea lui, și inima i-a tresărit când și-a înfipt degetele între

barele unui grilaj din nămolul de pe fundul apei. A tras tare și a rămas cu grilajul în mâini. Era prea ușor. Îl pipăi și simți că nu e un grilaj și înțelese ce ținea în brațe: coastele unui om, cutia toracică a unui bărbat sau a unei femei. Greața îl scutură chiar și acum, în vagon, la zeci de ani de atunci. Și totuși, ochii aceia...

Au trecut de porți. Au părăsit fabrica și se îndreaptă către complexul de module. Durerea de cap a revenit. Trebuie să-și ia pastila cât mai repede. Ea privește pe geam, adâncită în gânduri. Oare la ce? De-ar privi către mine, se gândește. De ce nu o face? De ce? De s-ar defecta ochiul din tavan, ar sări pe rândul celălalt și ar întreba-o cine e. Cine ești? Primul bloc modular, coboară primii oameni. Ea rămâne. El trebuie să aștepte a treia stație. Să se întoarcă, se gândește, să se întoarcă doar o dată!

*

În sfârșit avea și el voie afară, dar emoția revederii ei îi fu crunt spulberată de imensul gard metalic ce despărțea curtea în două: bărbații de-o parte, femeile de cealaltă parte. Se uita în jur: toți își purtau mufele, emaciați și palizi, se plimbau fără să scoată un sunet, cu privirea în pământ. Îi venea să țâșnească prin gard, să rupă fierul și să o caute. Picioarele îi erau însă slăbite și brațele moi, așa că se mulțumea doar cu așteptarea să o revadă. Dar nu a mai venit.

Zilele treceau și se însănătoșea. Se simțea diferit, mintea parcă nu-i mai aparținea. Sus, în camera lui mică, conectat la aparate, părea să întinerească și să învețe lumi noi, uitând, în același timp, lumile vechi, ca un bătrân solitar în fața geamului. Se simțea însă bine, din nou în putere după multă vreme, și tot ce mai rămăsese din lumea de dinainte era dorul persistent de a o mai vedea o dată. Lichidele vitale treceau prin el ca un torent de lavă și începuse să se miște prin cameră

agitat ca un leu în cușcă. Și iată că într-o zi ușa s-a deschis și a intrat o femeie. Goală. Sânii îi erau mici și rotunzi, șoldurile curgeau ca silueta unui contrabas și, între picioare, în spatele părului bogat, bănuia căldura. Chipul îi era frumos, dar umbrit. Nu era ea. Era altcineva. Știa ce trebuie făcut, văzuse totul în imaginile ce curgeau prin mufe, așa că se dezbrăcă și se întinse cu ea pe pat.

— Vorbești românește? o întrebă.

— Da, răspunse femeia.

— Cum te cheamă?

Dar femeia începu să plângă și nu răspunse.

— Nu plânge. Ne văd.

Ea dădu din cap – știa.

— Să ne purtăm ca și cum am face ce vor ei.

Ea a dat din cap că înțelege. El trase pătura peste corpurile lor goale.

— O să mă prefac. Să gemi. Să pară că facem... ce vor ei.

Ea dădu din cap că da.

Au început să se miște. Ea a gemut. A gemut și el când a închis ochii și s-a gândit la iubita lui. Și-a amintit de ultima dată, pe plaja din Vama Veche, și a urlat. A urlat și ea. După un timp, femeia i-a șoptit:

— Mulțumesc.

Și l-a sărutat pe obraz lung și apăsat.

— Sper să-l găsești, i-a spus el. Și eu am pe cineva dincolo, la voi.

— Sper să o găsești, i-a spus ea, s-a ridicat și a plecat.

El a rămas în cameră privind pe geam către halele în construcție, plângând și mângâindu-și penisul până la orgasm.

De două ori a mai văzut-o în complexul în care erau ținuți, de trei ori în total. A doua oară fusese în timpul unei plimbări prin curte. Privirile lor s-au întâlnit și, de data aceasta nu au ezitat. Au pornit unul către celălalt în fugă, lovind grilajul cu mâinile și lipindu-și buzele printr-un ochi al

gardului. Curentul electric le-a trecut amândurora prin corp și au gemut de durere, dar nu și-au dezlipit buzele unele de celelalte. Au rămas acolo, îmbrățișați într-un sărut electric, cu lacrimi scurgându-li-se pe obraji, tremurând și gemând de durere. Apoi au căzut amândoi și întunericul s-a lăsat peste ei.

S-a trezit sub apă. A încercat să inspire, apa pătrundea peste tot, se sufoca, lovea în toate părțile, nu vedea nimic. S-a ridicat din apă – era în canal. Recunoscuse mirosul acelei gropi împuțite, respira greu și inima îi bătea cu putere. Gândul îi fugi la ea. O striga, dar nu primea răspuns. Nici măcar ecoul nu se întorcea la el. Nu-și putea vedea mâinile, dar simțea, știa că palmele îi fuseseră arse de curentul electric. Împărtășea cu ea aceleași răni, se gândea. Măcar atât. Apoi auzi ceva în întuneric. Mai era cineva, mai era ceva cu el acolo în apa neagră. Bănuia ce e, îl văzuse și pe el, păzitorul canalului, în imaginile din timpul conectării. S-a lăsat în genunchi și a început să plângă. Se gândea la ea în timp ce creatura se apropia de el, străbătând întunericul, se gândea la ea în timp ce creatura îl prindea de mână și-l lingea pe față, se gândea la ea în timp ce creatura intra în el. Apoi ieșea. Intra. Ieșea. Intra.

A zăcut la pat multă vreme. Mâncarea era puțină, apă de spălat nu mai primea. Cu apa de băut, puțină și ea, se clătea pe corp. În rest zăcea. Imaginile erau mai dure, fluxul mai puternic. Cei în Negru îl pedepseau, mufele dureau, și, la patul lui, nu-i mai aduceau mama, ci o femeie cu cap de cioară care duhnea a mortăciune, sânii goi mâncați de viermi. Febra a ținut mult, treceau zilele și nopțile și imaginile îl pregăteau dureros pentru munca ce urma. Vedea treptele, simțea arșița din subsoluri, mirosea aburii viermilor imenși, Reginele lor care trebuiau îngrijite, halele deschizându-se și navele imense ridicând Reginele pe platforme și dispărând cu ele în cer.

Iar ultima dată a văzut-o în ziua în care se pregătea pentru prima lui tură la hală. Peste noapte Cei în Negru îi lăsaseră hainele de muncă, cardul, masca și mănușile lângă pat. Un lighean cu apă curată îl aștepta în dreptul geamului. În timp ce se spăla, se uita la oamenii din curte și atunci a zărit-o: își mângâia burta și privea în jos. Era gravidă. Apa se răcea pe pielea lui și nu s-a urnit decât târziu, când frigul i-a pătruns în oase și când a auzit sunetul ușii deschizându-se: Doi în Negru, așteptând să-l ducă la tren.

*

Soarele și durerea de cap l-au moleșit. Aproape că a uitat de ea. O caută. Îi privește mâinile – sunt acoperite cu mănuși. De ce le poartă? Își pipăie palmele. Arsura e un șanț adânc pe ambele palme. De-ar putea să-i vadă mâinile. Se opresc. Nu! Nu încă! se gândește. *Arată-mi mâinile*, șoptește, dar ea nu-l aude. Femeia se ridică. *Arată-mi mâinile*, șoptește mai tare, dar tot nu-l aude. Sau poate că nu vrea să-l audă. Femeia se îndreaptă către ușă. Dani sare de pe scaun și o prinde de mână. Ea se întoarce și-l privește. Ochiul din tavan se oprește, se fixează pe ei și ledul roșu se aprinde. Se aude un țiuit puternic. El îi dă drumul mâinii. Ea se uită la el și, pentru o clipă, el e din nou la gardul de fier, străbătut de curent electric. Inima îi bate tot mai tare, capul îi bubuie, tâmplele îl dor. Ea tace. Alarma urlă. Îl privește ca și cum... ca și cum ce? se gândește. Ca și cum ce?! Apoi o întreabă:

— Cine ești?

Ea se uită către ușă, la el, apoi se întoarce și iese grăbită. El se prăbușește în genuchi. *Ești ea? Ești tu? Cine...* Ușile se închid. Alarma se oprește. Trenul pornește. Se lasă liniștea peste compartiment, doar el își mai aude inima bătându-i cu repeziciune în piept.

Cine...

*

Ne știm? E din altă hală, din alt complex modular. Asta e sigur. Și atunci, de unde? Din Plan? Nu cred. Dacă ar apărea în timpul conectării, i-aș vedea chipul mai des, mi-aș aminti de el. Oare ne știm din timpul Împerecherii? De trei ori – trei copii. Pe unul dintre ei l-am mai văzut, sau cel puțin așa cred, cărând materiale pe lângă G-7. Cred că era el. Dar pe ceilalți doi? Nu mai știu. Să fie unul dintre ei? Nu-l privesc, nu e voie. Știu că se uită la mine. Încă puțin și ajung.

A zis ceva. Nu am auzit. Mai bine așa. O fi nebun. Mai uită câte unul să-și ia LifePlus-ul și o ia razna. O săptămână la canal îl potolește și-l învață minte. Așa cum și eu mi-am învățat lecția. Mușcătura dintre coapse a păzitorului canalului și șanțul din palmă sunt vestigiile ce-mi aduc constant aminte ce înseamnă nesupunerea. Țin minte mușcătura, arsura e însă rătăcită în negura unei tinereți care nu îmi mai aparține. Nu voi ști niciodată de ce și cum m-am procopsit cu ea. Mai bine așa. Regina e totul și LifePlus are grijă de tot.

Gata. Stația mea. Nebunul vorbește cu mine. O să mă prefac că nu-l aud. M-a prins de mână, nebunul! Cine sunt? Cine ești tu?! Alarma. Becul. Nebunule, ce vrei? Cine te crezi? Mă duci la canal cu nebunia ta! Dă-mi drumul! Nebunule! Nebunule!

*

Privește în gol până la următoarea stație. Își freacă palmele și zâmbește. Îl doare capul. Știe că vor urma zile grele. Știe că nimic nu va mai fi ca înainte. Becul roșu al ochiului a rămas aprins. Ajunge la a treia stație. Coboară. Căldura apusului de soare îl izbește în frunte. Calcă pe scările rulante care îl duc la etajul unsprezece. Intră în cameră. Se îndreaptă către terminalul din colț, introduce cardul și toate aparatele se aprind. Apasă pe butonul verde. Întinde mâna. O capsulă îi cade în șanțul din palmă. O privește îndelung. În câteva

ore va uita din nou totul. Nu are voie să mai treacă peste ora medicației. Nu, nu e voie...

Înghite capsula și, odată cu ea, înghite și amintirea ochilor ei. În curând totul va fi bine, își șoptește. Totul va fi bine. Cu siguranță imaginile din tren deja au ajuns la Centru, se gândește. Știe ce va urma. Mirosul canalului îi urcă în nări. Îi e somn. Se uită pe geam. O Regină e ridicată pe o platformă. Pielea ei galbenă strălucește în apus.

Somn ușor, iubito. Somn ușor.

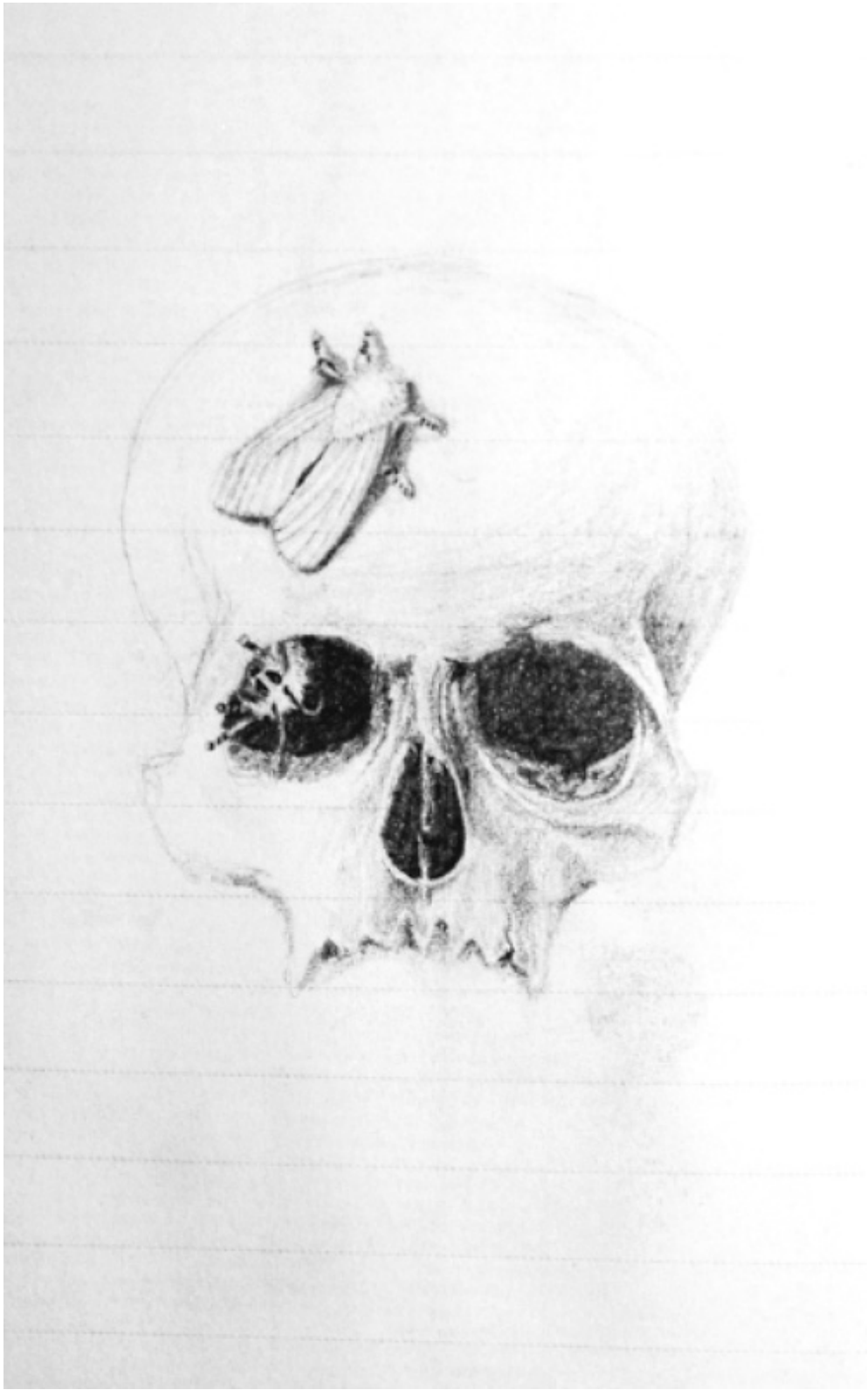

KILIMANJARO

„În vârful celui mai înalt munte din lume
își au sălașul zeii pământului,
care nu îngăduie să fie văzuți de niciun muritor.”
(H. P. Lovecraft, Ceilalți zei)

Alex disprețuia televiziunea. Nu-i simpatiza pe jurnaliști și era mândru că, de când veni pe lume Alina, cu opt ani în urmă, nu se auzi niciun glas de jurnalist în casa lor. În prima zi petrecută acasă cu Alina au decis că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face pentru viitorul ei ar fi să scoată televizorul nu numai din priză, ci chiar din casă, să-l așeze pe trotuar în fața curții și „să-l ia dracu’ sau cine o vrea!”. Alina a crescut frumos, înlocuind televizorul cu Internetul, citind mai mult și mai bine decât alți copii de vârsta ei și, poate ce conta cel mai mult pentru tatăl ei, petrecând mult timp în aer liber. Dar iată că acum Alex se găsea în biroul celui mai important post de televiziune privat din România, ascultând ușor plictisit șirul de informații despre audiențe și grile de program, despre moderatori celebri și concurență slabă, despre câte și mai câte, lucruri care nu-l priveau în mod direct, fiind interesat cu adevărat doar de banii care îi ieșeau de pe urma noii propuneri neașteptate. Și, își zicea, banii sunt aceiași indiferent de unde vin. În palma lui, banii înseamnă altceva decât în ale lor. Alina, Emi și cu mine trebuie să mâncăm, se gândi, așa că taci și ascultă.

— ...pe segmentul 18 – 35 de ani. Și asta numai între 21:10 și 21:45. După ora 22 nici nu are rost să mai discutăm. Ăștia nu ating nici măcar jumătate în acest interval.

„Ăștia” însumând concurența directă. Nimic altceva nu conta pentru ei – nici Alina, care era atât de isteață și talentată, nici el, care se prinsese de mecanismele din umbră ale întregii industrii media, niciun telespectator, nimeni. Și pentru asta nu-i avea la inimă.

— ...cu reportaje premiate anual. Dar ce zic aici, sigur știți despre ce vorbesc, zicea directorul de program, un bărbat înalt și chipeș, cu buze pline și ochi de copil, care părea cumplit de străin între atâtea monitoare, dar pe care îl trăda sclipirea din ochi. Dacă nu i-ar sticli ochii a avere, se gândi Alex, locul lui ar fi la mănăstire.

— Ați văzut emisiunile noastre?

— Sigur, minți Alex fără să clipească, am văzut câteva, dar nu multe, recunosc. Sunt mai tot timpul plecat, ba într-o expediție, ba la antrenamente.

Așa, așa, gândi, îndepărtează-te de subiect, Alex, pupă-l, lingușește-l, câtă cotă de piață au zis că au? Emi vrea să mergem în Maroc vara viitoare, așa că taci și înghite și dă frumos din cap.

— Sigur că da, continuă Alex, dar să nu mă întrebați de reportaje, că nu mai țin minte detaliile.

— Da, zise directorul, asta e o problemă: lumea nu ține minte reportajele pe care le facem. Oamenii nici măcar nu țin minte numele emisiunilor. Nu vorbesc doar de ale noastre, ci în general. Ale noastre sunt chiar mai bune decât ale altora, au primit premii, zise arătând către diplomele de pe perete. Dar, ca să zic drept, nici nu contează așa de mult. Regula e: agață-i și nu le da drumul! Acum și aici! Dacă la culcare nu mai țin minte despre ce era vorba în reportaj, e mai puțin important. E și mâine o zi. O melodie simplă în ureche, un slogan fredonat și gata.

Râdea. Alex încercă să schițeze un zâmbet. Tot ce-și dorea era să afle cât mai repede motivul pentru care fusese chemat. Știa deja că era vorba despre o expediție, știa că trebuie urcat un munte,

dar nu-și putea imagina despre ce era vorba sau cu ce scop trebuia să-l urce.

— Ne-ați fost recomandat drept un explorator și un alpinist foarte priceput.

— Mulțumesc!

— Ați urcat pe mulți munți, nu?

— Da, destul de mulți.

— Pe mai multe continente, am înțeles.

— Exact.

— Ați urcat pe Kilimanjaro?

Alex ezită.

— Da, în urmă cu vreo zece ani.

— Așa ni s-a spus și nouă. Ce credeți, un munte se schimbă mult în zece ani?

Alex îl privi direct în ochi. Kilimanjaro. Kilimanjaro. Urcase pe munți mai dificili, dar Kilimanjaro... Kilimanjaro fusese... Nu se poate, gândi, nu au de unde să știe.

— Vreți să vă ajut să urcați pe Kilimajaro?

Chiar așa!

— Pe dumneavoastră? Familia?

— Nu, nu. E vorba de o echipă. Avem un subiect. Cam fabulos, e drept, dar e un subiect, se pot umple 30 de minute prețioase cu el.

— Despre ce e vorba?

Chiar în acel moment, doi jurnaliști intrară în birou. Directorul se ridică de la birou și zise:

— Pe dânșii îi veți acompania pe Kilimanjaro. Unde e Sărescu? Deci, pe ei doi și pe încă unul. Avem nevoie de experiența dumneavoastră. Veți rămâne câteva zile pe munte, aproape de vârf, timp în care colegii mei vor putea filma câinele și vor lua câteva interviuri pentru reportaj.

— Stați un pic, îl întrerupse Alex, câteva zile în vârf nu putem rămâne, nu se poate. Depinde de altitudine, de... trebuie să discutăm, să... Dar despre ce e vorba?

— Despre câinele de pe Kilimanjaro.

— Câinele de pe Kilimajaro?

Cei doi jurnaliști s-au apropiat și au întins mâinile.

— Roman.

— Roșca.

— Nagy.

— Roșca.

Roman puse un dosar pe masă.

— E pentru dumneavoastră. Să-l citiți acasă.

— Mulțumesc, o voi face. Dar, totuși, despre ce este vorba?

— Câinele de pe Kilimanjaro, repetă directorul. Este o... legendă. Cică de câteva ori ar fi fost văzut un câine pe Kilimanjaro. Există chiar și poze. Vrem să urcați alături de echipa de filmare și să realizați un reportaj. Ceva mai senzaționalist, se înțelege.

— Și dacă nu-l vom vedea? întrebă Alex.

— Dumneavoastră l-ați văzut vreodată? a întrebat directorul.

— Nu.

— Dar alții l-au văzut.

— Nu aș avea de unde să știu.

De fapt știa. Știa prea bine. Auzise despre această legendă, însă nu era cazul să le povestească speculațiile iscate pe parcursul urcării, în urmă cu zece ani. Ceva din el îi spunea că cel mai precaut lucru pe care îl putea face era să joace rolul ignorantului. Altceva conta pentru el acum. Creștea în el, se umfla sub tegumentul dorințelor înăbușite: o nouă ocazie de a încerca și, eventual, de a învinge.

— Și nu credeți că e real, nu? întrebă directorul.

— Sincer? Nu.

Directorul căzu pe gânduri pentru câteva clipe, apoi zise:

— E mai puțin important. Chiar dacă nu-l veți vedea, vor ști colegii mei ce să facă. Reportajul se face. Biletele sunt luate.

S-a dus în fața monitoarelor și, cu spatele către Alex, zise:

— Știți, nu contează ce găsiți acolo sus. Ce pare că găsiți este important.

*

Prin ușa deschisă a camerei o vedea pe Alina. Stătea pe jos, aplecată deasupra unei coli de hârtie cu o pensulă în mână. Părul lung și negru atingea uneori foaia, iar ea prindea șuvițele între două degete și le arunca peste umăr. Îi amintea mereu de propria-i copilărie, infinită, fără frici, fără probleme și fără dorința, ba nu, fără nevoia de fugă, de urcat tot mai sus, neîncetat, neobosit.

— E așa cum credeai? întrebă Emi, care tocmai intrase pe neobservate pe cealaltă ușă, legându-și cordonul halatului umezit la umeri din cauza părului ud, lung, desprins, negru.

— Ce anume?

— Povestea cu televiziunea, răspunse arătând către foile din fața lui. E vorba de urcat pe munte, nu?

— Da.

— Care?

— Kilimanjaro.

Emi se opri și se uită la el. Lung. În liniște.

— Ai acceptat?

— Da.

— Puiule, știi că nu trebuie să demonstrezi nimănui nimic, nu?

— Știu. Știu... Dar simt că trebuie să o fac.

— Știau de accident?

— Nu.

— Le-ai zis tu?

— Nu, nu am zis nimic. Emi, trebuie să merg. Voi ajunge în vârf de data asta.

Emi se apropie de el și îl mângâie pe par.

— Știu, puiule. Vei urca și vei ajunge în vârf.

Alex ridică o foaie din dosar și i-o arătă.

— Ce-i cu câinele ăsta? întrebă Emi.

— Despre asta e vorba. Trebuie să urc cu ei și să stau acolo cât timp fac reportajul despre câinele

ăsta, care se zice că ar umbla pe acolo de mulți ani.

— Păi... e posibil?

— Nu prea. Oricum, nu atât de mult timp. Ce să mănânce acolo? Nu, nu cred.

Emi își ștergea părul, câte o șuviță, de sus în jos, apoi îl arunca după umeri.

— Există poze, continuă Alex, dar nu știu ce să zic. Sincer, nici nu prea contează. Plătesc bine.

— Cât?

— Încă nu știu exact, dar e bine, cu siguranță. În plus...

Emi aruncă prosopul pe jos și îl sărută pe frunte.

— Da, da, știu. O să fie bine, îi zise, o să vezi.

Ochii îi alunecară de pe frunte pe ochii lui verzi, apoi pe hârtiile de pe masă. Pe una dintre foi, copii xerox alb-negru ale unor articole din presa străină, era o poză a unui câine zgribulit pe o piatră, în spatele lui un grup de turiști, la dreapta un hău încețoșat. Deasupra articolului: Business Daily Africa.

— Poate fi al oricui, zise Alex. Nu e nevoie să fi stat acolo, sau să fi ajuns singur.

Alina fredona ceva în camera alăturată. Prinzând curaj, începu să fluiere melodia.

— Nu se fluieră în casă, puiule, strigă Emi fără să se întoarcă către ea.

Fluieratul încetă.

— Și celelalte articole ce zic?

Le ridică pe rând și se uită fugar peste ele. The Sun. Huffington Post. The Telegraph.

— Aceeași chestie, zise Alex. Unu' a vrut să se pișe sau dracu' știe ce voia – Emi îl lovi ușor peste ceafă cu acea privire de „taci, că te aude"– și a dat de câinele ăsta și i-a făcut o poză.

— Păi, și pentru atât se urcă ditamai echipa de filmare pe Kilimanjaro?

— Nu chiar. Ce i-a gâdilat pe ei este că același câine ar fi fost văzut și în urmă cu zece ani, dar ceva mai jos, pe la 3.800.

— Cum e posibil?

— Nu e, dar când am urcat, am auzit și eu legenda.

— De la cine?

— Oamenii locului, alți alpiniști, cărăuși.

— Și dacă nu-l găsiți?

— Treaba lor. Pe mine nu mă interesează. Eu urc, stau cu ei, am grijă să nu-și rupă picioarele și apoi îmi iau banii și la revedere. Dar eu urc...

— ... până-n vârf, îi șopti Emi în ureche.

Îi ciufuli părul, apoi zise:

— Hai, pa.

— Unde pleci? întrebă Alex.

— În bucătărie. Cineva trebuie să mai facă și de mâncare în casa asta.

— Eu am ce mânca, zise Alex și o ciupi de fund.

— Fraierule!

Alina era tot pe covor, cu pensula în mână, țuguindu-și buzele a fluierătură, dar niciun sunet nu-i părăsea buzele.

*

— Hujambo!

Ațipise. Pe scaunul din stânga, cu un dicționar în mână, Roman îl privea zâmbitor.

— Poftim? întrebă Alex.

— Hujambo! repetă Roman.

Încă nu se smulsese cu totul din somn, capul îi era greu, privirea încețoșată. De când schimbaseră la Nairobi, dormi între Roman și Sărescu, în scaunul moale al cursei Nairobi – Kilimanjaro International Airport. Iar acum se uita la mustăciosul Roman fără să înțeleagă o iotă din ce zicea.

— Hujambo! Și tu zici?... Tu zici?

— Ce zic?

— Sijambo!

— Sijambo, repetă Alex. Ce înseamnă „humumbojambo” ăsta?

— E un salut. Eu te salut și tu-mi răspunzi. Deci: Hujambo!

Alex, frecându-și tâmplele, apoi apăsând ușor pe pleoape, încercă:

— Suju – simam – su... Deci, nu știu. Habar n-am.

— Te doare ceva?

— Nu, nu, doar că... nu știu, am visat ceva, cred. Am vorbit în somn?

— Nu, deloc. A vorbit Sărescu de zor, dar nu în somn.

Sărescu ridică mâna stângă și, fără să-l privească, îi arătă degetul mijlociu.

Vocea stewardesei anunță că avionul se pregătea de aterizare. Sunetul metalic al centurilor de siguranță răsună în întregul avion. Alex se simți brusc rău, un gol în stomac îi ceru să se ridice și să meargă la toaletă, să-și spele fața și să fie pentru o clipă singur. Avu senzația difuză că visase ceva, un scurt fragment dintr-un întreg copleșitor, însă ceva ce-i alunecase din minte, ceva ce-i scăpase și a cărei amintire îi mângâia scârbos stomacul. Dar nu putea. Rămase cu privirea ațintită asupra orizontului și nu își luă ochii de pe el până la aterizare.

Aeroportul îngust era parcă neîncăpător pentru mulțimea de oameni, toți cu rucsacuri imense în spate, unii hotărâți, alții cu privirea pierdută, ghidați după degete întinse, ori după panourile de pe pereți, unii osteniți, pregătiți să-și ducă acasă tainele aflate în vârf de munte, alții nerăbdători în fața aventurii ce-i aștepta. Alex cunoștea toate aceste sentimente. Mai fusese o dată acolo și le simțise pe toate.

Se verificară vizele, pașapoartele, Roman zise un „asante” hlizit – înseamnă „mulțumesc”, explică el la ieșirea din aeroport – apoi se urcară în autobuz și plecară prin aerul înăbușitor spre Arushi. O singură noapte de odihnă îi mai despărțea de primul pas pe Kilimanjaro.

*

Ceața se lăsase peste pădurea de palmieri ca munți de vată suspendați. Prin geamul deschis vedeau muntele, singur și înalt, așteptându-i. Jurnaliștii erau veseli, pentru că, din cauza turismului intens, erau nevoiți să stea toți într-o singură cameră, fapt care îi mulțumiră pe cei trei, amintindu-le de anii de facultate, dar care îl indispuse pe Alex, obișnuit cu singurătatea deprinsă acolo sus, în vârfuri de munte. Gălăgioși, jurnaliștii se simțeau din nou tineri, iar berea locală era, dacă nu la fel de bună ca cea de acasă, măcar mai ieftină. Alex stătea în dreptul geamului cu mâinile în buzunar, adâncit în gânduri. Se uita la muntele care i-a mai permis o dată să-l urce, înainte să se nască Alina, și care, dacă nu i-ar fi arătat îndurare, l-ar fi șters cu ușurință de pe fața pământului.

— Hei, nu stai cu noi? întrebă Roman, întinzându-i o bere gata desfăcută.

Alex se uită la ea, apoi la ochii deja înroșiți ai lui Roman și se așeză la masă.

— Și, ia zi, întrebă Roman, ce ne așteaptă?

— Păi, să mă gândesc: amețeală, oboseală, vomă, sânge din nas... și mai ce? Da, poate scăpați fără picioare rupte.

— Fugi, mă, de aici! Ai zis și tu că e cel mai ușor de urcat, din astea foarte înalte, adică. Dă-o dracului de treabă, că reușește toată lumea.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De mulți factori.

— Cum ar fi?

— Condiție fizică.

— Brici! strigă Nagy, pufos de la natură.

— Mentalitate.

— De fier! strigă Sărescu, lovindu-și tâmpla dreaptă cu un deget.

— Și noroc.

— Eh, noroc, zise Roman. Lasă-mă cu norocul. Ia zi, cum e sus de tot?

— Nu știu.

Jurnaliștii îl priviră pentru o clipă fără să scoată un sunet.

— Cum adică nu știi? Doar ai fost pe Kilimanjaro.

— Am fost, da.

— Și?

— Dar nu am atins Uhuru.

Cei trei se uitară unii la alții, apoi plecară privirile.

— Măi, zise Roman, dar ești profesionist. Știi ce faci, nu?

— Sigur. Oricum vom avea o echipă de vreo 16 oameni. O să fie totul bine.

Luă o gură de bere.

— O să atingem Uhuru. O să vă faceți reportajul și eu o să mă pot întoarce liniștit acasă, împăcat că nenorocitul ăsta de munte nu m-a învins.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimic. De fapt, o prostie. Picioare rupte. Am ales să urc pe cea mai dificilă rută, pe Umbwe, cea pentru profesioniști. Un accident banal pe la 5.200 și am fost nevoit să cobor de urgență. Picioarele rupte, ambele. Nimic foarte grav, însă îndeajuns să mă deprime. Apoi s-a născut fetița mea și n-am mai îndrăznit să-l urc.

— Și de ce acum?

— Când m-ați contactat, am simțit că e șansa mea să mă – cum să zic? – să mă revanșez.

Pentru câteva minute au tăcut și au băut.

— Și acum, hai, zise Alex, să ne culcăm, la șase mâncăm micul dejun și, imediat după, plecăm.

Se strecurară în pături și, la scurt timp, jurnaliștii începură să tremure de emoție ca niște copii înaintea primei zile de școală. Apoi adormiră. Dar Alex rămase multă vreme treaz, privind în întunericul tavanului, gândindu-se la toate coșmarurile din ultimul an, la toate șoaptele și invitațiile din vis, la acel șaman din vârf de munte, care îi apărea noapte de noapte și de care nu știa

nimeni în afară de el. Va urca, va atinge Uhuru și va alunga șamanul. Abia apoi coșmarurile vor înceta... abia... abia apoi se va putea întoarce la Alina... Alina... la Emi, la... abia apoi șamanul va... abia apoi... apo... a.. poi...

*

Pădurea de palmieri, mereu la fel, stufărișul des, cărarea îngustă, cald, foarte cald, pășește ca și cum ar cădea, nu-și simte pașii, mereu la fel, îi aude sforăind în camera hotelului, din spatele plaselor împotriva țânțarilor, visând ceva, ca și el, mereu la fel, se adâncește în pădure, de prin tufișuri perechi de ochi îi urmăresc fiecare pas ca o prăbușire, e cald, e foarte cald, șoaptele se aud tot mai tare, se apropie, cade, se ridică, ochii nu clipesc, el pășește și transpiră, șoaptele, o altă limbă, necunoscută, câțiva pași și e în fața templului, treptele urcă în pâcla nopții, urcă și el, încet, pas cu pas, unul în fața celuilalt, până când pădurea rămâne undeva în spate, sub el, el, pe acoperișul lumii, ascultă șoaptele, tot mai tare, ultima treaptă și în spatele perdelei e el, știe, el și ea, sigur e ea, mereu cu chipul întors, dar e ea, o știe, desparte perdelele, miros de ierburi arse, șoaptele cântă, umbrele din colțuri se leagănă între candele aurite, aerul e fierbinte, ca și când ar fi coborât în pântecele pământului, nu ar fi urcat pe fruntea lumii, și acolo, în mijlocul sălii cu tavan înalt, e el, șamanul cu pielea arsă, înnegrită, jumătate din chip ascuns sub glugă, vraciul are pieptul dezgolit și o pereche de sâni bogați cu sfârcuri negre ca noaptea se revarsă prin deschizătura veștmântului, unul dintre sâni e ascuns de capul chel al unui prunc care suge, și Alex, fără să-i vadă chipul, știe, așa cum a știut întotdeauna, că e vorba despre Alina, minusculă, cu șapte ani mai mică, așezată în palmele late ale șamanului, suge la acel piept copt și Alex se gândește că e bine, e bine că respiră, simte cum toate privirile ascunse prin colțuri,

printre flăcări vii și plante bogate, sunt ațintite asupra lui și simte cum o ia razna, o nebunie bruscă îl cuprinde și o ia la fugă, iese din templu, coboară în grabă treptele și intră ca un pumnal adânc în inima pădurii, îi pare că fuge de-o veșnicie, când se oprește pe o potecă în fața unui șacal care scurmă într-o grămadă de bălegar și frunze, îi vede blana aurie strălucindu-i în lumina lunii și așteaptă să se întoarcă spre el, să primească darul din fiecare noapte, șacalul ridică botul și-și întoarce capul murdar către el și în colți ține capul retezat al Alinei, capul ei mic de prunc, fragil și moale ca în primele zile când i se odihnea în palma stângă.

Îl trezi alarma. 6.00. Roman era deja treaz și echipat.

— Habari ya... – se uită în carte – ... asubuhi?

— Bună dimineața, răspunse Alex.

— Deci cine e Alina? întrebă Roman. Nevastă-ta știe? Hehe.

— E fiică-mea, răspunse Alex, îmbrăcându-și pantalonii, are opt ani și e comoara mea.

— Ah, scuze, făceam și eu o glumă, să nu...

— Stai liniștit. Deci am vorbit în somn.

— Da, doar atât ai zis, „Alina”. Nu ai fost gălăgios ca Sărescu, care a sforăit ca un porc.

Sărescu mormăi lung de sub plapumă și se întoarse către ei.

— Mergem? întrebă.

— Mergem.

*

La poarta din Machame i-au luat în primire pe cei doi ghizi locali – pe cel principal și pe secundul său – și pe cei 16 cărăuși. Când le-au zis că nu au nevoie de atâția, funcționarul de la înregistrări le-a spus că nu se poate altfel, că e normă de la guvern: pentru fiecare turist – patru cărăuși. Locuri de muncă pentru tanzanieni. Că nu au voie să care mult și – asta pe un ton șoptit – că nici nu costă așa

de mult. După terminarea formalităților de înregistrare, Alex le spuse jurnaliștilor să nu-și facă iluzii, oricum cei mai mulți părăsesc pe ascuns grupul după două sau trei zile.

— De ce? întrebă Sărescu.

— Așa fac ei, răspunse Alex, e o înșelăciune: se ascund și vin la final, când e rost de plată. Trebuie să fim cu ochii pe ei, să-i numărăm, să-i ținem minte.

— Pe dracu' îi ținem minte, făcu Roman, nu vezi că-s toți la fel de negri? Dracu' îi ține minte, că eu nu.

Prima zi fu ușoară. Urcarea fu lină și noaptea o petrecură la o cabană neîncăpătoare. Cărăușii se culcară afară, în corturi, și, într-adevăr, a doua zi, la numărătoarea făcută în gând de Alex, mai erau doar zece dintre ei. Până deseară mai pleacă vreo doi, gândi în timp ce punea cu grijă un pas în fața celuilalt. De data asta va avea grijă, își spunea, de data asta pașii îl vor purta până sus.

Pășea. Uneori nu se gândea la nimic, alteori se gândea la șacalul din vis, la grămada de bălegar și la capul din el și atunci nu mai auzea nimic în jur. Totul dispărea.

Prinseră repede altitudine și în a doua noapte avură dureri de cap. Lui Roman îi curse sânge din nas și stătu mai tot timpul lungit în cort și cu mâna stângă ridicată.

— Numai acum, mă, zicea, să vedeți că de mâine sunt bine. O să vă aștept în vârf.

În mijlocul taberei se afla cortul cel mare, în care se mânca la comun și se stătea de vorbă. Sărescu vorbea cu câțiva cărăuși și încerca să le ia un interviu în engleză. Vorbeau despre munte și despre câine. Unii spuneau că e adevărat, alții că de fapt toată povestea e o făcătură, că la 5.000 de metri altitudine nu poate supraviețui niciun câine pentru multă vreme. Din tabăra celor ce credeau în existența câinelui se auzea des un nume șoptit: Ruwa, zeul ce-și are sălașul în vârful muntelui.

Câinele ar fi paznicul său. Bântuie muntele și apare numai celor aleși.

— Aleși să ce? întrebă Sărescu și cărăușii spuseră că nu știu, numai muntele putea ști.

Alex își sprijinea coatele pe colțul mesei și ținea în palmă o cană cu ceai fierbinte. Privea în gol și asculta cadența vocilor din jur. Ridică ochii și îl surprinse pe unul dintre cărăuși, un tânăr cu o privire pătrunzătoare, uitându-se la el. Alex îi zâmbi, dar tânărul nu-i răspunse. Îl privea direct în ochi, ca și cum ar fi căutat ceva în spatele retinei. Tânărul mișcă din buze, dar Alex nu înțelese.

— Poftim? îl întrebă în engleză.

— Wusari, răspunse tânărul și toți cărăușii întoarseră capul către el, apoi către Alex.

— „Wusari”? Ce înseamnă „wusari”? îl întrebă pe ghidul de lângă el.

Acesta se uită lung la Alex, apoi la tânărul cărăuș, care nu contenea să-l privească pe Alex intens în ochi, și coborî privirea.

— Vrăjitorie, zise ghidul. „Wusari” înseamnă vrăjitorie.

*

Nimeni nu strânsese copiile articolelor de pe masa din bucătătie. Alina ridică o cană cu lapte la buze, sorbi în liniște și se uită la poza cu câinele zgribulit pe o piatră, la grupul de turiști din depărtare, la ceața de pe munte. Se uită la ochii lui abia vizibili în contrastul prost al copiei alb-negru. Împinse cana într-o parte și trase foaia în fața ei. Minute întregi trecură pe lângă ea, dar nu-și putu desprinde privirea de pe câine. Luă pixul de lângă teancul de hârtii și desenă în poză, în spatele câinelui, în depărtare, silueta unui om. Nu acel om schematic, scheletic, al desenelor copilăriei, schiță fugară din trei, patru linii, ci o siluetă lungă, fără spațiu între picioare, între mâini și corp, ca și cum ar fi fost acoperită cu un veșmânt lung. Capul și

corpul. Atât. Apoi așează vârful pixului în mijlocul siluetei și o umplu cu negru. Totul negru.

*

În a doua noapte Alex visă din nou același șacal, dar mai mare, același cap, dar mai clar, același șaman, dar mai negru. Acum mergeau de câteva ore, cu tot mai puțini cărăuși în jurul lor, când Alex își potrivi pasul cu cel al ghidului local și îl întrebă ce se întâmplase cu cel care i se adresase cu o seară în urmă.

— Nu știu, răspunse ghidul, o fi coborât după provizii până la cabană. Bucătarul trebuie să știe.

Alex știa că nu e adevărat, știa că plecase la fel ca ceilalți cărăuși, dar nu mai insistă. Voia să afle ce îl determinase să-i spună ceea ce îi spusese și, pentru asta, trebuia să-l tragă de limbă pe ghid, nu să-l indispună.

— Ce cuvânt a folosit aseară? îl întrebă.

— La ce vă referiți?

— Când a spus de vrăjitorie, ce cuvânt era?

— „Wusari”. E un cuvânt din dialectul lor.

— Lor?

— El e un chagga.

— Și cine sunt ei?

— Un trib local de la poalele vulcanului.

— Ah, nu sunteți toți de aici?

— Nu, răspunse ghidul, eu sunt din sudul Tanzaniei. Cam jumătate din cărăuși sunt chagga.

— Și unde este jumătatea de care zici? Suntem cam puțini azi.

Ghidul se întoarse agitat spre cărăuși și strigă ceva în swahili către ei. Teatru ieftin, se gândi Alex. Continuă:

— Și ei se ocupă cu vrăjitorie, sau de ce...

— Nu, nu, îl întrerupse ghidul, chagga de acum nu mai sunt chagga din vechime. Odată cu venirea omului alb pe Kilimanjaro, și-au abandonat tradițiile și sunt mai vestici decât mulți dintre turiștii europeni sau americani, care vin aici pentru

a fugi de civilizația marilor orașe. Însă chagga au adoptat doar mentalitățile, traiul lor tot sărac este. Sunt flămânzi după bani. Le plac căile omului alb.

Alex zâmbi și zise:

— Nouă nu prea ne plac.

Pășeau în liniște, cu privirea în pământ.

— Și de ce credeți că a spus ce a spus? întrebă Alex.

Ghidul ezită.

— Nu știu, zise, eu sunt șeful lor, dar nu-i întreb de sănătate. Nu cred că trebuie să vă faceți griji sau gânduri negre. Ar fi în stare să zică orice. Știți, acest chagga provine dintr-o familie cu tradiție în tribul lor, familie de medici... populari. Resentimentele față de omul alb încă mai curg rece prin venele lui. Ignorați-l și haideți să atingem Uhuru cu bine.

Au mers în liniște ore bune. Se apropiau de locul în care se zvonea că ar fi fost văzut câinele. Roman și echipa filmau din mers, mai vorbeau cu câte un cărăuș, încercând să încropească un reportaj în care nici ei nu credeau prea mult.

— Își schimbă forma, zise ghidul pe neașteptate.

Alex se trezi din gândurile sale și se uită la el.

— Cine? întrebă.

— Nu-l vor găsi. Poate doar dacă va vrea el... Poate, nu știu, zise ghidul.

— Despre ce e vorba?

— Despre câine.

Alex se opri.

— Nu-mi spuneți că și dumneavoastră credeți în povestea asta.

— Sunt de prea mult timp pe munte ca să nu o cred.

— Deci l-ați văzut?

— Nu. Nu cred, de fapt. Sau... nu știu.

— Adică?

— Adică nici prietenii tăi nu o să-l vadă.

— De ce? întrebă Alex.

— Chiar dacă îl vor vedea, nu vor ști că l-au văzut. Ceea ce e ca și cum nu l-ar fi văzut, nu?

După câțiva pași în tăcere:

— Își schimbă forma, repetă ghidul fără să-l privească.

Alex începu să râdă.

— Râdeți, continuă ghidul zâmbind, dar diferența dintre noi și voi este că aici, sus pe munte, noi suntem mai aproape de zeii noștri, decât sunteți voi, acolo jos în orașele voastre, de zeii voștri.

*

Noaptea căzuse peste ei cu greutatea ghețarilor care își arătau pe alocuri formele ieșite din pământ. Se făcuse frig și era timpul să ridice corturile. Erau tot mai puțini cărăuși și cei care rămăseseră cărau în surplus și lucrau mai mult, astfel încât ridicarea corturilor durase mai mult decât de obicei. Pe neașteptate, Roman, care pe parcursul zilei păruse că s-ar fi simțit mai bine, se prăbuși. Ghidul local se aplecă asupra lui, iar, după câteva clipe, le zise cărăușilor ceva. Apoi se întoarse către Alex și îi spuse:

— Boala muntelui. Îl coborâm la cabană și îl luăm de acolo la întoarcere. Nu recomand să-l ținem cu noi până în vârf.

— E grav? întrebă Alex.

— Nu foarte, dar poate deveni. Creierul nu se oxigenează cum trebuie. Îl coborâm la o altitudine mai joasă pentru aclimatizare.

Câțiva cărăuși îl duseră în noaptea care se lăsa greoaie peste ei și, câteva minute mai târziu, lanternele lor dispărură în spatele unor stânci.

— O să fie bine, zise ghidul. Se întâmplă des.

— Știu, zise Alex. Știu.

Toți se simțeau rău. Sărescu și Nagy încercară să doarmă în cortul lor. Alex era singur în al său. Obișnuit cu altitudinea, nu putea dormi din altă cauză: știa că, dacă închidea ochii, vedea șacalul

cu... Ținea ochii deschiși, dar nici asta nu-l ferea de durerea acelei imagini care apărea în fața ochilor săi, în bezna cortului, bântuindu-l. Din când în când aținea fără să vrea, apoi se trezea brusc de teama șacalului. Știa însă că la un moment dat va trebui să doarmă. A doua zi aveau să atingă vârful și spera ca totul – visul, frica, obsesia – să dispară.

Printre rafalele vântului auzi un zgomot, ca și cum o pasăre imensă ar fi lovit aerul de deasupra lor. Aripi lungi și tunetul dintre bătăi – pereții cortului răspundeau vibrând. Sursa zgomotului se îndepărta, apoi, după o vreme, revenea la fel de puternic. Se întreba dacă poate fi vântul, încerca să-și amintească dacă mai auzise așa ceva și pe alți munți, dar nu, nu mai întâlnise un asemenea zgomot, un asemenea vânt, un vânt viu cu aripi. Decise să se îmbrace și să iasă din cort. Pași în noapte – vântul îl izbi cu putere. Frig. Ridică ochii: undeva, în beznă, o umbră imensă brăzda cerul. Nu se poate, gândi. Prea puțin oxigen. Halucinații. Da, da, sigur, lipsa somnului. Umbra părea să facă un cerc larg deasupra lui. Alex clipi, își frecă ochii. Ochii, da, sigur, creierul... oboseala... O senzație de sfârșeală îl cuprinse și înțelese că trebuia să revină în cort, să închidă ochii și să doarmă. Să viseze.

În alt cort, ghidul nu dormea. Asculta vântul viu privind în gol și se gândea la cuvintele cărăușului: „wusari”... „wusari”...

*

Nu mai știa când adormise, nici dacă mai visase ceva, însă fu sigur că nu simțise mușcăturile, sau ce erau acele puncte roșii de pe piele. Nu-l mâncau, nici nu-l usturau, dar îl intrigau – erau pe tot corpul, mai puțin pe față și pe piept și nu-și putea imagina ce insectă le-ar fi putut cauza. Nu spuse nimănui nimic, se îmbrăcă și porni la pas alături de ceilalți, în coloana tot mai scurtă, către

Uhuru, pentru că se temea că, dacă ar fi spus cuiva ceva despre asta, ar fi fost nevoit să întrerupă expediția și asta ar fi însemnat că muntele l-ar fi învins din nou. A doua oară. Și nu avea de gând să accepte asta.

Pășeau lent, aerul era rar și soarele puternic, când auzi forfota din spatele lui. Când se întoarse, îi văzu pe cei doi jurnaliști fugind greoi către ceva în depărtare cu camera de filmat aprinsă.

— L-am văzut! L-am văzut! striga Sărescu.

Cărăușii rămaseră pe loc, nimic nu părea să-i mai mire. Așteptară în liniște să se întoarcă cei doi și, când aceștia se aliniară din nou în coloană, își continuară pașii lor precișii, neabătuți, ca și cum lipsa oxigenului nu le era obstacol, ca niște ființe anaerobe, eterne. Caravana se porni.

— Sunt sigur că era el. Era câinele, zise Sărescu.

— Nu zic nu, zise Nagy, dar poate ți s-a părut. La cât oxigen ajunge în creier.

— Nu, nu, îți zic că știu – era câinele. Blană roșcată, slab... S-a ascuns, nu am reușit să-l prind pe cameră.

— Poate la întoarcere.

— Poate.

*

După câteva ore de mers, deciseră să rămână pe loc și să înnopteze acolo unde erau. Pentru ultima porțiune de munte aveau nevoie de odihnă, era riscant să forțeze. Sărescu și Nagy se retraseră în cortul lor pentru a lucra la materialul documentar, adică să inventeze niște povești pentru a umple spațiul de emisie de o jumătate de oră cu ceva care să le acopere lipsa de rezultate. Un interviu cu un cărăuș, o fugă la asfințit cu camera mișcată după vreo umbră, uite-l, ba nu e, ceva, orice.

Alex se duse în cortul său și își pipăi multă vreme pișcăturile roșii de pe piele. Era amețit și îi era somn. Din când în când închidea ochii și atunci

vedea cerul de culoarea pielii și stelele ca pișcături roșii purulente.

Auzi strigătul! Deschise ochii și privirea îi căzu pe ceasul electronic: 3:24. Nu-și dăduse seama când adormise. Ceva, sau cineva, horcăia în apropierea cortului. Vântul acoperea din când în când strigătele, dar, când își schimba direcția, aducea cu el acel horcăit teribil, acea șoaptă organică a omului în agonie. Se îmbrăcă repede. Era încă amețit și se mișca greu. Îi părea că e prea lent și că totul în jurul său se petrecea mult prea repede. În bezna cortului vedea ochii șacalului și nu-i putea scutura de pe retină. Ieși din cort și rămase pironit la văzul unei umbre gigantice care dădea târcoale cu viteză taberei de corturi răvășite. Era frig, tot mai frig cu fiecare cerc pe care îl încheia creatura. Îl cuprinse teama și se uită către cortul jurnaliștilor: era culcat la pământ, atât putea vedea pe întunericul îmblânzit numai de o lună palidă. Toți cărăușii fugiseră în larma pe care o auzise la trezire, știau să coboare muntele și legați la ochi, cu atât mai bine și mai repede când sunt fugăriți. Alex făcu câțiva pași către cortul dărâmat, dar se întoarse și scoase lantera din rucsacul din cort. Îi tremura în mână, în timp ce se învârtea pe loc încercând să fixeze fasciculul de lumină pe creatura care făcea cercuri în jurul taberei, apropiindu-se și îndepărtându-se, înghețând aerul și încălzindu-l. Alex fugi către cei doi jurnaliști, dar, după doar câțiva pași, se împiedică și căzu, lovindu-și genunchii de o piatră. Întoarse lanterna și ilumină obstacolul: lumina căzu peste toracele și burta despicate ale lui Sărescu. Sângele strălucea asemenea unor stele pe intestinele care se revărsau pe pământ. Greața îi urcă în gât, însă frica îi îngustă gâtlejul și voma coborî la loc în stomac. Se ridică și fugi să-l caute pe Nagy. Dădu la o parte pânza cortului prăbușit și îl găsi. Mai bine spus, găsi o parte din el – capul și umărul drept îi fuseseră retezate și aruncate la câțiva metri mai

încolo. Animalul, sau ce era creatura din umbră, nu-l devorase, doar îl sfâșiase și îl frânse, lăsându-i rămășițele împrăștiate pe platoul rece al vulcanului. Panica îl cuprinse pe Alex și durerea din genunchi dispăru. Se învârtea în cerc și-și vorbea, încercând să se liniștească. Nu avea nicio armă, nimic care să-l apere de furia acelei creaturi, pe care nu putea nici măcar să arunce lumină, să vadă ce e. Apoi simți aerul încălzindu-se. Se opri, ascultă și înțelese că umbra dispăruse. Era pe acolo, se gândea, se ascunde. Îndreptă lanterna către cele două trupuri din care se ridicau aburi. Apoi, ceva în umbră! Se mișcă. Din nou. Nu un singur corp imens în noapte, nu, ci mai multe, mici și repezi, poate zeci, poate sute. Le auzea ghearele pe pietre, le auzea scormonind și gâfâind zgomotos. Le bănuia pașii în întuneric, venind tot mai aproape. Pe alocuri, câte unul trecea cu viteză prin conul de lumină, dispărând apoi în noapte. Ceva îl împunse în picior – durerea reveni. Se întoarse. Nimic. Erau din nou în spatele lui, îl traseră de pantaloni, cu dinții, cu ghearele, cu ceva, nu știa cu ce. Lanterna îi căzu din mână. Îl zgâriară. Se întoarse. Nimic. Îl traseră de păr. Bâzâiau și gâfâiau, se împingeau, se apropiau, îi rupseră pantalonul, pe pielea descoperită simți o limbă, aerul era rece, mirosul de hoit și de blană udă se ridicase ca o ceață în jurul lui, era frig, era noapte. Căzu. Aerul cald al gurilor negre pe chipul său. Ghearele pe gât. Ochii i se închideau, cădea, cădea și nu era nimeni să-l prindă. O grămadă de bălegar și frunze uscate și în ea, știa, era capul retezat al pruncului.

*

Doi ursuleți și un borcan de miere pe copertă. Emi ridică cu grijă cartea de pe pieptul Alinei și o așeză pe noptiera de lângă pat. Alina respira încet și ochii îi goneau pe sub pleoape. Visa. Se aplecă să o sărute pe frunte și să-i mângâie părul bogat.

Alina se foi sub plapumă și se întoarse pe partea cealaltă, arătându-i mamei gâtul gol. Pe el se vedeau trei puncte roșii, ca mușcăturile de țânțari. Emi se uită prin cameră, pe pereți, ascultă, însă nici urmă de țânțar. Ridică cu grijă gulerul pijamalelor. Alte două puncte. Alergie, se gândi. Nu o trezi.

Se așeză lângă ea cu o carte în mână, însă ațipi repede. La un moment dat, între somn și veghe, i se păru că o aude pe Alina vorbind în somn – „fugi". Era târziu. Era obosită.

*

De atunci și timp de câteva zile, toată lumea lui fusese scăldată într-o ceață deasă ca laptele. La trezire nu-și mai aminti cum ajunsese la spital. I s-a spus că l-au găsit niște turiști într-o crevasă, că l-au coborât până la cabana Shira, apoi l-au dus de urgență până în Moshi și de acolo la Arusha, la spital. A stat o zi și-o noapte inconștient, cu toate semnele vitale în regulă, nimeni nu știa însă de ce nu se trezește. Apoi, a doua zi, deschise ochii și fu nevoit să dea o declarație, însă prea multe nu erau de spus poliției. Rezultatul anchetei spunea sec: victimele fuseseră atacate de animale și ucise. Ce animale, asta nu se specifica în raport. Putea pleca acasă – el cât mai repede posibil, jurnaliștii ceva mai târziu, după ce vor fi încheiate procedurile legate de transportul cadavrelor în țară. Îi părea rău pentru ei. Îi era milă. Îi era și scârbă. Nu zise nimic poliției despre creatura din umbră. Voia să plece cât mai repede posibil, îi era dor de casă, de Emi și de Alina. Acasă, în liniște, se putea gândi la tot ce se întâmplase.

În ultima zi, cumpără din aeroport o statuetă din lemn pentru Alina. O gazelă. Până la Nairobi se uită pe geam, apoi, după ce schimbă avionul, adormi. La Amsterdam mai schimbă o dată și, răpus de somn, pluti în beznă până la București.

Se îmbrățișară lung. Până acasă se sărutară. Totul o ceață. Făcu un duș, se schimbă. Nu avea de gând să zacă la pat. Auzi poarta și coborî în curte. Alina se întorcea de la școală. Îi sări în brațe. Își mângâie fiica și o sărută.

— Ce mi-ai adus, tati?

Nu știa nimic. Nu trebuia să știe nimic. Ba da, trebuia să știe că tatăl ei a urcat, pentru a doua oară, pe cel mai înalt vulcan al Africii și că, tot pentru a doua oară, i-a atins vârful...

— În rucsac, sus, peste haine, zise Alex. Fugi.

Și, în timp ce o aștepta să revină cu gazela de lemn, o luă de mână pe Emi și porniră la pas încet prin curte. Se opriră lângă gard și priviră în depărtare peste gardul scund. Se lăsa seara, la fel de roșie ca în vârf de munte, dar mult, mult mai departe de cer.

Alina deschise rucsacul ca de zeci de ori până atunci și ridică gazela în palme. Zâmbi și o strânse la piept multă vreme, până când auzi ceva foșnind printre haine. Se aplecă peste gura rucsacului și ridică un tricou. De sub tricou, doi ochi mici și aprinși o priveau. Apoi șarpele se înfipse cu putere în gâtul ei. Oasele trosniră. Covorul se înroși.

Emi luă mâna lui Alex între ale ei, o sărută și zise:

— Mi-a fost frică... Când m-au sunat de la spital...

— Șșșt! Gata, gata, sunt aici, zise Alex și o sărută pe tâmplă.

Ochii îi rămaseră ațintiți pe ceva ce se mișca în grădina vecină.

— Mi-a fost teamă că... Alex? Puiule, mă auzi? Ce e?

Alex își ținea respirația. Pielea i se albise. Se uita la câinele care scormonea într-o grămadă de frunze uscate în grădina vecinului. Întoarse capul către primul etaj al casei: un horcăit în surdină și un foșnet între perdele. Un zbucium și apoi

fluturele se eliberă dintre perdele și ieși prin geamul deschis, lovind încet aerul și zburând către oraș.

Alex se întoarse către câine. Ceva se frânse.

Câinele îl privea în ochi, cu botul murdar. Ceva se rupse.

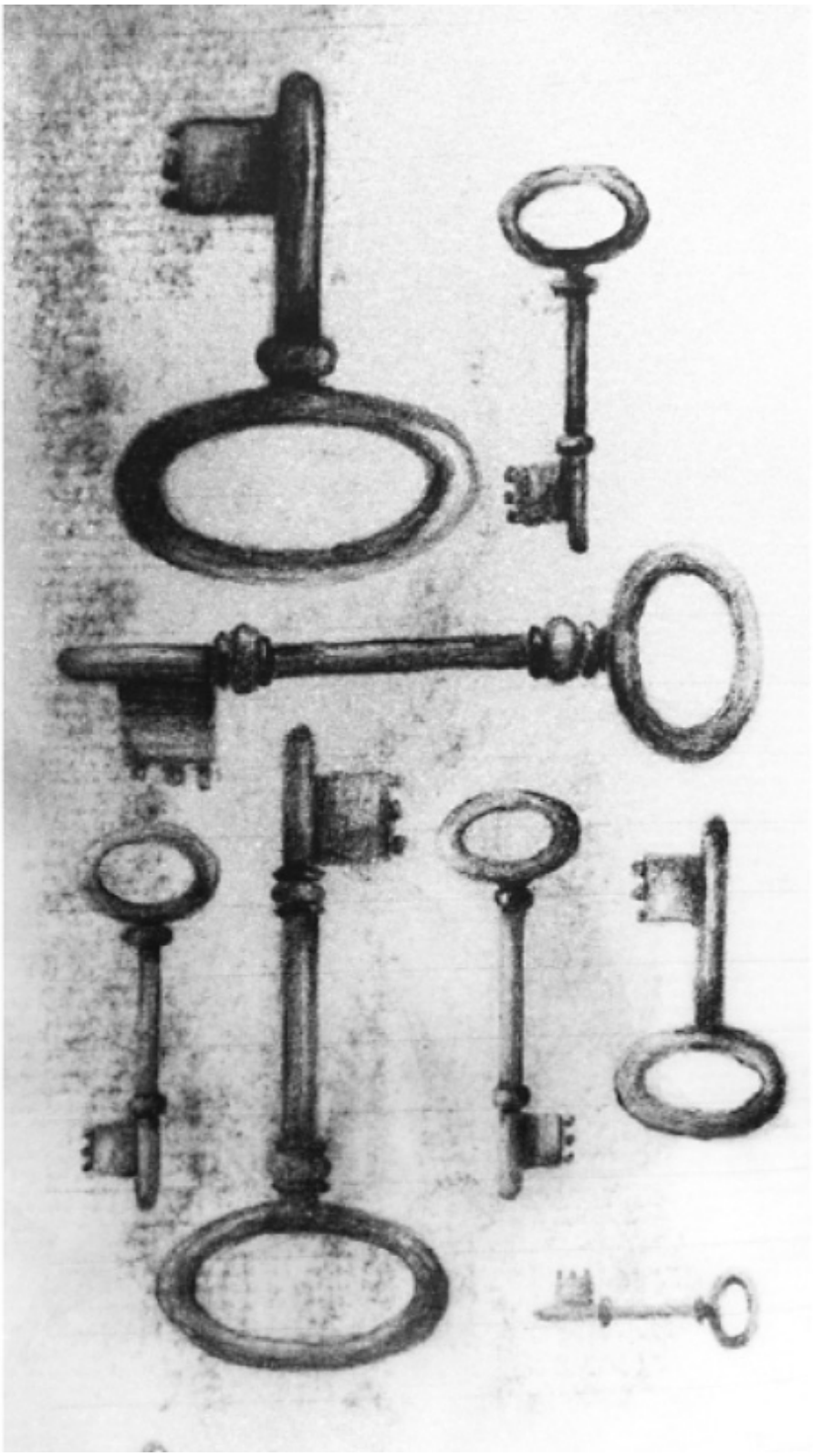

MAX LI

Mai întâi:

Lasă că știu eu. Pot spune ei ce vor. Eu știu. Nu-l cred pe Rădulescu, șef de scară. Cine l-a votat? Eu nu. Eu nu am fost acolo când l-au votat. Așa că Rădulescu să mă lase în pace cu poveștile lui, că-i bine că avem un nou vecin, că e străin, că are bani, că va contribui generos. Generos. Așa a zis. Lasă că știu eu. Le-am zis eu când au bătut la ușă, le-am șoptit prin crăpătura ușii – că doar nu le deschid eu lor, să stea afară – le-am zis eu că o să o pățim cu el. După ce am aflat că s-a mutat noul vecin în apartamentul de vizavi, am coborât să mă uit la cutia poștală. I-am auzit pe Rădulescu și pe Dumitrache și cred că mai era și umflatul ăla de Marin. M-am întors în casă și am așteptat să plece. Când s-a făcut liniște, am coborât și m-am uitat pe cutie. Biletul era proaspăt lipit, scris cu literele strâmbe ale lui Rădulescu: MAX LI. Li? Cum Li? Un chinez? Japonez? Ce e? Le-am zis eu că nu e bine. Am urcat în casă și am închis ușa după mine, nu, nu doar am închis-o, ci am încuiat-o, am zăvorât-o, aș fi împins și pianul în fața ușii, dar de câteva săptămâni nu prea mai am forță să mă mișc prea mult. Nu l-am văzut până acum, dar uneori aud zgomote, ca și cum ar muta mobilele prin casă. Noul vecin... Știam eu că-i piază rea. Blestem, nu alta. O să vadă ei, Rădulești, Dumitrachii și toți ceilalți. Le-am zis eu. Ei: nu, nu, că știu ei că are bani, că-i singur și n-are pe ce-i da, reparăm și noi acoperișul, punem termopane la scara blocului. Lasă că știu eu. De când a venit, acum vreo două zile – sau să fie trei, nu mai știu, nu contează – deci, de când a venit, stau în spatele

ușii și privesc prin vizor. Îi văd ușa veche de lemn. N-a ieșit o dată din casă, doar ce-l mai aud pe acolo, mutând mobile, zvârcolindu-se ca un melc ce e. În noaptea în care a venit – că a venit noaptea, târâtoarea – am știut că e el și știi cum mi-am dat seama? L-am auzit. Dormeam și un sunet ca un târșâit pe scări m-a trezit brusc, am așteptat ce am așteptat, privind așa, în gol, în beznă, ascultând și respirând încet, apoi, când am auzit ușa trântindu-se, am sărit din pat – de fapt nu am sărit, că ți-am zis că abia mă mai mișc – și m-am dus să mă uit pe vizor. Lumina era aprinsă pe scară și nu se vedea nicio mișcare, pe jos însă era o dâră groasă și strălucitoare, o urmă de mucus lipicios. M-au trecut fiorii și părul care nu-mi căzuse în ultimele săptămâni mi s-a zburlit pe mâini și așa m-a luat o scârbă, imaginându-mi molusca imensă târându-se pe scări și învârtindu-se în apartament. N-am închis un ochi toată noaptea. Ascultam în liniște, pe întuneric, mișcările din apartamentul până de curând gol și, de fiecare dată când mi-l imaginam dezbrăcat și lipicios, mergeam la baie și vomitam. Așa greață mi-a fost în prima noapte, încât mi-au apărut pete maronii pe tot corpul, nu așa, ca niște bube, ci, nu știu cum să îți explic, ar trebui să vezi cu ochii tăi, ca niște pete ușor umede. De la scârbă, îți spun eu, de la greața asta, scârba de noul vecin, molusca dracului. Cum s-a făcut lumină afară, m-am prezentat în fața ușii lui Rădulescu să-i spun cine este noul nostru vecin. A deschis ușa, a făcut ochii mari ca un idiot, apoi a închis-o la loc. Ce-i cu tine, nea Mitică? m-a întrebat din spatele ușii. Ce să fie, am zis, am venit să-ți zic cine e noul nostru vecin. El a întrebat apoi: Nu, nu, ce e cu tine de arăți așa? Arătam rău, e drept, și i-am spus că n-am dormit toată noaptea, că mă trec căldurile și că de-aia transpir așa mult, că nu mai pot cu vecinul ăsta de alături, că din cauza lui mi-au ieșit bubele astea, că o să mă duc la un doctor să-mi dea o alifie,

ceva, dar întâi să scoată molusca de pe scară, ca să pot dormi. Rădulescu n-a mai zis nimic, yala a făcut *clic* și apoi s-a făcut liniște. Am așteptat, dar Rădulescu, nenorocitul, n-a mai zis nimic, așa că am plecat și am revenit în spatele ușii mele, de unde urmăresc ușa de pe partea cealaltă a holului, poate o ieși să-l văd. Nu știu câte ceasuri au trecut, am acoperit geamurile cu ziare, că mă deranja lumina, și așa stau de ore întregi, așteptând, transpirând, așteptând.

*

Apoi:

M-am trezit cu o sete cumplită. Am adormit în picioare, sprijinit de ușă. Buzele uscate, pielea ca șmirghelul. M-am dus în baie, mi-a luat ceva timp, aveam mușchii amorțiți, mă durea capul, îmi pipăiam drumul prin casă, prin beznă. Am intrat în baie și-am dat drumul la duș și la robinetul de la chiuvetă. Apă fierbinte. La fel și în bucătărie și în baia mică. La scurt timp după, am văzut aburii ieșind din băi și din bucătărie, umflându-se în hol, am văzut și bidonul cu apă de lângă pat și am băut. Mi-era mult mai bine. M-am întors la ușă și am continuat să mă uit prin vizor în speranța că Max Li, noul nostru vecin, se va arăta la față, va coborî în parcare și, târându-și corpul greoi de melc dezgustător, le va demonstra tuturor că am dreptate. Cum să n-am dreptate? Știam eu. Știam chiar de dinainte de a se muta. Le-am zis tuturor jos, în ședința pe scară, că nu-mi sună bine, că nu trebuie să-i permită să se mute, dar ce să mă asculte ei… Așa le trebuie. Lasă, nea Mitică, ziceau, că tu te-ai opune oricui. I-am dat dracului și-am plecat. Mă dureau toate, nu aveam nici timp, nici chef de prostiile lor. Și acum, iată, l-au lăsat în blocul nostru, pe scara noastră, în viețile noastre, în viața mea. Așa că aștept, aștept ca și până acum să-l văd, să-l privesc în ochi. Stau în picioare lângă ușă, chiar dacă mă dor toate, chiar dacă petele s-au

înmulțit și s-au mărit și chiar dacă transpirația asta lipicioasă mi-a lipit hainele de corp. Sunt foarte obosit.

*

Și, în final:

Acum e bine. Acum e foarte bine. Nu știu cât am stat în starea de somnolență, poate toată noaptea, poate nu. Nu mai știu nici când m-am dezbrăcat de haine, le văd pe jos, aruncate grămadă. Tot în picioare am dormit, mereu la datorie. M-am uitat pe vizor și nu era nimeni. Parcă țineam minte scurte momente de luciditate în care mă trezeam și priveam pe vizor, dar rareori se întâmpla ceva. La un moment dat, am văzut-o pe Maricica, femeia de serviciu, curățând etajul. Rădulescu s-a strecurat pe la spatele ei și a prins-o de sâni. Ea s-a ferit, dar îi plăcea. Boul de Rădulescu, crede că lumea nu știe. Dar, în rest, nu multe s-au întâmplat. Ușa lui Max a rămas închisă tot timpul. În somn îl mai auzeam mișcându-se prin apartament, mutând din nou mobile, de parcă trupul său balonat nu avea loc în toată camera. Mă simțeam mai bine, nu mă mai dureau mușchii atât de tare, era bine, întuneric și umed, însă obosisem să tot aștept lângă ușă, așa că am decis să mă duc eu la el, dacă el nu avea de gând să iasă. Știam că e tot acolo, că nu se strecurase afară din casă cât timp am dormit, îl simțeam după miros, era tot mai puternic, și, de fiecare dată când se foia prin casă, îi simțeam mișcarea prin podele, prin pereți. Am reușit să împing lanțul afară din șină și m-am lăsat cu tot corpul pe clanță. Tot alunecam, așa că am încercat de mai multe ori, iar, în final, am reușit. Am deschis ușa și m-am lungit pe burtă. M-am târât până pe partea cealaltă a holului, alunecam bine, îi gustam mucusul de pe jos, și, când am ajuns în fața ușii, mi-am ridicat jumătate din trup și m-am lăsat pe clanță. Spre bucuria mea ușa nu era încuiată și-am reușit să o împing de perete din

prima încercare. Am înaintat prin aburii din hol și am intrat în sufragerie. Mobilele erau toate adunate în mijlocul încăperii, aruncate unele peste celelalte. Am ocolit grămada și am găsit intrarea în acel iglu din lemn jilav. Și acolo era el, Max Li, așa cum am bănuit: gras, alunecos, moale. Atârna de un fir gros de mucus. M-am apropiat de el și atunci m-a simțit, s-a întors către mine și m-a primit lângă el. M-am lipit de el, am urcat și ne-am încolăcit. Ne-am atins cu coarnele, era rece, îmi plăcea. Max, Max, am gândit, am știut eu cine ești. Știam că înțelege ce gândesc, că mă pipăia cu coarnele și zâmbea. Ne-am încolăcit și mai tare unul în jurul celuilalt, într-o încleștare apăsată. Atunci i-am simțit penisul imens și am înțeles. Mi-am scos și eu penisul și ne-am unit membrele. Max, Max, am gândit, am știu eu cine ești. N-au vrut să mă creadă. Când am terminat, am simțit că ne-am blocat și, fără să mai stăm pe gânduri, am început să ne roadem reciproc membrele până le-am retezat și ne-am eliberat. Am căzut apoi amândoi și am zăcut în castelul de mobile, în liniște, pipăindu-ne cu coarnele. Apoi cred că am adormit. Când m-am trezit, era tot lângă mine, nu plecase.

*

Și acum?

Acum e bine, e foarte bine. I-aș zice, dar o știe, mă pipăie cu coarnele și știu că înțelege când îmi spun în gând, zâmbind satisfăcut: cred că te iubesc, Max, cred că te iubesc.

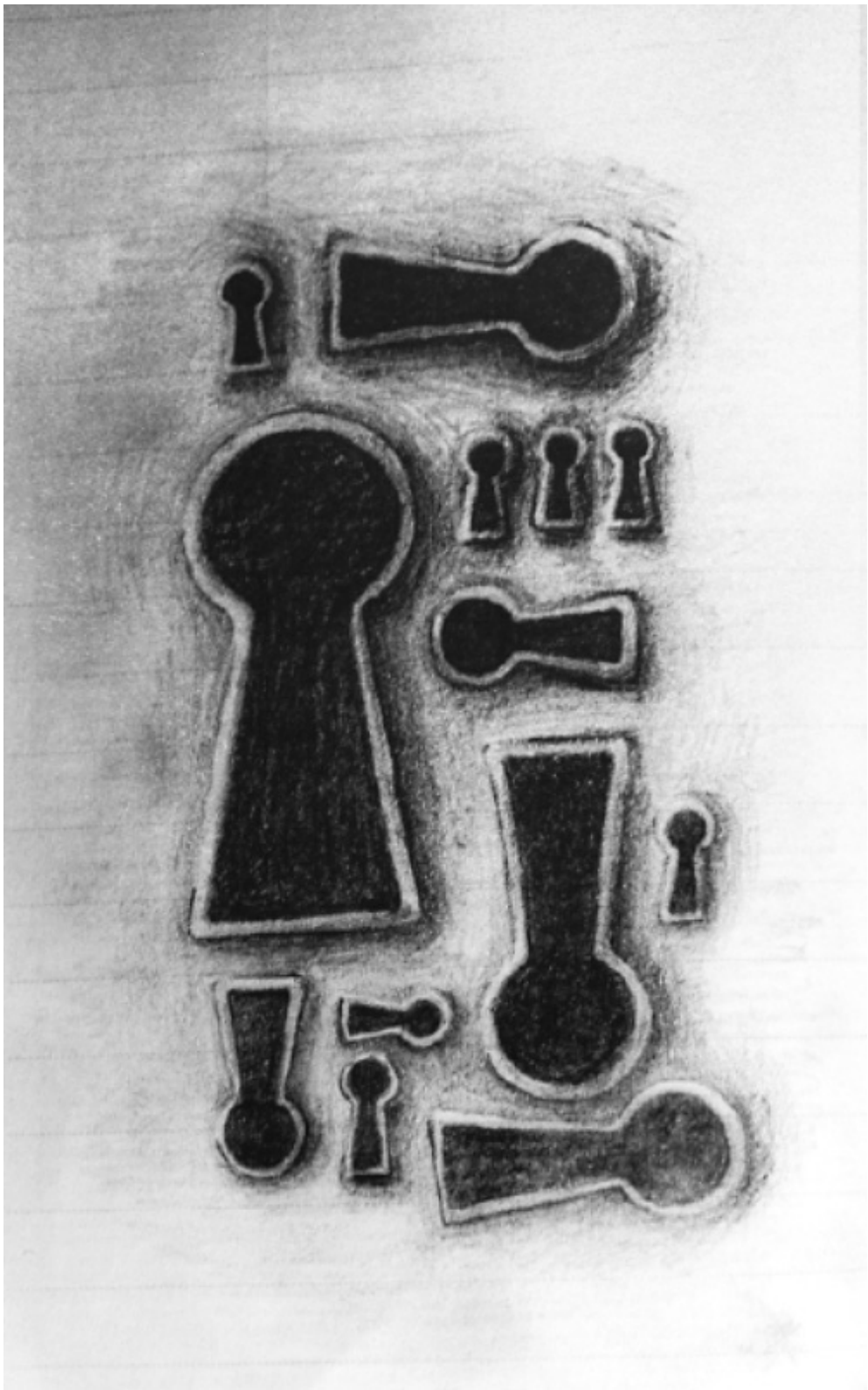

NEGRU CA O ȘOAPTĂ FĂRĂ ROST

I.

From: ioana.dor@yahoo.com
To: mihaela_daniela_radu@yahoo.com
Subject: ai cobit

știai tu ce știai!

bună, dragă! înainte să te întreb ce mai faci (adică dacă s-a potolit andrei haha și dacă ai terminat cu bine sesiunea), îți spun că ceva s-a schimbat. în bine! am recitit ultimul meu mail și doamne ce penibilă eram. era după valentines day și no, înțelegi tu, eram cam nervoasă, prea mult roz și roșu și inimioare și eu singură cu o găleată de înghețată. da, s-a schimbat ceva și e foarte bine :D îl cheamă dragoș și s-a mutat și el de curând aici. e super ciudat cum ne-am întâlnit, dar îmi place faza, e ca într-un film :D deci eu tocmai venisem de la muncă (în următorul mail îşi scriu şi cum merge cu expoziția, șefa a zis că, pentru primul meu proiect, mă descurc foarte bine și că voi fi „un foarte bun manager cultural", eh, mă dau și eu bine pe lângă ea haha), deci eu tocmai venisem de la muncă, eram cu sacoșele în brațe și încerc eu să deschid ușa cu cheia și-mi cad toate pe acolo. și din spate aud o voce, că cică dacă mă poate ajuta etc. era tipul ăsta și se apleacă să mă ajute să strâng. era superdrăguț, este încă haha, și no, doar știi cum e când nu ai prieten de ceva vreme, m-a luat cu tremurici pe acolo pe scară. în fine, foarte fain tipu, înalt, brunet, ochi albaştri, un zâmbet mortal. hai că nu mai zic că îți fac în ciudă haha. am intrat în vorbă și am ieșit apoi la

un suc (:D) și mi-a zis că e de curând în valea cetății, că e pictor și sculptor (!) și că își caută o locuință. apartamentul de vizavi e gol, de aia venise, să se uite la el. stă la hotel acum.

ne-am mai văzut după vreo 3 zile și a rămas să ne mai vedem. sincer, miha, numa la el m-am gândit zilele alea și și acum sunt numa fiori. ai zis tu bine... și în plus nu mai trebuie să fiu tot timpul singură. eu zic că e fain. nu le-am zis alor mei încă.

a doua oară am fost la un restaurant și apoi la un bar în centru. nu s-a întâmplat nimic, asta ca să nu întrebi degeaba haha.

dar îți spun mai multe data viitoare. tre să plec acum, mai am de lucru la centru. să nu-i ies șefei din grații :D

te pup!

*

Luminile reclamelor de peste drum aruncau culori fosforescente pe peretele camerei. Bărbatul stătea în picioare în mijlocul încăperii, gol, transpirat, și privea conturul alunecos al femeii de sub cearșaful subțire cu care își acoperise șoldurile. Luminile cădeau pe spatele ei catifelat, scurgându-se pe sub colțul omoplatului stâng, de-a lungul șirei spinării, în cele două mici adâncituri de deasupra feselor. Femeia respira lent scutită de vise. Bărbatul încă mai simțea palmele ei pe fesele sale, unghiile brăzdând blând spatele, căldura pulpelor, fierbințeala șoldurilor. Își vărsase sămânța în ea, parcă simțea mirosul acela de apă stătută, se revărsase cu totul în ea, ca și cum interiorul său se fluidizase asemenea unei avalanșe de pământ. Era obosit, dar totuși stătea în picioare. Privirea scormonea prin ea, prin țesuturile ei violete, calde, umede.

Din stradă se auzi o mașină. Se apropie, apoi se îndepărtă. Liniște.

Bărbatul se aplecă și se ghemui la capul patului. Își apropie nasul de tălpile femeii.

Inhală.

Ochii închiși. Urcă pe călcâiul lui Ahile, pe gambe, pe genunchi. Se opri la marginea cearșafului.

Exală.

Deschise ochii și privi peste șoldul ei, către geam, prin el, printre cele două blocuri de peste drum – stelele, mii, zeci de mii de stele. Și între ele întunericul, vidul, moartea.

Se ridică. Pielea i se făcuse de găină, dar doar pentru o clipă. Ocoli capul patului și se așeză lângă femeie. Ea îi simți mișcarea în somn, gemu și se întoarse spre el. Își aruncă inconștient brațul drept peste umărul lui și plescăi o singură dată. Bărbatul se uită la ea pentru câteva minute, la chipul ei ca de copil, cu buzele țuguiate sub greutatea somnului, la firul de păr neascultător căzut peste frunte, singur pe un petec de piele, izolat, și închise ochii. Adormi.

*

Auziseră amândoi de lacul de la marginea Văii Cetății, văzuseră vederile la chioșcurile de ziare – lebede cu aripi deschise abia atingând apa în zbor, cupluri plimbându-se pe marginea lacului, bărci cu pedale –, ascultaseră pe câte unii sau alții istorisind romanțele nocturne ale locului, dar încă nu fuseseră niciodată acolo, așa că, de parcă și-ar fi citit unul altuia gândurile, au propus amândoi într-un glas să cineze pe malul lacului de la marginea micului oraș. Apoi izbucniră în râs.

Ajunseseră târziu – ea se lungise în fața oglinzii, în timp ce el fluiera nerăbdător în bucătăria ei. Ospătarul îi anunță că își pierduseră rezervarea cu treizeci de minute în urmă și Ioana îi făcu semn lui Dragoș să nu se enerveze și ieșiră să se plimbe în jurul lacului.

Acolo, printre copaci, era parcă și mai întuneric și abia își mai vedeau finele trăsături ale chipurilor, dar nu conta, se țineau de mână și asta era de ajuns. Ba se mai prindeau de după șolduri, ba de după gât, alte cupluri treceau identic pe lângă ei, se măsurau invidios, gândindu-se la intimitățile celorlalți, care nu aveau voie să fie mai zguduitoare decât ale lor, adăugând în gând (în joacă, dar într-o joacă serioasă) câteva zile în plus relației, doar-doar s-o apropia mai mult de una serioasă, „de durată”.

Când întunericul se desfășură de tot în jurul lor și lumea dispăru, Dragoș o opri pe Ioana și se uită la ea. Luna se oglindea în ochii lui, mică, asemenea unui diamant în două dopuri cu apă. Era cel mai chipeș bărbat pe care îl întâlnise Ioana vreodată și totul – chiar totul – era parcă prea frumos să fie adevărat: făcuse liceul la București, nu oriunde, ci la unul dintre cele mai importante, facultatea la Marseille (arte plastice), master la Oslo, atelier trei ani în Helsinki (cu vedere la marea înghețată), doi la București, apoi s-a mutat în Valea Cetății ca să o ia de la capăt (ce capăt? ce s-a terminat? – dar astea erau întrebări pentru altă dată). Acum era cu cel mai frumos, da, chiar cel mai frumos bărbat pe care îl ținuse vreodată de mână, pe care îl sărutase și cu care se culcase vreodată – dar despre prima lor noapte de amor, consumată cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte, încă nu discutaseră. Dar ce era de discutat? Era timp destul pentru asta, aveau să mai urmeze și alte nopți.

Dragoș se aplecă și o sărută lung. Ioana simți că plutește, exact ca în romanele acelea stupide, chick-lit-uri roz, dar chiar așa era: de parcă nu mai avea picioare, ori trunchi, ori – ce mai! – corp, de parcă era eter, un firicel de fum ieșind și intrând, ieșind și intrând printre buzele lui.

Se lăsară pe iarbă și se sărutară până când o pasăre imensă pluti zgomotos peste lac. Ea

deschise ochii și privi pe lângă Dragoș la stelele ce mușcau din cer ca pojarul.

— Nici nu mi-am dat seama că e așa târziu, zise Ioana.

Dragoș se întoarse și el pe spate. Cerul era suspect de limpede. Dar aici, în iarba de lângă lacul de la marginea Văii Cetății, se simțeau ca la marginea lumii, de parcă, dacă s-ar mai fi rostogolit câțiva metri mai încolo, cuprinși de patima sărutului, s-ar fi prăvălit amândoi îmbrățișați în hăul universului, rostogolindu-se lin de pe buza lumii.

Au stat mult timp tăcuți, scufundați în gândurile lor, până când Ioana rupse tăcerea:

— La ce te gândești?

— Hm?

— La ce te gândești?

— La tabloul la care lucrez.

— Lucrezi la un tablou? Unde? La motel?

— Ah, nu, de fapt nu lucrez-lucrez la el, ci schițez. Deocamdată fac schițe, că nu am atelier.

— Păi de aia ziceam, da. Și despre ce e vorba?

Dragoș râse.

— Despre ce e vorba? Vrei să-ți povestesc un tablou?

Ioana se rușină.

— Nu, zise ea, adică așa, cum arată, înțeleg și eu că doar am studiat că nu...

— Știu, știu, te necăjeam. Dar oricum nu îmi place să vorbesc despre picturile sau sculpturile mele. Cel puțin nu până sunt gata. Superstiții.

Ioana râse, dar se simți oarecum jignită. Cum nu poate să îi spună ei? Dar cu cine se culcase el cu o seară în urmă?

— De fapt mă gândeam că e absolut necesar să vând unul sau două tablouri. Am un prieten la o galerie, a zis că se ocupă el, dar încă nu a reușit să vândă nimic.

Ea ezită, apoi întrebă:

— Scuze că te întreb, dar cum... Nu e scump la motel?

— Nu mă supăr. De ce să mă supăr? Păi chiar așa e, că nu îmi permit, nu e ca și cum am salariu. Sunt artist. Am venit eu cu ceva bani din București, dar se cam duc. E mai mult de o lună de când stau la motel și, dacă nu vând repede ceva, nu prea mai am bani pentru încă o săptămână. Nu e foarte scump, că stau cu încă trei în cameră. Dar se adună, știi.

— Și ce faci atunci?

— Nu știu. Cer de acasă, poate.

— Frate-tău?

— Da.

Căzură la loc în tăcere. Nu se mai auzeau decât glasurile îndepărtate ale celor care luau cina pe terasa de lângă lac, lumânări punctând bezna, palpând, pahare ciocnindu-se, muzică în surdină, pian.

L-a luat de mână în negrul ierbii și i-a șoptit:

— Hai la mine.

— Din nou? a întrebat Dragoș și au început să râdă amintindu-și ceva ce uitaseră doar aparent – așternuturile frământate cu o seară înainte.

Au prins ultimul tramvai înainte de cel de noapte și au intrat în apartamentul ei, descălțându-se și aruncându-și gecile încă înainte de a închide ușa de la intrare. Dragoș opri scurt ușa și arătă spre apartamentul de vizavi.

— Cum ar fi fost dacă aș fi pus mâna pe el? Amândoi aici. Toată ziua. Tu la mine, eu la tine.

Ioana nu zise nimic, închise ușa și îl trase în dormitor. Își amintiră scârțâitul muribund al patului și se întinseră pe covor. Zgâria, dar nu mai conta.

Ioana își aminti că, înainte să adoarmă, îl auzi pe Dragoș spunând:

— Nu mi-l permit. Nu ți-am mai zis, dar, în ziua în care ne-am cunoscut, după ce am văzut apartamentul, mi l-am dorit atât de mult, încât am

revenit pe seară, dar proprietarul nu era aici, așa că l-am sunat și am fost acasă la el, unde stă acum, să-l rog să mai scadă din chirie. Dar n-a vrut. I-am spus chiar că-i dau niște tablouri, că-i fac o serie de portrete de familie, dar nu... Nu am cum, Ioana.

Și Ioana își mai aminti că îi răspunsese, dar, dacă într-adevăr o făcuse, sau doar a vrut să o facă, asta nu mai știa.

După câteva minute Dragoș auzi respirația Ioanei relaxându-se ca un baraj prăbușit, somnul revărsându-se pe marginile patului în întunericul camerei.

*

— După ce ai făcut fițe la ness-ul meu de ieri, am fost și ți-am luat cafea.

Ioana ținea borcanul cu cafea în mâna stângă și arăta cu dreapta spre el ca într-o reclamă costisitoare. Senzuală, un tricou lung cobora până aproape de genunchi, sfârcurile abia i se ghiceau prin material, dar ce mai avea pe dedesubt, numai ea și Dumnezeu știau. Dragoș zâmbi și zise:

— Ce să-ți fac, dragă? Sunt viciat.

Și-au băut cafeaua pe balcon, lichidul negru (al lui) și cel maro (al ei) răcindu-se repede în căni în briza dimineții. Ea mânca biscuiți, el se uita la oamenii de jos din stradă.

— Dragoș, cum de ai acceptat să te faci pictor?

— Cum adică?

— Adică, știi tu, mulți au pasiuni, talente, dar nu iau calea artistică, sau nu știu ce.

— Eh, nu-s așa mulți.

— Dar sunt.

— Sunt.

— Cum de ai avut atât de mult curaj?

— Nu prea știu să fac altceva.

— Și nu ți-a fost niciodată frică?

— În lumea mea nu prea e loc de frică.

Ea se uită mirată.

— Dacă m-aș teme, continuă Dragoș, aș mai putea picta? Uneori mă tem pentru ziua de mâine, dar evit să mă gândesc la viitorul îndepărtat. Am învățat să pun supraviețuirea mai presus decât luxul. Nu mă interesează.

— Dar ai vrea și tu familie sau... Nu ca și cum aș...

Ioana se înroși.

— Am familie, zise Dragoș scurt și intră în casă.

Ioana se îngrijoră că făcuse o gafă – nu era prima și, cu siguranță, nu ar fi fost nici ultima. Dar era prea curând pentru a da cu bâta-n baltă, și-și mușcă buzele, încleștând pumnii ca și cum și-ar fi dorit, cu mare bucurie, să-și înfigă doi pumni în burtă de ciudă. Se temea că îl va găsi gata îmbrăcat, jignit, pregătit de plecare, și se gândi să se ducă după el. Dar, când să se ridice, Dragoș se întoarse și Ioana observă că își umpluse cana cu cafea.

— Stai liniștită, zise el, nu mă deranjează deloc genul acesta de discuții. Sunt obișnuit cu ele.

— Te rog să...

— Am spus că nu e nimic, zise și se uită la ea cu o expresie pe care Ioana nu o mai văzuse, ceva asemănător cu undele pe care le face un animal nevăzut pe fundul unei găleți cu apă.

Ioana nu mai reuși să spună decât un „da” șoptit.

— Nu prea mă interesează persoana mea, Ioana. Eu sunt cu totul în tablourile mele. Exist sporadic, din când în când, iau viață din jur și o bag în lucrările mele, în viața mea, apoi dispar pentru a apărea din nou când lumea mea e înfometată de viață.

Ioana îl privi tăcută și simți furnicăturile urcându-i din tălpi în vârfurile urechilor. Ea, Ioana, premianta clasei în liceu, cea care nu mersese la chefuri până în primul an de facultate, virgină până la același chef, care nu avusese mai mult de trei bărbați în cei 29 de ani, cea care își spunea gentil rugăciunile seară de seară și care avea grijă să nu-i

cadă firimituri pe jos în timpul mesei, ea, Ioana, înțelese brusc că, dacă totul este dat cu un scop, așa cum credea cu tărie, atunci acest bărbat din fața ei, cel mai frumos, mai altruist și mai bizar bărbat, avea nevoie de ființa ei și doar de acest unic, copleșitor sentiment de forță fu nevoie ca Ioana Dorian, șefă de promoție, manager cultural, fata lui tata, să se îndrăgostească de Dragoș.

— Dragoș?

— Da, zise el, ridicând privirea din stradă.

— Nu vrei să stai la mine? Adică nu de tot, nu... doar până găsești ceva mai ieftin. Adică să nu înțelegi că nu aș vrea să stai de tot, doar că... zic...

— Ioana, o opri Dragoș cu zâmbetul pe buze.

Ioana se înroșise toată și simți cum se înfierbântă. Lansă un zâmbet tâmp, încurcat, spre Dragoș și rosti un simplu:

— Hm?

— Ești sigură?

— Da, răspunse ea și chiar simțea asta. Foarte sigură. Și te ajut să-ți găsești ceva. Poate dăm chiar de un job, ceva.

— Mulțumesc, zise simplu Dragoș și sorbi din cafea. Să știi că apreciez. Nu va dura mult.

— Stai liniștit. Cât va fi nevoie.

Și Ioana răsuflă împăcată că scăpase așa ușor. Dragoș se întoarse spre ea și, apropiindu-se, șopti:

— Îmi aduc lucrurile în seara asta.

Apoi o sărută lung pe buze și vârful limbii îi gâdilă fugar interiorul buzei de sus. Din stradă, Ioana auzea mașini, voci, muzică, câte și mai câte, auzea de toate, dar nu toate contau, doar unele, dar nu știa care, nu era timp de gândit, sărutul se înfiripa, lua foc pe buze, ardea ca o pădure, era bine, toropeală, bine, bine de tot.

*

From: ioana.dor@yahoo.com
To: mihaela_daniela_radu@yahoo.com
Subject: Re: Re: ai cobit

da, da, știu ce o să zici, îți scriu numai când am ceva să-ți spun. scuze! chiar am fost prinsă cu multe pe aici, în plus chiar nu o să-ți vină să crezi, lucrurile cu dragoș au avansat destul de mult. acum stă la mine. să nu-i spui lui soră-mea că asta îi zice lui maică-mea și face scandal. te rog mult, mult de tot să nu-i zici. îți spun ție pentru că ești cea mai bună prietenă a mea și pentru că trebuie să povestesc cuiva! aaaaa!

deci e de săptămâna trecută la mine, i-am propus să stea până își găsește ceva mai ieftin pe undeva și până face rost de un job. el speră să vândă niște tablouri, dar eu îl cam bat la cap să își caute un job, măcar pentru un timp, până se pune pe picioare. oricum, cred că se poate zice că oficial suntem împreună :D știu, totul se petrece repede, dar am un feeling bun, nu știu ce să zic, îmi place mult, e băiat fain, cam tăcut uneori, dar mai bine așa decât un player, nu? acum mă refer la andrei, bine i-ai făcut! stăm foarte mult de vorbă noaptea, că e mai activ noaptea, iar ziua e mai tăcut, mai retras. parcă e lipsit de puteri, dar cred că e pentru că așa s-a obișnuit, să lucreze noaptea și să doarmă ziua până mai târziu. nu mă deranjează, că sunt la muncă. dar uneori nu fac față noaptea. știu cum sună asta haha!

ieri m-a întrebat decă am beci, că vrea să-și facă atelier acolo. de aseară s-a instalat, dar încă nu am coborât să văd, zice că nu e gata. fain! i-am văzut însă picturile, dar sunt cam freaky haha nu prea le înțeleg. dar nu contează, e tip fain, am cu cine îmi petrece vremea :)

tre să ies. felicitări lui frate-tău, știam eu că e băiat dăjtept :D!

te pup!

ps: să nu scoți o vorbă, că vin și îți ascund pantofii :D!

*

La vreo două săptămâni de la mutarea lui Dragoș, în apartamentul de vizavi fu mișcare. Ioana auzise zgomot pe scări și se uită pe vizor: trei bărbați, îmbrăcați în negru, chei, cărau cutii și plase, lăsându-le în hol și coborând după altele. O trecură fiorii când îi văzu: era o anume eleganță în modul în care se îmbrăcau, se țineau drepți și aveau mișcările bine alese. Doar că erau... – Ioana căută cuvântul – bizari, da, ăsta era cuvântul, își spunea în timp ce-i urmărea prin vizor.

Unul dintre ei, înalt și slab, cu ochii adânciți în orbite ca lipiți de ceafă, se întoarse brusc către ușa ei și privi spre vizor, ca și cum ar fi bănuit prezența ei în spatele ușii, urmărindu-i cu o cană de cacao în mâna stângă și cu un exemplar bătătorit din „157 de trepte spre iad” în cea dreaptă.

Telefonul sună și Ioana tresări – câțiva stropi de cacao căzură pe covorul de lângă ușă. Fugi la telefon și răspunse:

— Alo.

Liniște.

— Alo!

Apoi tonul. Ioana păstră receptorul pentru încă câteva secunde în mână, sorbi din cacao și se încruntă. Ridică apoi umerii și puse receptorul la loc. Când se întoarse la ușă, întâi călcând pe vârfuri, apoi, cu cât se apropia mai tare, tot mai încet, bărbații nu mai erau pe coridor și ușa apartamentului de vizavi era închisă. Înainte să plece, observă o mișcare vagă, o umbră trecând prin dreptul vizorului ușii vecine, atât de fugară, de palidă, încât se întrebă dacă i se păruse. Apoi se întoarse în bucătărie și puse cana în cuptorul cu microunde.

*

Ioana se trezi, dar nu dintr-un vis, ci dintr-un abis negru, sec. Somnul ei nu mai era vizitat de vise de câteva săptămâni, poate chiar de când se

mutase, nu mai știa, cu toate că, dacă ar fi stat să se gândească, și-ar fi amintit de un vis în care făcea cumpărături goală în piață, sau de visul acela tâmpit în care tatăl ei devenise un pudel, dar nu încerca să gândească nimic în acea noapte, la ora 02:41, când se trezi dintr-un întuneric al ființei și intră într-unul al camerei. Se întoarse către Dragoș pentru a-și trece brațul pe sub al lui și să-și urce piciorul drept peste ale sale, dar nu găsi lângă ea decât o pernă de îmbrățișat. Îl văzu pe Dragoș stând în picioare în dreptul geamului, tăcut, cu spatele la ea, uitându-se prin fereastra închisă spre ceva dincolo de ea.

Întâi nu spuse nimic. Așteptă. Ascultă. Se îngrijoră când văzu că secundele trec și Dragoș tot nu se mișca, nici nu vorbea.

— Dragoș? întrebă dintre perne.

Dar Dragoș nu se întorcea, stătea lipit de perdea privind prin geam.

— Dragoș, ești bine?

Ioana se ridică într-un cot, îngrijorată, forțându-și o șuviță după ureche. Inima îi bătea cu putere și simți fiori reci de teamă dând târcoale patului. Era singură în casă cu un bărbat pe care, trebuia să recunoască, nu-l cunoștea prea bine, cu care se înțelegea foarte bine, da, dar care stătea acum pe întuneric, nemișcat și tăcut, uitându-se absent pe geam în mijlocul nopții.

Apoi se gândi că e o prostie. Dragoș nu era periculos, nu i-ar fi făcut niciodată rău. Începu să creadă că îi era rău, că pățise ceva, așa că se ridică din pat și se duse lângă el. Îi puse mâna pe umărul stâng și-l învârti spre ea.

Dragoș o privi blând, aproape absent și clipi o dată.

— Ești bine? întrebă Ioana, încercând să nu se dea de gol, să nu arate groaza ce-o cuprinse.

— Da, răspunse Dragoș și o sărută pe frunte.

O ocoli și se așeză pe pat. Ioana îl urmări și se lupta să înțeleagă. Îi ascultă respirația largă și

groasă ca pasul de vânător, devenind mai scurtă și săltăreață ca cel de căprioară – Dragoș se vâna pe sine către stufărișul somnului. Se așeză lângă el, îl sărută pe ceafă și încercă să adoarmă.

Nu reuși imediat, dar cât timp îi trebui să adoarmă nu mai știa. Știa doar că bezna veni cândva, pe când nu se aștepta și, fără vis, rămase cu ea până când alarma ceasului a sunat și Ioana a simțit mirosul puternic de cafea din bucătărie.

Dragoș ținea o cană cu ambele mâini în dreptul pieptului.

— 'Neața, zise Ioana și se așeză lângă el.

— 'Neața. Cum ai dormit?

— Bine, răspunse Ioana râzând, până când m-am trezit că stăteai ca fantoma în mijlocul camerei.

Dragoș se încruntă.

— Nu-mi spune că nu știi.

Dragoș ridică o sprânceană, pe cea stângă.

— Fugi, mă, de-aci! Nu-mi spune că ești somnambul!

— Nu, din câte știu. Dar și dacă aș fi, nu aș ști de unul singur, nu? Sunt?

Dragoș părea sincer îngrijorat. Lăsă cana jos și-și așeză palmele pe fața de masă.

— Ești? întrebă și Ioana.

— Păi, asta te întreb pe tine. Ce făceam?

— Nimic. Adică stăteai în mijlocul camerei și te uitai pe geam.

— Atât?

— Da.

— Deci nu eram agitat sau violent?

— Nu, deloc.

— Bine. Atunci nu e grav. Cred...

— Nu.

— Bine, zise și continuă să soarbă din cafea.

Ioana vedea însă că ceva nu e în ordine. Ceva în privirea lăptoasă, în cearcănele de sub ochi, pungi gri, ca pictate pe față, ceva în degetele moi încolăcind cana, ceva în capul aplecat, gâtul

împins în față, umerii lăsați. Părea foarte obosit, sleit de puteri, absent, letargic.

Ioana nu-și trădă îngrijorarea, în schimb scoase mâncarea din frigider, mai multă decât de obicei, sperând să-l hrănească, să-l întremeze, să-i alunge ceața de pe chip.

— Circulă gripa, zise Ioana aparent dezinteresată, parcă rostind un gând ce nu-i aparținea, dar doar parcă.

— Hm, făcu Dragoș și sorbi.

— Să iei un Paracetamol, găsești în baie.

— N-am nimic.

— Știu, nu, nu, zic, doar pentru... adică să nu ne ia pe nepregătite.

— Hm.

Ioana se așeză din nou și își făcu un senviș. Văzând că Dragoș nu mănâncă, îl întrebă:

— Nu ți-e foame?

— Nu prea.

— Ce vrei să faci azi?

— Lucrez.

— Pictezi ceva?

— Da.

— Îmi arăți și mie?

— Încă nu. Când e gata.

— Bine, domnule artist, zise Ioana și se strâmbă amuzată, dar Dragoș nu-i răspunse la alint, ci se ridică și-și mai turnă o ceașcă de cafea.

Ioana se ridică și ea, chiar când Dragoș se întorcea cu ibricul și se loviră unul de celălalt. Dragoș o prinse de braț cu mâna stângă și cu dreapta lăsă ibricul pe masă fără să-și urmărească mișcările cu privirea. Ochii îi erau ambigui, ca și cum o peliculă de lapte îndoit cu apă i-ar fi plutit prin iris, și pumnul strâns cu putere în jurul antebrațului Ioanei îi ghida trupul spre masă. Ioana simți marginea acesteia presându-i fesele și se urcă pe masă, crăcănându-și picioarele. Dragoș se strecură între ele și Ioana îi simți bărbăția între pulpele ei, erecția lui – mai mare decât o

cunoscuse Ioana în cele două nopți și mai impresionantă decât oricare alta din viața ei sexuală nici foarte lungă, dar nici foarte scurtă – frecându-se de chiloții ei. Ioana închise ochii și simți degetele lui pipăindu-și calea în jos, unde era fierbinte și gâdila dulceag, dând materialul la o parte, trăgând de ceva, împingând altceva. La început o duru, nu îndrăznea să privească în jos, să caute, să înțeleagă cum era posibil, ce permisese o asemenea schimbare, o asemenea dilatare, creștere, rupere, carne împingându-și limitele, marginile, cu vene cu tot, cu sânge cu tot, spre limita palpabilului și apoi, dintr-o dată, nu a mai durut, ochii s-au ridicat spre cer, ascunzându-și lumina în spatele pleoapelor, sus, în cap, undeva, nu mai conta unde, și simți barajul întâi fisurându-se, apoi explodând, apa împingând totul în cale, împingând, împingând.

Se trezi în pat, goală, transpirația formând mici lacuri la baza gâtului, în buric, între sâni. Se uită la ceas: 11:16. Dragoș stătea în mijlocul camerei, gol, cu părul desfăcut, zulufi atârnându-i, gâdilând umerii, cu țigara în mână și arătând trei degete de la o mână.

— Trei, spuse.

— Hm?

— Trei, repetă Dragoș.

— Ce trei? întrebă Ioana, dar apoi înțelese și se înroși.

I se părea o cifră uriașă pentru ceva ce nu mai simțise niciodată, nici măcar o singură dată, darămite de două ori, sau de trei ori, și chicoti în perne, rușinată și înfierbântată, în timp ce Dragoș își plimba goliciunea perfect cioplită în sus și-n jos, apoi în jos și-n sus, și Ioana închise ochii împăcată și ațipi.

*

From: ioana.dor@yahoo.com
To: mihaela_daniela_radu@yahoo.com

Subject: Re: Re: Re: Re: ai cobit

eu iți recomand să mergi. e numai jumătate de an și india nu are cum să fie atât de groaznică precum spui. adică sunt sigură ca poți găsi și tot ce zici tu, dar pe alea le găsești și în ro. depinde unde te uiți și pe unde mergi. eu spun să te gândești bine la ofertă, nu vine des așa ceva.

eu sunt bine. facem la muncă un spectacol de teatru – trei reprezentații într-o lună, una a trecut, dar a ieșit aiurea. spectacolul a ieșit superfain, dar mi-a fost greu să lucrez cu artiștii în backstage, la pregătiri, administrative dinastea. ai zice că-s civilizați, artiști, oameni de teatru, dar când te sună proprietarul hotelului unde i-ai cazat să-ți povestească ce-au făcut acolo... în fine, dă-i dracu, trec și peste asta. cu șefa mă am tot mai bine. de aia tac și înghit. cu dragoș e totul bine. mă îngrijorează uneori că e foarte slăbit, dar alteori e foarte, foarte... în puteri haha (blushing), nu prea înțeleg, dar nici nu are grijă de el, bea cafea toata ziua, abia mănâncă, e mai mereu în beci, lucrând la tablouri. apropo mi-a pictat ceva supermișto, nu e el cel mai romantic, dar măcar mi-a pictat ceva, haha, a zis că dacă nu aș avea grijă de el, ar muri repede, haha, cam așa și e!

fază ciudată: vizavi, unde era apartamentul ăla gol, în care voia să se mute dragoș, s-au mutat niște ciudați. arată ca niște naziști, dar parcă sunt prea finuți, nu știu cum să iți explic, așa prețioși, eleganți cumva, și scumpi la vedere, nu prea ies din casă. poate sunt gay, haha. oricum, trei bărbați într-un apartament? chei? e strange! no, nu-i nicio chestie, dar sunt cam ciudați și mi-am dat seama că evită să-i vadă cineva, că ies ori foarte devreme, ori foarte târziu. așa i-am prins eu, că am și eu un program de toată minunea...

vecina de deasupra m-a oprit într-o zi să mă întrebe dacă sunt prieteni cu mine, am râs, dar m-au și trecut fiorii. cum puii mei să fie ăia prietenii mei?

hai te pup, iți scriu să iți spun cum am supraviețuit cu teatrul și cu actorii lui pește.

xxx

*

Când s-a întors de la serviciu, l-a găsit tolănit în pat, plapuma căzută pe covor, dormind adânc la nouă seara. Încercă să facă cât mai mult zgomot inocent prin casă, se gândi la crizele sale de astenie, de lehamite, se întrebă dacă nu l-or fi ajuns din urmă, dacă era bolnav, dacă era nevoie de tratament, de salvare, mintea ei lucra de zor în gol. Nu se descălță (pentru orice eventualitate). Nu-și agăță haina în cuier, ci o lăsă pe spătarul unui scaun din bucătărie (tot pentru orice eventualitate). Dar, când vru să meargă să-l trezească, îl găsi în hol, zâmbitor, pășind strengărește. O sărută pe buze apăsat.

— Băi, frumosule din pădurea adormită!

Dragoș râse și trecu pe lângă ea. Intră în bucătărie și zise:

— Ce vrei, tu? Somnul de frumusețe. Acum ai venit?

— Da.

— Ce avem de mâncare?

— Păi, ce știi că avem, ce ți-am lăsat în frigider.

Ioana îl auzi deschizând frigiderul (un sunet de mirare împăcată, flămândă), apoi ușa închizându-se.

— Măi, tu n-ai mâncat nimic?

Se descălță și veni în bucătărie, unde îl găsi cu oala în mână, zâmbind larg, forțat, dezvelindu-și dantura ușor îngălbenită.

— Ai dormit toată ziua? întrebă Ioana.

În loc să răspundă, Dragoș își arătă din nou dantura.

— Nu ești zdravăn la cap! Ești o pu-toa-re! îl dojeni blând, apoi se aplecă să ridice coșul de gunoi de sub chiuvetă.

— Că de dus gunoiul...

Din nou dantura rânjită.

— Da, da, da! făcu Ioana și ieși cu coșul pe ușa bucătăriei, se încălță și ieși din apartament.

Acea zonă dintre blocuri, în care se găsea boxa containerelor, îi părea Ioanei nemțească și nu prea, un paradox al locului, solidă, din fier și lemn, bine zăvorită pentru a ține la distanță om și animal, accesibilă doar cu o cheie specială, dar complet întunecată, lăsată pradă beznei de sub un stâlp cu becul de mult ars. Își pipăi drumul până la yală, căută cheia și o potrivi cu greu înăuntru. Deschise ușa și miji ochii, încercând să-și focalizeze privirea pe cele două containere mari din mijlocul boxei. Nu făcu mai mult de doi pași înăuntru. Când era singură, nu îndrăznea să meargă până lângă container, să ridice capacul, și să arunce punga de gunoi înăuntru, ci, în speranța că acel capac era ridicat, arunca sacul din ușa boxei, sperând să nu nimească pe lângă container. Și, dacă totuși sacul cădea pe lângă, atunci la dracu' cu totul! Să facă bine să schimbe becul, ea nu avea de gând să intre până acolo pe întuneric, nu, nu. Să facă bine să pună becul pe stâlp, își spunea, și, aplecându-se ușor, aruncă sacul cu gunoi. Ascultă: nimeri containerul.

Yes!

Ieși și încercă să încuie ușa. Împinse, dar nu se închidea de tot. Se lăsă cu umărul în ușă, dar nu reuși să o apropie atât de mult, încât să poată învârti cheia în yală. Deschise ușa și își scoase telefonul din buzunar. Apăsă pe taste pentru a face lumină, dar ecranul ilumina slab, așa că se aplecă să vadă ce blochează ușa și găsi un ban, ba nu, un medalion. Încercă să-l ridice, dar descoperi că era prins cu o sfoară roșie ce se agățase în colțul pragului. Mica bucățică de fier bloca ușa. Nu înțelegea cum e posibil și urmări firul roșu scurt (îi părea o sfoară dezlânată, de care se trăsese până se lungise), iar când văzu gâtul câinelui, întors, contorsionat, animalul frânt de la mijloc, chircit în

stânga ușii, îl recunoscu: era Hansi, labradorul vecinei de la doi.

Ioana tremura și abia mai putea ține telefonul în mână. Încercă să-și controleze respirația și îndreptă ecranul telefonului către zgardă, iar în mijlocul banului auriu stătea scris cu litere de tipar HANSI. Pe dos era adresa.

Poziția câinelui o îngrozi: împins în perete, strâmb, cu gâtul frânt, capul atingându-i șira spinării și – se uită mai atent, nu îi venea să creadă – patru urme rotunde ca incizii perfecte la baza gâtului. O cuprinse frica și vru să fugă, când un gând o scutură și o scârbi cumplit: înțelese brusc, doar uitându-se la bietul animal, că nu era nici urmă de sânge, nici pe câine, nici pe jos, nici în jurul rănilor, nici pe bot. Se ridică și, fără să mai încuie ușa boxei, o luă la fugă spre casă.

Dragoș deschise ușa mai repede decât ea. O auzise luptându-se cu cheile, căzându-i din mână, ridicându-le, încercând să le învârtă în broască, o dată, de două ori. O găsi palidă în fața ușii, tremurând transpirată.

— Ce-i?

— Vai! Vai! Nici nu... uuu, scoase un sunet dezgustat și se scutură de fiori scârboși ca sute de păianjeni pe piele. La container e câinele lui asta de sus, Hansi, labradorul ăla...

— Așa, și?

— Uuu, făcea Ioana dând din mâini dezgustată.

— A vrut să te muște? Te-a mușcat?

— Nu...

— Dar ce-i, Ioana? Te-a speriat?

— Nu. E... mort.

— Mort.

— Da.

— Cum? Unde?

— Lângă gunoaie.

— Afară din boxă sau înăuntru?

— Înăuntru.

— Crezi că l-a aruncat baba? Îți trebuie cheie ca să intri acolo. O fi murit de moarte bună și...

— Nu, nu.

Și Ioana îi povesti de gâtul frânt, de capul întors nefiresc pe spate și de cele patru găuri, iar Dragoș asculta cu o mână în dreptul gurii, cu ochii mari și fruntea brăzdată de griji, sau de dezgust, tranșee incerte, cu cealaltă mână sprijinind frigiderul.

Apoi:

Ioana urcând la doamna Klein, bătrâna deschizând ușa cu ochii plânși, Ioana povestindu-i, bătrâna agățându-se de ea.

Apoi:

Ioana așezând mâncarea la loc în frigider, stomacul ei prea firav pentru mâncare, imaginea câinelui strâmb încă vie.

Apoi:

Ioana așezându-se în pat, temându-se să adoarmă de frica unui vis, unui coșmar în care câini strâmbi, fără sânge, găuriți, dădeau târcoale blocului din Pitești în care locuia ea cu sora ei mai mică, soră pe care n-a avut-o niciodată. Dar niciun vis nu-i tulbură somnul, nici bun, nici rău, și-și aminti a doua zi, târziu, spre seară, că se trezise brusc în mijlocul nopții și îi zise lui Dragoș că îi bănuiește pe noii vecini.

Dar Dragoș nu era lângă ea.

*

From: ioana.dor@yahoo.com
To: mihaela_daniela_radu@yahoo.com
Subject: Re: Re: Re: Re: Re: Re: ai cobit

nu pot scrie mult și nici nu am chef. scuze. sper să mă înțelegi. uneori cred că sunt prea bună cu cei din jur și toți mă iau drept fraieră. în fine. beau niște vin și sunt cam low.

xxx

II.

De câteva ori Ioana încercă să-și amintească când și cum a început totul, și de fiecare dată îi veni în minte seara în care s-au certat prima dată. Începuse să se fărâmițeze pe la margini, întâi bucăți mici, firimituri, apoi tot mai mult, bucăți tot mai mari, fisuri și fracturi în ghipsul ce părea să-i țină legați atât de bine, atât de strâns și drept.

Întâi l-a întrebat dacă și-a găsit ceva de lucru (știa răspunsul, dar preferă să înceapă cu semnul întrebării, nu cu cel al exclamării), dar Dragoș era obosit. Era dimineață, ea se pregătea să plece la serviciu, el tocmai urcase din beci și voia să doarmă.

Apoi i-a reproșat că-și pierde nopțile în atelierul din beci. Trecuseră patru luni de când Dragoș se mutase la ea, dar nu reușise să-și găsească un loc de muncă, fie el și part time (Dar nici nu ai căutat, nu? îi reproșa Ioana), și nici nu izbutise să vândă vreun tablou (Ai încercat? Ai încercat măcar? striga Ioana).

Dragoș se ridicase o singură dată din pat de când Ioana începuse cearta și ea se temea că va încerca să o lovească, dar el se opri lângă pat și o privi înțepător cu ochii înroșiți și plini de ură, cu pumnii încordați și, după câteva clipe, se așeză din nou pe marginea patului.

Ioana prinse curaj și, continuând să se îmbrace pentru serviciu, îi spuse, în sfârșit, tot ce avea pe suflet: că nu-i convine că doarme toată ziua, că nu e normal să nu lucreze, că și banii ei sunt limitați, că – și asta era important – banii ei sunt lucrați, că e mai mereu obosit când ea e odihnită și invers, că nu vorbește cu familia lui niciodată, că nu ies în oraș, că sexul a devenit prea repede și prea curând mecanic, că... Și aici se opri pentru că plânsul o sufoca, ieși din casă și nu se mai întoarse decât seara, când îl găsi acasă, spre mirarea ei, în fața aragazului, gătind și privind-o cu un zâmbet palid.

Însă ceva se frânse atunci și, de fiecare dată când se trezea lângă el, gândul îi fugea la acea

dimineață și la pojghița de gheață pe care o suflase peste inima ei și care încă nu se topise. Apoi – femeie fiind – încercă să scuture intuiția că ceva, undeva, nu e bine și-și spuse că – femeie fiind – trebuie să lupte pentru iubire. Nu?

Dar, după câteva săptămâni și, spre bucuria ei, un tablou vândut pe o sumă bună, Dragoș reîncepu să coboare noaptea în beci și să lucreze până dimineața. Ioana se gândi chiar să noteze în calendar fluxul și refluxul lui Dragoș, zilele în care era apatic și distant și cele în care era vesel și iubitor, dar nu descoperi nicio noimă, nicio logică, niciun tipic, și renunță.

Ioana coborî de câteva ori în beci, în drum spre serviciu sau înapoi, în timp ce Dragoș dormea sau își vizita amicul încredințat cu vânzarea tablourilor sale. Găsi doar cutii de vopsele, pungi de nailon acoperind pereții și mereu aceleași, veșnice, picturi la care lucra, revenind la ele, pictând aceeași imagine, aceeași temă, la nesfârșit, dar Ioanei îi era greu să înțeleagă ceva din petele de culoare închisă încolăcindu-se aparent haotic pe suprafața pânzei, îmbrâncindu-se, acoperindu-se, amestecându-se.

*

Dar liniștea-i mereu doar aparentă. Într-o zi, Ioana găsi din nou un animal mort. Stătea pe geam și privirea îi căzu pe tufișurile de sub geamul vecinilor, chiar în dreptul beciului în care Dragoș își picta lucrările. Văzu blana gri de pisică. Așteptă să o vadă mișcându-se, amintirea câinelui contorsionat revenindu-i, zdruncinând-o grețos. Așteptă, dar pisica nu se mișcă, așa că, împinsă de o curiozitate nefirească, coborî. Labele îi erau legate cu sfoară, ochii lăptoși și – iar inima începu să-i bată puternic, dureros, ca un pumn de cuie sub coaste – patru găuri în piept. Nici urmă de sânge.

Îl trezi pe Dragoș, plângând, strigând că e un coșmar, că vecinii sunt sataniști, naziști, că trebuie alertată poliția. Dragoș o privi somnoros și-și făcu

o cafea. O asculta, Ioana nu putea nega asta, dar citea în ochii lui un dezinteres cumplit, de neînțeles pentru ea. Nu conta că e bărbat, e mai puternic, are stomacul mai rezistent, nu despre asta era vorba. Cum de nu putea înțelege că era o situație serioasă, că era periculos, că vecinii lor sunt niște lunatici? Striga toate astea în timp ce Dragoș ungea unt pe o felie de pâine prăjită. Plângea și Dragoș sorbea din cafea. Părea atât de obosit, atât de frânt de somn. Ioana se opri, simți că nu mai avea niciun rost, că nu reușea să mai ajungă la el, să-i spargă cochilia și să-l scoată în lume, că era cazul să recunoască în sfârșit că, la aproape șase luni de când se cunoscuseră, flacăra pâlpâia muribundă. Și Ioanei îi plăcea să creadă că era vina lui.

Se hotârî să plece, să se plimbe. Nu-i mai spuse nimic, nu avea rost. Se va gândi, își spuse, și va lua o decizie. Dar nu acum. Nu încă.

Se plimbă îndeajuns, încât gândurile să i se limpezească și să-și amintească că nu trebuie să dispere, se avea pe sine, era puternică și, în ciuda tuturor greutăților și nepotrivirilor din jurul ei, era un om bun și, de ce nu?, o femeie atrăgătoare. Gândea toate acestea printre copaci, pe malul lacului mic de lângă complexul cu blocuri pe care măcăia bleg o rață. Se întoarse spre casă.

Aproape de scara blocului se opri – cei trei bărbați, vecinii, mai cenușii decât de obicei, mai cocoșați și mai maligni, o priveau din spatele geamurilor apartamentului în care locuiau tăcuți și ascunși. Apoi dispărură pe după perdele.

*

Nopțile Ioanei deveniseră tot mai negre, mai reci în patul gol, perna lui Dragoș neîndoită de ceafa sa, rătăcind în somnul fără vis, trezindu-se apoi lângă un bărbat tot mai slab, tot mai palid. Când reușeau să vorbească, discuțiile lor erau secate de conținut, un ridicol ping-pong de expresii

și aprecieri, contre lipsite de vlagă și certuri de fațadă. Asta pentru că nu schimbau nimic. Trecuse mai bine de jumătate de an și Dragoș parazita nestânjenit, dar parcă tot mai sfârșit, în casa ei, pe portofelul ei. Se apropia ziua Ioanei și era convinsă că Dragoș nu-și va aminti. La cadou nici nu se gândea.

Se hotărâse să se despartă de el, toată povestea o obosea teribil, lipsa comunicării, bănuielile și fricile ei față de vecini, gânduri tratate de Dragoș cu o expresie a feței ce trăda nu doar neîncrederea, ci și mila. Uneori, când îl trezea după-masă, povestindu-i că i-a văzut din nou pe vecini uitându-se după ea de pe geam când ducea gunoiul, că se temea să mai intre în boxa containerului, că se săturase să stea cu lanțul pus la ușă, o privea cu dezgust. Dar Ioana nu-l putea arunca în stradă ca pe un boschetar, spera să-și găsească un loc de muncă înainte să-i spună. Așa aveau să mai treacă zile, săptămâni, într-o râncedă apatie, până într-o zi când Ioana, amestecând într-o oală cu ciorbă, zise:

— Dragoș, nu cred că mai merge.

— Ce să meargă?

Ioana oftă – și-ar fi dorit să fie totul altfel, cu totul altfel – și continuă:

— Cu noi... Nu cred că mai merge. Ceva s-a rupt și nu... nu mai pot. Te rog să...

— Și mă arunci în stradă așa, pur și simplu?

— Nu, ripostă Ioana, nu o lua așa. E nedrept ce faci, ce naiba. Stai de șapte luni la mine, te-am rugat să-ți găsești ceva de...

— Crezi că e ușor să mă angajez? Eu nu am studiile tale de mare doamnă plimbată pe la universități pe banii părinților.

A durut-o. Mereu o durea asta.

— Dragoș, dar noi nici nu mai vorbim și, când o facem, discuțiile noastre arată toate așa, ca asta. Am și eu limitele mele. Da, te iubesc... te-am...

— Hai, termină! strigă Dragoș. Lasă vrăjeala. Te-am rugat să ai răbdare cu mine, să ai încredere...

— Și n-am avut? N-am avut destulă răbdare, Dragoș? Dar până când? În afară de două tablouri, nu ai vândut nimic, nu aduci niciun ban în casă, nu e normal, e... e... Mi-aș fi dorit să ne iasă, să știi, dar...

Ioana începu să plângă și-și acoperi fața cu palmele. Dragoș nu se ridică de la masă, nu veni lângă ea, nu o îmbrățișă. Printre sughițuri, Ioana încerca să-și ducă ideea până la capăt:

— Ce vreau să spun... e că... nu trebuie să... adică vreau să rămânem în contact, dar trebuie să te pui pe picioare, mi-aș dori... atât de mult... să te pui pe picioare... să fii din nou acela pe care l-am cunoscut... să...

Dar plânsul i se încolăci în jurul gâtului și niciun sunet nu-i mai părăsi buzele. Se lăsă în jos, alunecând pe marginea mobilei de bucătărie, și rămase pe gresie, cu capul în palme, plângând, cu spatele rece, fără un cuvânt din partea lui Dragoș, care se uita încruntat la farfuria goală.

Când își dădu palmele la o parte și lumina îi invadă ochii, observă că Dragoș se ridicase de la masă și plecase din bucătărie.

Apoi auzi strigătul.

Un țipăt urcând prin podea, umplând bucătăria cu zgomotul sfâșietor al materialului și al imaterialului rupându-se de-a lungul cusăturii. Ioana se opri din plâns. Lacrimile ei îi părură dintr-o dată prea mici, prea uscate, prea ridicole, față de chinul ascuns în acel unic, dar aproape animalic, urlet și Ioana înțelese brusc că acel strigăt nu era doar al unei femei în durere, ci era țipătul unei mame în suferință. Și începu să tremure.

Ieși pe geam și văzu un bărbat îmbrăcat în costum, prea gros pentru acea după-amiază de iulie, cu o țigară între buze și cu un chibrit stins între degete. Ieșise din scară și întoarse capul spre

geamul de la parter, din spatele căruia se auzise strigătul de femeie, urletul de mamă.

Bărbatul ridică apoi privirea și o văzu pe Ioana, care nu avusese timp să-și șteargă lacrimile de pe obraz și să-și aranjeze machiajul. Ioana dădu din cap și bărbatul îi întoarse salutul. După doar două fumuri, bărbatul stinse țigara de gard și băgă restul înapoi în pachet. Intră în scară și, după câteva secunde, Ioana auzi soneria. Se șterse repede, își aranjă hainele și deschise ușa. Bărbatul, un tip solid, pe la patruzeci de ani, blond, îi întinse mâna. Se prezentă: Petrescu, Daniel, de la poliția din Valea Cetății.

Ioana începu să tremure cum fac toți oamenii nevinovați în fața legii și ordinii, departe de calmul morbid al criminalilor în serie în dialog cu procurori prin camere în care, pe sub podele, zac bulucite zeci de cadavre pe jumătate devorate.

— Locuiți aici?

— Da.

— Cum vă numiți?

— Ioana Dorian.

— De când locuiți aici, domnișoară Dorian?

— De aproape un an.

— Și înainte unde ați locuit?

— În Pitești.

— Aha. Cu ce vă ocupați?

— Sunt asistent al managerului la un centru cultural din centru.

— Locuiți singură?

Ioana ezită, apoi întrebă:

— Dar nu vreți să intrați?

— Nu, e în ordine. O cunoașteți pe doamna Filipescu?

— Doamna de jos, da.

— Știți că are... ăă, are un copil în vârstă de opt ani, nu?

Ioana simți ace înghețate plutindu-i prin vene.

— A fost găsit mort câteva străzi mai încolo.

Petrescu aşteptă. O zisese cu uşurinţa unui detectiv cu trecere printre draci, un detectiv care a văzut mai multe scene îngrozitoare decât ar fi putut sugera o minte de om, dar care, iată, supravieţuise acestora. Întrebă:

— Aţi observat ceva neobişnuit în ultima vreme? Poate în bloc? Pe stradă?

Şi atunci chiar a cuprins-o panica. S-a dat într-o parte şi s-a uitat spre uşa vecinilor. Petrescu s-a întors, urmărindu-i privirea. Prin spatele vizorului trecu o umbră.

— Poftiţi înăuntru, vă rog, zise Ioana şi îi făcu loc detectivului.

*

În bucătărie, Ioana şi Petrescu erau de ceva vreme adânciţi în conversaţie, când Dragoş ieşi din sufragerie cu o doză de bere în mână. Nu salută.

— Vezi că tre să iau ceva din atelier, zise şi ieşi din casă.

Petrescu notă ceva într-un carnet şi întrebă:

— Cine este domnul?

— Dragoş. Dragoş Negru.

— Locuieşte cu dumneavoastră?

— Da. Deocamdată...

Privirea lui Petrescu fu o invitaţie şi Ioana îi povesti totul despre Dragoş, tot ce ştia, adică tot ce era de ştiut de la început. Înainte să plece, Petrescu scoase o carte de vizită din buzunar şi o aşeză pe masă.

— Vă rog să mă iertaţi că vă întreb... Vă bate?

— Nu! sări Ioana. Nu, de ce... ? Ah, pentru că am plâns, nu?

Petrescu dădu din cap că da şi Ioana îi spuse că se certaseră, dar nu îi zise şi de ce.

— Înţeleg. Vă las acum.

Petrescu umpluse patru pagini din carneţelul său. Îşi notase totul: data la care se mutaseră vecinii, înfăţişarea lor, întâmplarea cu câinele (aici adăugase o paranteză: de ce nu a anunţat poliţia?),

povestea cu pisica din tufiș (aici: idem.), numele lui Dragoș, ocupația ei, a lui, despre atelierul din beci (notă: ordin de percheziție) etc. Din ușă făcu gestul unui receptor dus în dreptul urechii.

— Nu ezitați.

Pe scară trecu pe lângă Dragoș. Își schimbară câteva priviri, schițară un salut. După ce intră în casă, Dragoș se duse direct în bucătărie:

— Care e faza?

— Filipescu, femeia de jos... i-au găsit copilul mort.

— I-auzi! Detalii?

— Hai, nu fi morbid! E îngrozitor. Și nu, nu mi-a dat detalii.

Dragoș se apropie de ea și scoase de sub tricou o cutie cu bomboane de ciocolată. Ioana se încruntă, apoi zâmbi și simți cum i se încălzesc picioarele.

— Te rog să mă ierți, Ioana. Nu am vrut să fiu un nesimțit.

— Nu, e... e ok, Dragoș.

Îl sărută, dar nu prea lung. Ciocolata e bună, dar știa că nici măcar un camion întreg de ciocolată nu îi mai putea schimba părerea. Răul fusese făcut, cumva, cândva, și nespusul fusese spus, de cineva, undeva, și, dacă stătea să se gândească mai bine la asta, nu se simțea prea rău. Poate se rușina, dar doar pentru că nu era distrusă de ceea ce tocmai realizase. Ciocolata era numai una dintre metodele lui de a-i prelungi bunătatea, de a-și întârzia plecarea. Cândva va trebui să înceteze, gândi Ioana.

— Mă ierți? întrebă Dragoș.

— Da, minți Ioana, dar doar pentru că era obosită, prea ostenită pentru a continua discuția. O dăduse peste cap toată cearta. Acum și povestea cu copilul doamnei Filipescu. Prea mult pentru un metru șaizeci și patru și patruzeci și opt de kilograme.

— Sigur? insistă Dragoș.

— Sigur. Hai să nu mai... Gata pe azi.

— Bine, zise Dragoș și se așeză la masă.

— Ai chef să ieșim la un film? întrebă el.

— Hm, nu. Azi nu.

— Mâine?

Clar, gândi Ioana, așa cum mă așteptam, nici nu știe că e ziua mea mâine.

— Nu, nu prea am chef de filme. Oricum azi tre să ies.

— Unde?

— Mă văd cu o colegă de la muncă.

Mințea. Voia doar vreo două, trei ore de liniște, singură, ea cu gândurile sale, cu o cafea, un ceai, un biscuite, ceva, orice, doar să-i liniștească golul și să-și pregătească discursul. Mâine, de ziua mea, se gândi, îi voi spune să plece. Dar chiar și așa, formulându-și în gând aceste vorbe, mușchii gâtului se încordară ca un pumn înghițit și blocat în miezul îmbucăturii, un pumn cu unghii netăiate. Încercând să-și ascundă tulburarea, zise:

— Da, Teo mi-a zis că e singură acasă, prietenul plecat, să ne vedem la o cafea ca fetele, așa.

Reuși chiar să zâmbească. Ioana era uneori, își spunea, mai puternică decât credea.

— Bine, zise Dragoș. Să te simți bine!

— Mă duc să mă schimb.

— Mă săruți? întrebă Dragoș.

— Te sărut, răspunse Ioana și se aplecă să-l sărute.

Buzele erau reci, foarte reci, dar nici nu mai știa dacă ale lui sau ale ei.

*

Chelnerița ridică ceașca cu cafea rece, lăsând farfurioara pe masă. Ioana observă că abia se atinsese de cafea, poate două guri, poate trei.

— Vă mai aduc ceva? întrebă femeia și Ioana măzgăli ceva în aer.

— Nota?

— Da, zise Ioana, vă rog.

Plăti și ieși în stradă. Își încheiase discuția (monologul) cu Dragoș și, spre surprinderea ei, în istoria ei imaginată, nu existau nici lacrimi, nici palme, nici farfurii sparte. Până la urmă, se gândea, cât de bine îl știa pe bărbatul cu care împărțea patul? Nu prea bine, fu nevoită să recunoască. Nu-i văzuse familia niciodată, cu toate că vorbea destul de des despre ea, mai ales despre frații lui, nu avea Facebook, nu văzuse fotografii cu el din copilărie, nu știa de ce avea acele lungi perioade de lehamite, nu-i cunoștea prietenii (dacă avea), nici planurile de viață (din nou: dacă avea). Știa doar palpabilul imediat: atingerea lui rece în diminețile când o trezea și făceau dragoste – ea adormită și moale, el treaz și tare –, lungile nopți de discuții (mereu pe teme profunde, filozofice, nimic tangibil; o fugă de concret) prin primele săptămâni, certurile din ultimele, oboseala din priviri și strălucirea din ochi, uneori în același timp, alteori cu zile întregi între ele, munca în atelier, sporadicele încercări de a vinde tablouri, ca simple fabricații – exista și această variantă, gândea Ioana – pentru a o ține aproape pentru încă o zi, încă o noapte. De ce nu? Își datora acest gând. Ioana avea aproape treizeci de ani și trebuia, la naiba!, trebuia să scape de povara naivității și să înceapă să ceară mai mult decât oferea. Merita. Dar, când înverșunarea începu să-i smulgă primele lacrimi, când pumnii se încleștară dureros în buzunar, în timp ce se pregătea să intre în scara blocului, auzi o voce:

— Domnișoară!

Ioana se întoarse și-l găsi pe Petrescu stând drept, cu mâinile în buzunarele paltonului, sprijinindu-se de o mașină neagră fără însemnele poliției.

— Domnule Petrescu.

— Bună seara! Sper că nu v-am speriat.

— Nu, nu... nicidecum. Eram îngândurată, atât. Cu ce vă pot ajuta?

— Aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— De al meu? Dar...

Ioana se uită în jur, în sus, apoi șopti:

— Este vorba despre vecini?

— Nu.

— Nu? întrebă mirată, dar și dezamăgită.

— Nu. Să nu credeți că informațiile dumneavoastră nu au fost apreciate. Sunt. Ca să vă spun adevărul, am delegat doi colegi să verifice. Acum am însă nevoie de altfel de informații.

— Sigur. Spuneți.

— De unde veniți?

— M-am plimbat. De fapt, am fost la o cafenea.

— Singură?

— Da.

— Aha.

— Știu, sună ciudat, dar aveam nevoie de un timp pentru mine.

— Cine este acasă?

— Dragoș.

— Sunteți sigură?

— Nu, dar ar trebui să fie. Dacă nu, este în beci... adică în atelier.

— Aveți cum să verificați?

— Dar... despre ce e vorba? S-a întâmplat ceva?

— Aveți telefon fix?

— Da. De ce?

Petrescu scoase telefonul mobil și întrebă:

— Îmi puteți dicta numărul, vă rog?

— Sigur, răspunse Ioana. Da. Dar...

Îi dictă numărul și Petrescu sună. De la capătul celălalt al firului, Ioana auzi în liniștea serii vocea lui Dragoș. Petrescu închise și, gesticulând cu telefonul spre subsol, zise:

— Am nevoie să văd beciul.

Ioana se încruntă, dar răspunse aproape instantaneu:

— Sigur.

Începu din nou să tremure. Teama îi dădea târcoale ca o boală.

— Am un permis de percheziție.

— Vai! Da, sigur, îndată.

— Doriți să-l vedeți?

— Nu, nu.

— Foarte bine, pentru că nu-l am.

— Poftim? întrebă Ioana oprindu-se pe scările beciului.

— Speram să fiți de partea mea, spuse Petrescu râzând.

Ioana înțelegea tot mai mult că ceva, ceva ce nu-i aparținea, ceva ce nu putea controla, și simțea că în curând va afla. Nu știa dacă voia sau nu să afle. Simțea că i se face rău.

— Sunt, zise speriată și scoase cheia de la beci.

— Vă simțiți bine? întrebă Petrescu.

— Da... Ce sperați să găsiți?

— Eu sper să nu găsesc nimic, domnișoară.

Ioana descuie ușa beciului, aprinse lumina și merse direct către încăperea în care își avea Dragoș atelierul. Înainte să deschidă ușa, înghiți uscat, dureros, de parcă un ghem de sfoară se prinse între pereții esofagului.

— Domnișoară? Vă rog.

— Da, sigur, zise Ioana, deschizând ochii. Sigur.

Ușa se trânti de perete și privirea Ioanei căzu pe nailonul întins pe jos.

În jur erau doar pânze neterminate, cutii cu vopsele, pensule mici, mari, zeci, poate sute, folii imense de nailon întinse murdar pe pereți și pe podea.

Ioana răsuflă. Petrescu observă și o întrebă:

— Vă așteptați să găsim ceva?

— Nu, doar că... M-ați speriat și m-am gândit...

Încercă să râdă, dar nu izbuti. Doar o umbră letargică a unui chicotit amorf.

— E o prostie, râse Ioana.

Petrescu nu schiță niciun zâmbet. Cu mișcări calculate, ridică nailonul, mută cutii, se aplecă, se urcă pe un scaun, se uită în spatele ușii, dezlipi

cartonul de pe geamul mic cu vedere spre grădină. După câteva minute, zise:

— În ordine. Ajunge. Vă mulțumesc, domnișoară.

— Cu plăcere.

În fața blocului, Petrescu mai spuse să nu-i zică nimic despre toate acestea lui Dragoș.

— Evident, zise Ioana.

— La revedere, domnișoară.

— La revedere, domnule Petrescu.

Avea să fie ultima dată când se vedeau.

*

Primul lucru pe care îl văzu fu buchetul. Trandafiri. Roșii. Grași, bogați. Inima îi sări o bătaie, apoi o luă la vale grăbită. Ioana intră în cameră și-l găsi pe Dragoș îmbrăcat frumos, curat, spălat, aranjat, pieptănat, parfumat, strălucitor, frumos ca în primele zile, ba nu, chiar mai frumos.

— Flori? întrebă Ioana zâmbind larg.

— O dată pe an e ziua ta, zise Dragoș ridicând din umeri. N-am ce-ți face.

— Mulțumesc, Dragoș! Ți-ai amintit.

— Cum să nu? Crezi că am uitat?

Sentimentele se încălecau în sufletul Ioanei ca sute de cai izbindu-se în beznă, călcându-se cu copite de fier înroșit, mușcând, nechezând. N-a uitat. Ceața cenușie de pe chipul lui Dragoș dispăruse. Îi părea luminos, sclipind pe alocuri în dansul lumânărilor înalte de pe masa pe care erau așezate mâncăruri ascunse în vase de iena, pe sub capace de sticlă.

— O să te las să crezi că te cred că ai gătit, zise Ioana.

— Hai, taci! Așează-te și hai să ne bucurăm de o masă pe care am gătit-o cu multă, multă iubire.

Părea alt om. Era ceva de cameleon pe sub pielea lui Dragoș, sub învelișul uman, ceva ce se schimba mereu, pe neașteptate și, pe cât de mult ura Ioana asta, pe atât de mult o atrăgea.

— E cum trebuie? întrebă Dragoș zâmbind.

— E cum trebuie.

Și, pentru câteva ore, cât au mâncat și au băut, au vorbit și s-au sărutat, au râs și-au plâns, au făcut dragoste și-au fumat în pat, pentru acele câteva ore, totul fu așa cum trebuia să fie.

*

From: ioana.dor@yahoo.com

To: mihaela_daniela_radu@yahoo.com

Subject: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: ai cobit

știi ceva? e 1 noaptea și nu am avut răbdare să îți scriu mâine. o să mă urăști, dar am văzut azi ceva în el, ceva ce bănuiam că e acolo, și am decis să nu mă grăbesc, să îi mai dau o șansă.

sunt goală, transpirată și el vine imediat din bucătărie și nu vreau să mă prindă la calc.

îți scriu mâine!

e bine, miha! e foarte bine!

îți scriu mâine!

*

Era trecut de miezul nopții, poate cu o oră, poate cu două. Ioana alunecă încet în somn, când auzi vocea lui Dragoș:

— Ce i-ai zis detectivului?

— Hm?

— Ce i-ai zis detectivului? Ați vorbit despre crimă, nu?

— Da, i-am spus că am mari bănuieli, vecinii...

— Foarte bine.

— Acum mă crezi? întrebă Ioana cu glas adormit.

— Da, sigur că te cred.

Respirația Ioanei se desprinse și se lungi, se lăți și se înălță, se calmă și se disipă prin cameră. Adormi.

— Te cred, repetă Dragoș ceva mai târziu. Te cred.

*

Și, pentru prima dată în aproape șapte luni, Ioana avu un vis. Se făcea că era singură acasă și voia să-l caute pe Dragoș. Coborî în atelier. Când deschise ușa, primul lucru pe care îl văzu fu mormanul violet de măruntaie din mijlocul încăperii. Apoi pereții înroșiți, sângele gros scurgându-se lent pe nailon. Dragoș așezat la o masă, singura masă din atelier. Era elegant, îmbrăcat cu o cămașă galbenă pe care Ioana nu o mai văzuse niciodată, însă era complet mânjit cu sânge. Bărbia și buzele îi erau roșii de parcă își scufundase chipul în vopsea, părul îi era lipit de cap, pe alocuri stropi de sânge se scurgeau de pe firele lungi și negre, năclăite și ascuțite. Tăcea și ținea ambele palme pe masă. Ioana se uită la cadavrul tranșat, la bucățile împrăștiate pe masă: mâini mici, picioare mici, degete mici, cap mic, ochi mici – separați de cap. Ioana nu țipă. Se uită atent în ochii lui Dragoș, dar ochii îi erau morți și ei, nimic viu nu se ascundea în spatele lor. În acea clipă Ioana simți că ceva, altceva, nu cadavrul, nu sângele, nu un Dragoș cataleptic, era nefiresc, ciudat, altfel, și-l auzi pe Petrescu șoptind de undeva, din spatele unei perdele de nailon: e cum trebuie? Și ea răspunse: nu, nu e cum trebuie. Vedea conturul lui Petrescu în spatele nailonului. Nu se mișca. Apoi Ioana înțelese ce era nefiresc, altfel: mobila. În afară de masa la care era așezat Dragoș și pe care era băiatul tranșat, toate celelalte mobile – dulapul, scaunul, șevaletul cu tabloul – atârnau din tavan, întoarse cu capul în jos. Pe ele: cutii cu vopsele – niciun strop nu curgea din ele.

Se trezi și, fără să aprindă lumina, tremurând în întuneric, se gândi, se gândi bine și adânc, profund, chinuitor și își aminti ce i se păruse ciudat în beci, când coborâse cu Petrescu: dulapul era pe peretele opus. Când s-a mutat și a coborât pentru prima dată în beci, dulapul fusese pe peretele din stânga. Când a coborât cu Petrescu, era pe dreapta. Dragoș mutase dulapul.

*

Se ridică încet din pat. Dragoș sforăia lângă ea. Se îmbrăcă pe întuneric și ieși din apartament. Coborî scările și intră în beci. Aprinse repede toate luminile (nu reuși niciodată să se lepede de frica de întuneric și, la peste douăzeci de ani de atunci, își revedea mâna de fetiță, la șapte ani, aprinzând grăbită și înfricoșată lumina din hol, fugind tropăind din camera ei până în cea a părinților). Intră în atelierul improvizat și se uită la dulap. Într-adevăr, fusese mutat. Dragoș mutase dulapul de pe peretele din stânga pe cel din dreapta, dar... de ce? Ioana se apropie și se uită în spatele dulapului: niște role de nailon. Atât. Făcu câțiva pași în spate și se uită la dulap. De ce oare? De ce?... Apoi simți furnicăturile și frica strecurându-se prin vene, bântuind. Dacă... Dar nu... Oare? În răcoarea beciului câțiva stropi de sudoare se adunaseră pe tâmplele Ioanei. Unul se scurse, ceilalți rămăseseră pe loc, ca înghețați. Se apropie de dulap și, inhalând zgomotos, trase de mânerele ușilor. Dulapul se mișcă, dar ușile rămăseseră închise. Mai încercă, dar în zadar: dulapul era încuiat. Ioana mai observă însă ceva: dulapul stătea pe o placă de lemn, ceva ce nu fusese în beci înainte ca el să îl transforme în atelier. Ioana împinse dulapul și văzu că placa se mișcă sub el. Începu să împingă dulapul într-o parte, sprijinindu-se cu umărul de el, săltând dulapul de pe un colț pe altul, până când reuși să-l mute cu totul de pe placa de lemn. Abia atunci realiză că transpirase mult, cămașa de noapte îi era udă pe sub geacă și picioarele goale în papucii de casă îi erau reci. Se aplecă și ridică placa. Simți sângele lovindu-se violent de pereții craniului ca un tsunami organic. Ameți când se ridică și se sprijini cu o mână de dulap. Deschise ochii și văzu gaura din podea. Gaura de sub placă. Placa de sub dulap. Dulapul mutat. Mutat ca să acopere gaura. Ioana se lăsă în genuchi și se aplecă în gaură. Plămânii îi se goliseră brusc de aer, când

văzu ce era în gaură: un spațiu săpat sub beci, în care erau patru obiecte mari, sferice, unul lângă altul, ca patru coconi ca din pânză de paianjen cu bale, strălucind în lustrul lor scârbos, iluminat de fâșii de lumină ce coborau prin gaură, fiecare cu câte o deschizătură mare în mijloc, asemenea unei intrări, destul de încăpătoare pentru un animal sau... poate un om. Ioana simți duhoarea și-și trase repede capul din groapă.

Doamne...

Îi veni să vomite și-și strânse palmele în jurul gurii.

Doamne! se gândi. Doamne! Doamne! Doamne!

Deschise ochii și văzu umbra unei mișcări în ceața lacrimilor. Clipi o dată, de două ori, și privirea i se limpezi. Îl văzu pe Dragoș stând în ușa beciului.

Pentru un moment se făcu liniște – cea mai adâncă liniște pe care o simțise Ioana vreodată, adâncă precum răcoarea peșterilor, dar apoi Dragoș veni spre ea și o lovi cu piciorul în frunte. Ioana căzu pe spate în groapă.

*

Se trezi în patul ei. Capul pulsa durere, ochii o înțepau. Privi în jur: lângă pat era o masă plină cu recipiente de sticlă și tuburi de cauciuc încolăcite. Ascultă: din bucătărie se auzeau voci, dar nu le putea desluși. Recunștea vocea lui Dragoș, dar nu înțelegea ce zicea și îi păru chiar că vorbește pe altă limbă. Vedea umbre pe peretele holului și auzea vocile vorbind calm, aproape cântat. Știa că nu era timp de pierdut, trebuia să iasă din casă cât mai repede. Dar pentru asta trebuia să treacă prin dreptul ușii bucătăriei și nu putea risca asta.

Se ridică și se apropie cu pași grei de ușă. Își simțea capul umflat și o greață îi apăsa stomacul. Încercă să asculte – bărbații tăceau. Apoi auzi pași, tresări și încercă să se ascundă în spatele perdelelor. Auzi ușa de la intrare și, în același timp,

Dragoș intră în cameră. Se opri. Ioana se opri și ea. Se priviră pentru o clipă, apoi Dragoș sări spre ea. Reuși să-l zgârie pe față, dar Dragoș o trânti pe podea și încercă să o imobilizeze. Ioana îl lovi în burtă și Dragoș se arcui, dându-i drumul pentru un moment. Ioana încercă să fugă din cameră, dar Dragoș o prinse de picior și Ioana căzu pe gresia din hol. Auzi nasul spărgându-se și, ridicându-se în coate, văzu pata de sânge de pe gresie. Simți pumnul lui Dragoș înfingându-i-se în spate. Durerea o electrocută și se arcui. Dragoș o trase de păr și o aduse înapoi în cameră. O lovi cu pumnul în față. Degetele se înroșeau. Încercă să o ridice pe pat, dar Ioana găsi puterea de a se agăța de veioza de pe noptieră și de a o smulge din perete. Îl lovi în cap și Dragoș se prăbuși peste ea.

Auzi ușa de la intrare și din nou vocile bărbaților. Îl împinse pe Dragoș de pe ea și se târî până la geam. Îl deschise și se uită în jos: era o cădere de câțiva metri, iar sub geam tufișurile bogate. Aceleași tufișuri în care găsise pisica moartă. Bărbații se apropiau de cameră, așa că Ioana își făcu o cruce și sări. Mai simți doar crengile subțiri perforându-i pielea spatelui – apoi leșină.

*

Simți o smucitură și deschise un ochi. Celălalt îi era acoperit cu sânge. Văzu doi dintre vecinii de vizavi.

— Vă rog... vă rog... aju...

— Șșșt, gata, gata, zise unul dintre ei și Ioana îl auzi ca prin somn.

Bărbatul o trase din tufiș și celălalt scoase un telefon mobil.

— Sună... poliție... te rog... Petrescu..., șopti Ioana.

— Asta face, zise bărbatul. Gata, liniștește-te acum. Nu te mișca.

— Sună... salvare...

— Da, gata. Șșșt.
— Petrescu...
— Șșșt.
— Petre...
— Șșșt.
— Pe.. Pe...
— Șșșt.
— ...
— Șșșt.
— Șșșt. Șșșt. Șșșt.

*

Înainte de a închide ochii pentru totdeauna, Ioana avea să-i mai deschidă de trei ori.

Prima oară:

Bărbații o purtau pe brațe. Urcau scările. Nu se auzeau sirenele. O ușă se deschise. Prea multă lumină. Apoi se închise în urma ei.

A două oară:

Atârna agățată de un cârlig deasupra cadei. Din ușa băii o priveau cei trei bărbați și Dragoș, tuns chel. Bărbații îi făcură loc și Dragoș se apropie de Ioana cu un cuțit de bucătărie imens. O prinse de glezna unui picior și înfipse cuțitul adânc în talpă, secționând-o de la călcâi la degete. La fel și la celălalt picior.

A treia oară:

Cei patru bărbați, goi, unul peste celălalt în cada cu sânge, dormind împăcați în somnul Ioanei, un somn negru, negru ca o șoaptă fără rost.

JOS, ÎN LUMEA LOR

Avuseseră o presimțire, dar o înecaseră într-un gram de tutun și o dușcă de țuică. Pentru curaj.

Soarele nu ieșise încă de după munți, când cei patru bărbați scoaseră căruța pe uliță și struniră calul în șoaptă, fiecare mestecând câte un ciot de țigară între dinți – patru licurici plutind printre case. Nu se vorbea, o știau de la tații lor și tații lor de la tații lor: când plecau la drum înainte de răsărit nu vorbeau, pentru că ascuțite sunt ghearele ce păzesc comorile din adâncuri, aprigi ochii știmelor, blestemat glasul ielelor. Așa că tăceau și pufăiau din țigară, trei în căruță și unul trăgând de hamuri în stânga și în dreapta, ieșind din sat și îndreptându-se către pădure, spre hăul negru din care să smulgă fierul vechi pentru încă o lună de viață.

Erau neamuri – frați, veri. Stelică, cel mai tânăr, nu purta de grijă niciunui copil, precum o făceau ceilalți, dar nu conta, banul e ban, femeia lui mâine-poimâine se trezește cu burta la gură și atunci ce? Atunci ce? se gândi și stinse țigara fără filtru de lemnul căruței înainte de a o arunca în întunericul din jur. Scoase apoi un ciot de mămăligă, rupse din el și-l dădu mai departe. Ceilalți, bâjbâind prin beznă după mămăligă, își aruncară și ei mucurile în lume și scuipară de câteva ori firicele de tutun de pe limbă. Apoi liniște (numai copitele calului și plescăitul bărbaților). Din când în când, Nicu aprindea lanterna și lumina împrejur și doar atunci se mai puteau privi și bărbații în ochi și privirile lor ascundeau toate același gând: focul din sobă, de cu seară, cu doar câteva ceasuri mai înainte, când

Stere se trezi din aţipeală şi le povesti în taină că o visase pe bunică-sa spunându-i să nu meargă acolo de le e dragă viaţa, că dau de Piele şi nu-i mai văd mândrele la faţă. Nesuferitele muieri! gândeau bărbaţii înghiţind mămăliga. N-aveau ce face. De unde bani? Hă? De unde bani? Dar femeile tăceau de obicei şi nu se opinteau în uşi când ei plecau la furat de fier vechi, ci doar îngenunchiau în faţa icoanelor de prin casă şi şopteau rugăciuni. Dar de data aceasta nu le spuseseră femeilor nimic. Nu aveau treabă să ştie ele că se îndreptau spre Gura Turcului, acel loc blestemat, hulit de mulţi, dar după ale cărui bogăţii tânjeau şi mai mulţi. Dar frica e frică, cum obişnuia să zică moş Tache, mort de patruzeci de ani, şi fiecare are în buzunar un dumicat de frică când pleacă la drum.

Stelică nu suporta liniştea, îl arunca şi mai adânc în gândurile sale negre şi-şi drese glasul pentru a şopti:

— Ce, bă, chiar a trăit Piele ăsta pe aici?

— Taci, bă, se auzi vocea lui Nicu.

Aprinse lanterna, apoi o stinse.

Nu suporta liniştea, dar şi mai tare îl enervau superstiţiile bătrânilor. Ele i-au ţinut atâta timp departe de Gura Turcului şi Stelică hotărâse să schimbe lucrurile. Dacă era bun la ceva, era să vorbească. Stelică reuşea să convingă pe oricine de orice, oricând şi oricum. Avea har, zicea maică-sa. Era „şmecheraş”, zicea el. Aşa i-a convins şi pe bărbaţi să meargă la Gura Turcului. Bogăţiile se anunţau a fi importante, e drept, toată structura lăsată în paragină după ordinul de dezafectare, neatinsă de străini din pricina blestemului locului rău, în care toată zona părea să creadă de când cu povestea lui nea Piele.

Focurile ţigărilor se iţeau în noapte, în timp ce bărbaţii intrau în pădure. Calul sufla, călca pe pietre, pe undeva curgea o apă. Bărbaţii fumau şi se gândeau la femeile lor.

Stelică adormi şi fu trezit de Stere.

— Gata, bă, zise acesta. Trezirea, am ajuns.

Se făcuse lumină. Calul era agitat.

— Ho, murgule! Ce-ai! Hais! făcu Nicu.

Calul făcu câțiva pași în spate, bărbații se țineau unii de alții.

— Hei! strigară toți și apoi hotărâră să sară din căruță și să prindă calul de hamuri și să-l potolească. Calul lovea și sufla, dădea să fugă, dar bărbații îl traseră într-o parte și-l legară de un copac.

— Stelică, vezi să aibă ce mânca. Dacă trece cineva pe aici, spune-le că te-au trimis de la primărie să faci curat.

— Hai, nea Nicule, ce dracu! Iar stau ca prostul aici și vă aștept toată ziua. Doar eu v-am zis să venim aici.

— Ce ne-ai zis tu?

— Eu am venit cu... eu am spus...

— Stelică, dacă tu crezi că tu ne-ai adus aici, greșești, zise Nicu aspru.

— Dar cine, nea Nicule? întrebă Stelică.

— Foamea, răspunse Nicu scurt și se întoarse.

— Și nu pot să intru și eu cu voi?

— Nu, zise Nicu mergând spre gura minei. Data viitoare.

— Așa ai zis și data trecută, la cealaltă mină, spuse Stelică șoptind, apoi mai tare: Lăsați-mi măcar niște țigări.

— Stai să se întoarcă restul, că eu n-am, zise Nicu coborând din nou spre căruță, după ce inspectă scurt intrarea în mină.

Calul încă sufla aburi groși, întors cu privirea spre sat. Bărbații se întoarseră din tufișuri. Vasile ridică brațele spre toți și zise:

— Haidați încoa.

Știau ce urma. Vasile era cel mai în vârstă, bărbatul lui tanti Valeria, pe cât de uscat, pe atât de înțelept și cu frica lui Dumnezeu, pătruns de cețurile locului ca pivnița de mucegai. Șopti o rugăciune pentru cei ce sapă în miezul pământului.

În multe mine coborâse Vasile și, de când și-a pierdut fratele într-una dintre ele, cu mulți, mulți ani în urmă, nu a mai coborât să sape niciodată fără o rugă șoptită înainte. Dumnezeu te apără de știme, dar tre' să vrei. Tre' să-i spui, că altfel de unde să știe Dumnezeu, dacă nu-i zici? Crezi că altă treabă nu are, decât să îți poarte ție de grijă? Așa zicea mereu și apoi bolborosea o rugăciune pe care numai el o înțelegea. Stelică țâțâi și făcu semn să i se dea o țigară. El nu credea în Dumnezeu. Nici în știme, nici în locuri bune și locuri rele. El trebuia să fure fierul ca să aibă bani. Dacă ar găsi de lucru, ar lucra, nu-i vorbă, dar nu se găsea nimic în tot județul, așa că nu-i rămânea decât să se apuce de „afaceri", cum o numea când vorbea cu băieții la discotecă, în fiecare vineri. Așa că acum își luase țigara între dinți, făcu semn să i se mai dea – cum să stea afară în frig cu o singură țigară? – și merse la căruță.

— Stelică, fă-te-ncoa! strigă Vasile, chemându-l la rugăciune.

— Ce-i, bre? răspunse iritat Stelică.

— Când te-o fugări volbura pe aci pe-afară, o să te plângi că n-ai ascultat de mine.

— Bine, bre, făcu Stelică cu spatele la ei. Hai că se face lumina zilei, mai repede.

Vasile termină de șoptit rugăciunea și bărbații își luară uneltele și urcară dealul către mina dezafectată, o grotă neagră în zăpadă, cu pancarte ruginite indicând pericolul de moarte care îl paște pe oricine se încumetă să coboare în ea. Atât, pancarte. Primăria nu a ridicat garduri, nu a pus lacăte și nici vorbă de pază. Indicatoare. Dar stomacul e mai puternic decât creierul și foamea mai tare decât paza bună, așa că bărbații urcau spre mină, urcau ca să coboare.

Se zicea că încă mai sunt fiare vechi de smuls din mina de la Gura Turcului. Nu era o mină mare, nu aparținea unui complex, fusese poate o încercare nereușită de exploatare, sau, mai bine

spus, nu se prea știa ce fusese cu ea, sau de ce ajunsese în paragină. Și totuși, în ciuda bogățiilor bănuite în pântecele ei, nu mulți erau cei care se avântau în adâncuri. Motivul era unul care îl făcea pe Stelică să râdă. Auzise și el povestea: că pe acolo călcau ielele pământul și, când s-a hotărât construirea unei mine, mulți au murit doar până să o pună pe picioare. Apoi și mai mulți și-au găsit sfârșitul după ce a început exploatarea, până când s-a decis încetarea activităților pe motiv de „risc major de accidente”. Și apoi era cealaltă poveste, cea despre Piele, care a dus în mină șapte copii de prin comună și i-a dezbrăcat și s-a culcat acolo lângă ei. Lui Stelică i s-a spus pe când era copil: Să nu te joci cu alde Piele, că-i neam pocit! Avea soție și doi copii, dar îi luase băutura minților și ducea flăcăi și fete de prin satele vecine în mină și îi ținea acolo. A durat mai mult de un an până i-a găsit lumea, dar erau toți morți, numai Piele era viu, dormea acoperit cu niște zdrențe, cu o mână pe una dintre copilele nefericite. Primii răpiți erau deja putreziți, dar Piele n-avea treabă, dormea și mânca cu ei acolo, apoi mai cobora din când în când în sat la familie. Nu zicea nimănui pe unde își pierdea zilele și nopțile. Stelică se scutură de-un fior când își aminti de vorbele lui frate-său, profesor la oraș acum, cum îi spunea când erau mai mici: Fusese unu’ Piele, bă, nu-l știi tu, că l-au dus acum, și Piele ăsta mirosea a mort ca moroiu’.

Stelică își aprinse o țigară și se uită în jur: albul zăpezii brăzdat de griul copacilor. Apoi se uită la intrarea în mină și și-l imagină pe Piele, dormind lângă cadavrele copiilor, pe Piele care a scăpat de furia oamenilor, doar pentru a fi ucis la Jilava de un coleg de celulă. Cică până și în temniță există dreptate pentru violatorii de copii.

Scuipă în zăpadă și trase din țigară.

*

Cei trei bărbați aprinseră lanternele și intrară în mină. Zăpada rămăsese în urma lor, era mai cald în tunelul îngust. Călcară pe șine, pașii lor alunecau pe pietre. Mirosul nu mai era deloc ca cel de zăpadă proaspătă, de pădure adormită. Alte lucruri adormiseră în mină un somn veșnic. Bărbații știau cum miroseau hoiturile și aici, la intrarea în mină, undeva în întuneric, putrezeau cu siguranță câteva cadavre de animale mici.

— Încoa', se auzi vocea lui Nicu.

L-au urmat până când șinele au cotit la dreapta și au intrat într-o încăpere săpată în peretele tunelului. O masă, două scaune. În rest nimic. Ceva se mișcă într-un colț și bărbații îndreptară lanterna într-acolo. Nimic.

— Șobolani? întrebă Stere, dar nimeni nu răspunse.

— Hai pe șine, ne-o duce la o galerie, zise Nicu și bărbații porniră.

Era încă destul oxigen în jur încât să nu-i înmoaie și răsuflară liniștiți când ajunseră la galeria principală și văzură structurile metalice.

— Gata, aici ne oprim, zise Vasile. Luăm cât putem și plecăm. Mai încolo nu e aer, nu mergem acolo.

Bărbații nu răspunseră și fură împăcați cu ce zisese Vasile. Vasile era om înțelept. Toată lumea știa asta. Înfipseră cleștii și rângile în balamale, tăiară țevi, ridicară cutii de fier, le puseră în roabă. Apoi din nou: aplecat, ridicat, așezat, aplecat, ridicat, așezat. Și tot așa.

Stere simți dintr-o dată un vânt cald în ceafă. Se întoarse și îndreptă lanterna spre întunericul din fața lui, dar nu găsi nimic acolo. Tocmai se întorsese din nou la treaba lui, când simți din nou ceva – de data asta ca o atingere blândă pe cot.

— Bă! făcu.

Inima îi bătea cu putere. Chiar și acolo, unde putea respira, trebuia să-și tragă sufletul odată la

câteva minute și să-și șteargă sudoarea ce îi curgea în ochi.

— Ce-ai, mă? întrebă Nicu.

— Nimic, zise Stere și ilumină peretele de lângă el dintr-un capăt în celălalt. Văzu o intrare într-o galerie laterală și se îndreptă spre ea. În întunericul de dinăuntru îi păru că vede mișcare – scurt, ca un gând (sau o clipire). Se opri, se întoarse către bărbați, dar ei nu observaseră nimic, nici mișcarea și nici că Stere se îndepărtase de ei. Ridicau bucăți de șină și le puneau în cele trei roabe aduse cu ei.

Stere se duse în dreptul intrării și lumină întunericul galeriei. Era o încăpere asemănătoare celei în care erau, poate doar cu tavanul mai jos, în care erau stive de grinzi și câteva containere metalice foarte mari. Stere vru să vadă ce e în ele, când auzi mișcare în stânga lui, și, când îndreptă lanterna într-acolo, putu jura că văzuse un picior dispărând după un colț – poate o nouă galerie, poate un tunel. Stere porni grăbit spre acel loc, făcu însă doar trei pași și simți cum se afundă în beznă, dar nu cea din față, sau cea din spatele lui, ci de sub el. Picioarele străpunseră lemnul putred care acoperea un puț și Stere se prăbuși câțiva metri în întuneric. Lanterna se lovi de pereții puțului și se stinse.

Bărbații auziră lemnul crăpând și, o secundă mai târziu, sunetul sec al trupului lui Stere lovind pământul.

— Bă! strigă Nicu. Unde ești? Ce-ai făcut, bă?

Au fugit toți spre locul din care venise sunetul și-au aruncat lumina asupra gropii.

Stere era chircit pe fundul puțului, cu ochii închiși și cu picioarele într-o poziție nefirească, ca niște crengi frânte după furtună.

— Bă! strigă Nicu. Bă, m-auzi!

— Vai de mine! se frământa Vasile. Vai de noi!

— Stere! Bă, Stere! continua să strige Nicu, dar Stere nu zicea nimic.

— Mai respiră? întrebă Vasile.

— Nu știu. Taci acu!

Și se făcu liniște. Nicu îndreptă lanterna către fața lui Stere și încercă să asculte cu atenție. Din întunericul din spatele lor venea ecoul slab al unor picături lovind ritmic o tablă. Vântul fluiera îndepărtat prin galerii și, de jos, din puț, Stere horcăia încet.

— Da, viu e, zise Nicu. Respiră.

— No, Doamne ajută! zise Vasile și desenă o cruce în aerul din fața lui.

— Nea Vasile, n-am cum să-l scot așa. Mergi mata până la Stelică și spune-i să fugă în sat și să aducă o sfoară lungă.

— Bine, Nicule, dar ține-l de vorbă să știe că-l scoatem, că dacă își dă duhul pe aici, ăștia suntem.

Oftă și plecă grăbit prin tunel spre lumină.

*

Tanti Valeria stătea în mijlocul curții cu mâinile în brâu, uitându-se spre munți. Ana mătura în jurul ei ca în jurul unei statui, strângând pietrele ce se adunaseră sub zăpada ce tocmai fusese împinsă lângă garduri.

— Maică, dă-te mai așa, ce-mi stai în drum aci!

Dar tanti Valeria privea în gol și nu spunea nimic.

— Ei, drăcie, că se mai înțelege cu tine doar... să nu mai zic, Doamne iartă-mă! se enervă Ana și-și făcu cruce.

— Ano, zise tanti Valeria.

— Ce-i, tanti?

— Ano, nu-i de bine.

— Ce nu-i bine, tanti Valeria? Iar te-apucă?

— Ano, nu-i de bine, simțesc eu.

Ana lăsă mătura să cadă și întrebă:

— Ce simți, tanti Valeria?

— Unde ni-s bărbații, Ano?

— La oraș.

— Precis?

— La oraș sunt. Să vândă fierul la nu știu cine.

— Eu nu cred, Ano.

— Cum nu crezi? Nu așa au zis aseară?

— Ano, fierul e încă în șură, la locul lui.

— Ce vorbești, tanti Valeria?

Dar pe Ana deja o trecuseră căldurile. Își aminti cum îi șopti aseară că îi e „dragă”. De mult nu mai zisese așa ceva. Un fior îi trecu prin tot corpul și îi întoarse spatele lui tanti Valeria și merse țintă la șură. Intră și se duse în spate, unde găsi maldărul de fiare furate din mina Domniței.

Se întoarse și o privi pe tanti Valeria în ochii ei rătăciți prin munți.

— Unde ni-s bărbații, tanti Valeria?

— Mi-e că s-au dus la Gura Turcului, Ano.

— Da’ doar nu-s nebuni, măicuță!

— Ba... Nebuni de foame, Ano. Nebuni de foame.

*

Vasile mai avea câțiva pași până la ieșirea din mină, când auzi un chicotit înfundat în ecoul din spatele său. Se întoarse și văzu o femeie – o fată, mai degrabă, cu părul lung și roșu ca focul, îmbrăcată în straie lungi și albe. Era în picioarele goale și palmele îi acopereau rânjetul chițăit. Vasile o privi direct în ochii ei mari și-și făcu o cruce. Nu se putea mișca, fu țintuit locului privind fata și șoptind „Tatăl Nostru” la nesfârșit, până ce prima lacrimă îi curse pe neașteptate pe obrazul stâng. Atunci fata se întoarse și porni spre miezul galeriilor. Vasile își șterse lacrimile și o luă la fugă, cât de repede îl putură împinge afară din mină oasele sale îmbătrânite.

Stelică era în căruță și fuma. Când auzi pașii, se ridică în capul oaselor și îl văzu pe Vasile, palid și slab, coborând dinspre mină, zicând ceva, gesticulând.

— Ce-i, bre? Ce-ai pățit?

— Îi Stere.

— Ce-i cu el?

— Stere căzu în puț. Fugi de adu o sfoară tare. Și lungă.

— Cum a căzut, mă? Ce-ați făcut acolo?

— Taci și fugi, n-auzi?

— Acu.

— Și ai grijă, nu veni singur înapoi, dar nici să aduni tot satu-n urma ta.

— Păi, cu cine?

— Nu știu.

— Ion?

— Ion îi bun. Dar să tacă.

— Păi, să tacă.

— Fugi.

— Fug.

Cei doi dezlegară calul și Stelică se urcă pe el și, fără să privească în urmă, struni calul și porni spre sat.

*

— Stere! Bă, Stere, m-auzi? strigă Nicu.

Stere mormăi ceva pe fundul puțului.

— Stai așa, bă, că imediat vin ăștia cu sfoara și te scoatem. Nu te teme, că n-ai nimic.

Dar știa că nu-i așa și, oricât ar fi încercat să-l liniștească, lui Nicu i se strecurase frica pe sub piele. Fratele său era pe moarte pe fundul unui puț într-o mină dezafectată, el era singur, vărsând lumină din lanterna sa în puț și împrejur, nea Vasile plecase și, iată, nu se mai întorcea. Era liniște și doar glasul lui Stere se auzea din afundurile pământului, gemând lent și melodic în timp ce-și revenea în simțiri și durerea se scurgea prin vene în fiecare colț al trupului său frânt.

Îi era urât, dar trebuia să-i țină lumină lui Stere, trebuia să vorbească cu el, să încerce să-l țină treaz, să nu alunece în somnul moale al... Știa că e singura lui scăpare. El și Vasile și Stelică și, dacă se gândise Vasile la asta, poate chiar Ion. Om bun. Doar ei. În alții nu putea avea încredere, și la poliție... ei bine, la poliție nu putea suna. I-ar fi

luat pe toți și mai mare necaz ar fi căzut pe casa lor decât... Dar nu se mai gândi așa. Nu era locul, nici momentul pentru gânduri negre.

— Stere, hai, ochii sus, Stere! Mă auzi?

Ar fi vrut să plângă. De ce nu? Să fugă la femeia lui acum și să se arunce în genunchi în fața ei, să-i spună că a mințit-o, că nu la oraș avea el treabă, ci la blestemata asta de Gură a Turcului, împuțiciunea pământului, gaura iadului. Să fie din nou flăcău, să se iubească, să se țină de mâini și să se tăvălească prin fân, să culeagă două palme de la ea, ascultând-o cu obrajii înroșiți: Ține seamă de ce zice mama, Nicule, că știe ce zice. A trăit de trei ori cât tine și multe i-au văzut ochii și multe i-au auzit urechile. Gura Turcului e blestemată. Dar ce să-i spună el adevărul... Erau la sapă de lemn, copilul n-a mai mers la școală în toamnă, soba era tot mai rece. Da, tare ar fi vrut să lase dracului totul și să plângă.

— Stere, încă un pic, bă.

Se hotărî să meargă până la tunel, să iasă din încăperea asta îngustă și să se uite după Vasile. De fapt îi era urât acolo, în bezna pământului. Așa că plecă. Se opri la intrarea în galeria principală și privi spre ieșire. La capătul tunelului lumina albă nu era tulburată de nimic. Nici o siluetă, nici un sunet. Nimic.

— Unde stai, nea Vasile, ‘tu-ți paștele..., șopti și-și aminti de Stere.

Aruncă lumina lanternei spre puț.

— Uite, Stere, sunt aici, stai liniștit că nu plec.

Stătea cu un picior în încăperea ce-i înghițise fratele și cu unul în galeria principală, privind de-a lungul tunelului și îndreptând din când în când lumina lanternei spre buza puțului.

— Aici sunt, frate-miu. Nu te las.

*

Căldura i se scurgea din trup, îl părăsea, făcând loc frigului și întunericului și duhorii de pământ

umed și rânced. În bezna de sus pluteau lumini și apoi dispăreau. Era iarăși frig și întuneric. Durerea îl ciupea în beznă, de jos, unde ar fi trebuit să fie picioarele, ciupea și mușca, frământa carnea și zgâria osul. Lumină, din nou. Din depărtare auzi un glas, încet, ca într-un vis. Dar nu era vis și, dacă ar fi fost, ar fi fost un coșmar. Recunoștea vocea, era a lui Nicu, frate-său, se auzea de sus, de undeva de unde venea din când în când lumina în ceață. Durerea urca în brațe și auzul i se limpezi. Îl auzi clar pe Nicu cum încerca să-l liniștească. E bine, zicea din beznă, e bine. Da, Nicule, e bine, se gândi Stere, dar nu mă pot mișca și nu pot striga. E bine, zici.

Iar întuneric.

Acum lumină.

Întuneric.

Vocea lui Nicu.

Ceva se mișca deasupra lui. Bulgări de pământ se revărsau pe pereții puțului, îl loveau. Ceva cobora spre el. Ar fi vrut să-i strige lui Nicu, să-i spună să vină, să-l scoată de acolo, să arunce lumina în jos, în hăul în care zacea frânt. Dar nu putea...

Ceva cobora, aluneca pe pereții gropii, pământul se fărâmița, un hârșâit puternic, apoi gata.

Liniște.

Ceața s-a întors. Căldura alungă durerea cărnii și a osului, toropeala îi picură pe piele ca mierea caldă. Îi era somn. Închise ochii, dar întunericul era la fel de negru ca afară, ca în lume. Nu mai simți durerea. Acum era cald. Era ceva lângă el, o știa, dar nu conta, era cald și bine, nu-și mai simțea picioarele. Acel ceva de lângă el se apropie și se așeză pe pieptul său. Îi simți pielea fierbinte a pulpelor și a feselor pe piept și pe burtă. Simți părul greu prăvălindu-se peste chipul său, degetele mângâindu-i gâtul, urechile, tâmplele, părul. Simți căldura trupului străin încălzindu-l și scurgându-se spre picioare, acolo unde corpul lui devenise

beznă, luă foc în șale, gemu, se zvârcoli. Ridică să îmbrățișeze ființa și îi mângâie pielea transpirată, palmele alunecară în jos, tot mai jos spre marginea lumii, în întuneric, gemea și plângea și știa că moare.

*

Stelică dădu buzna în casă și le privi pe femeile îngenunchiate în fața icoanelor, baticurile acoperindu-le capetele, șoptind, plângând. Nu spuse însă nimic și plecă să caute sfoara.

— Cum o făcut calul? se auzi vocea lui tanti Valeria.

Stelică se opri și se întoarse.

— Când ați ajuns, cum o făcut calul? repetă femeia.

— Nu știu.

— Gândește.

— Nu știu, s-o fi zbătut.

Îi era rușine să o privească pe femeie în ochi. Privea undeva peste ea, prin geamul mic din perete, prin perdeaua mică, prin grădina mică, prin lumea dintr-o dată prea mică.

— V-o atins vâlva băilor, maică, zise femeia. Calul vede locul rău și nu vrea să stea acolo.

— Hai, maică, termină cu astea! Nu e timp pentru basme!

— Ne mor bărbații, Stelică? întrebă Ana cu glasul plâns.

Stelică nu știu cum să răspundă, așa că se întoarse și intră în cealaltă cameră.

— Măi, băiete, zise tanti Valeria, tu nu vrei să crezi. Ești tânăr și te crezi ferit de negura străbunilor noștri. Te plimbi pe la oraș, bei și mănânci, și crezi că-s basme ce zicem noi, bătrânii. Dar nu-s basme, Stelică. E rânduirea noastră. Adică și a ta, fie că vrei, fie că nu vrei.

Tanti Valeria vorbea singură, dar știa că Stelică trăgea cu urechea din camera cealaltă. Asculta, dar nu voia să știe.

— Buna mea m-o luat de mână când eram mică, continuă femeia, și m-o dus în fundul curții. Și știi ce era acolo, Stelică? Știi?

Ana tremura și plângea sub icoană.

— Erau măiestrele, Stelică. Jucau așa în cerc, sub lună. Eu, cu ochii lipiți de somn, credeam că visez. Dar de dimineață, când m-am dus în grădină, în spate, iarba uite așa era bătută toată. Bună-mea a zis atunci să nu mă duc să mă uit la iele singură, că singuri suntem slabi, Stelică, numai unde suntem mai mulți ne întărim. Dumnezeu să ne ajute, că singuri nu putem nimic. Rugăciune ați zis?

— Am zis, se auzi de dincolo vocea lui Stelică.

— Asculți la ce zic eu, Stelică?

— Ascult, că nu-ți mai tace fleanca aia, zise Stelică ieșind din cameră cu o sfoară lungă înfășurată în jurul brațului său stâng.

Ieși în curte și strigă înspre casa vecină.

— Ioane! Bă, Ioane!

— Ce-i, mă? se auzi de după gard.

— Ai treabă?

— N-am.

— Las că-ți dau eu.

— Ie, făcu Ion și porni spre poartă, bucuros că mai putea părăsi curtea pentru câteva clipe.

Tanti Valeria se strecură prin spatele lui Stelică și îi puse mâna pe umăr.

— Stelică, ne-ai omorât bărbații, îi șopti. I-ai împins să facă ceva ce nu se face. Bărbați proști! Cum de au ascultat de tine, necugetatule... Acolo s-au săvârșit păcate, băiete, bărbat s-a culcat lângă copil, să mă ierte Dumnezeu! Locul rău nu se face doar din farmece sau iele, ci și din crimă, și crimă o fost ce a făcu Piele acolo. E vrajbă în afundu pământului și roagă-te apăsat să ne scoți bărbații din beznă.

Amenințarea femeii îl ustură ca un munte de palme reci prăbușindu-se peste obrazul său. Se înroși și plecă capul.

— Doamne ajută să nu te pocească locul, mai zise femeia și se retrase încet în casă, de unde se auzea sughițatul înfundat al Anei. Ion intră în curte și-l întrebă:

— Ce-i, bă?

— Vii cu mine la Gura Turcului?

— Fugi, bre, de-aci!

Dar Stelică nu mai zise nimic, ci doar îl privi în ochi adânc, adânc de tot, și Ion văzu hăul din ochii săi, prăpastia și vântul, și înțelese că-i de rău, de foarte rău, că ceva se sucise în lume, și că va afla în curând dacă se va îndrepta la loc sau nu.

*

— Stere, hai că imediat tre să vină ăștia, strigă Nicu să-l audă din puț, dar una era ce zicea și alta ce simțea.

Era om în toată firea, bărbat la vârsta a doua, dar voinic, breaz și puternic, și totuși simțea teama, ca și cum ceva îi dădea târcoale și îi sufla peste piele, dar nu era nimic, o vedea și el, când îndrepta lanterna în jur și se gândi la moș Tache și la câtă dreptate avusese. Din când în când lumina buza puțului ca să-l liniștească pe Stere, sau măcar așa spera.

— Stere, ține ochii deschiși! După ce te scoatem de aici facem, bă, un porc cu bere de nu a văzut comuna, ce Parisu'. Auzi?

Încerca să-l țină treaz cumva, dar numai prin vorbe, parcă nu mai îndrăznea să se apropie de groapă, îi era urât acolo, la văzul lui Stere îndoit de șale și cu picioarele frânte în toate direcțiile, cu ochii înroșiți și privirea goală, gemând absent a durere. Dar parcă gemetele se înmulțiseră în ultimul timp, se gândi Nicu, da, așa pare, își spuse. Erau mai lungi, mai alunecoase, ca peștii în primăvară, mai adânci, ca gemetele pe ulițele întunecate ale nopților, când fetișcanele adorm greu și flăcăii mai deloc. Așa că tăcu, ascultă și îndreptă lanterna către puț. Stere gemea mai des și

mai lung, respirația sa horcăită se opintea în înghițiturile pline de sânge. Nicu simți un fior și se imagină dintr-o dată coborând pe o funie pentru a ridica un cadavru, rece și violet, plin de sânge închegat în păr.

— Băi, să nu-mi mo..., zise și făcu cei trei, patru pași largi de care era nevoie pentru a ajunge în dreptul puțului și a face lumină în groapă.

Dar nu-și putu duce vorba până la capăt. Lanterna își arunca unda de lumină pe Stere, dar Stere nu era singur în groapă. Peste el era așezată o femeie palidă, cu părul roșu răvășit, goală și murdară de pământ. Stătea ghemuită pe pieptul lui Stere, cu capul întors în sus, uitându-se la Nicu cu un zâmbet strâmb, cu chip ciobit. Un hâsâit puternic se ridică din gâtul femeii și pupilele negre alunecară în sus, dispărând în cap, lăsând să se vadă doar albul cumplit al unor ochi morți.

— Ce..., făcu Nicu, dar nu avu timp să mai spună și altceva, pentru că femeia țâșni spre el și, din trei mișcări, ajunse sus lângă el.

Unu: mâna dreaptă s-a înfipt într-unul dintre pereții puțului.

Doi: mâna stângă s-a înfipt în celălalt perete, mai sus, ridicându-se, aruncându-se spre Nicu.

Trei: mâna dreaptă a prins buza puțului și femeia s-a săltat către Nicu, prinzându-l de tricou și trăgându-l cu furie în puț, aruncându-l lângă Stere.

Nicu văzu în cădere lanterna lovindu-se de pereții gropii și apoi bezna din jur, înainte de marele întuneric din capul său, în momentul în care craniul crăpă, gâtul se dislocă și sângele țâșni pe gură.

*

Stere simți șocul. Trupul lui Nicu zăcea fără suflare lângă el, capul zdrobit în impactul cu solul. Fu îngrozit de forța femeii și frica îi trimise un val de sânge în cap și-n membre, trezindu-l. Nu vedea

nimic, dar începea să înțeleagă ce se întâmplă. Era pe fundul puțului și Nicu era lângă el. Probabil mort. Cineva fusese lângă el, o femeie. Acum nu mai era. Îl trăsese pe Nicu, ba nu, îl aruncase cu capul într-unul dintre pereții puțului. Probabil. Apoi femeia plecase. Era liniște. Erau singuri. Probabil. Încercă să se miște, dar durerea îl înțepă în ambele picioare. Încercă să urle. Se înecă. Tuși. Mai încercă o dată și un sunet slab ieși din gât. Încercă din nou. Mai tare. Își dădu drumul la glas, luptându-se cu durerea, și strigă. Ecoul străbătu galeriile. Pipăi în întunericul din stânga lui și-și umezi vârfurile degetelor în ceva cald și lipicios, gros, păstos. Stere pipăi apoi adâncitura din craniul lui Nicu, din care se scurgea o zeamă aburindă. Linia părului cobora într-o mică vale plină cu lichid și așchii de os, apoi urca din nou și cobora pe ceafă. Stere fu cuprins de un sentiment de neputință și încercă să-și oprească lacrimile, strângând din dinți și lovind cu pumnul drept pământul de sub el.

Strigă. Ecoul se sparse de pereți. Strigăt de frică. Strigăt de furie, de neputință. Strigăt de moarte.

Nimeni nu răspunse, doar ecoul se izbea de pereți, apoi murea și el.

Plângând începu să cânte, încet, șoptit:

Și m-am dus la iad în jos,
Și la groaza răului,
Jos la talpa hăului,
Am văzut pe mândra mea,
Vreo cinci draci că mi-o bătea,
Sânge roș din ea sărea...

Și apoi auzi pașii. Făcu liniște și ascultă: hârșâitul unor pași târâți pe sus. Pașii se opriră la marginea puțului. Auzea respirația – grea ca vântul prin văile copilăriei sale. Un mârâit, apoi liniște. Inima îi pompa sânge, prea mult și prea repede, și Stere simți că tot sângele acela trebuie să se scurgă prin orificii neștiute ale trupului său pe undeva

prin întuneric, în pământul negru de sub el. Încă un mârâit și Stere auzi bulgări de pământ rupându-se din pereții puțului în timp ce creatura alunecă încet în groapă.

O bufnitură și creatura fu lângă el. Stere vru să strige, dar nu mai putu, frica îi încleștă maxilarul, așa că începu să plângă și strânse din pleoape, dar în zadar: întunericul din capul său era la fel de negru ca cel de afară.

Creatura se aplecă deasupra lui și emană o duhoare scârboasă din gura-i deschisă. Apoi îl lăsă pe Stere și se duse la Nicu. Stere ascultă în întuneric: un sunet de sfâșiere – tricoul lui Nicu fu rupt dintr-o mișcare. Apoi o lovitură puternică și Stere putu auzi coastele lui Nicu trosnind zgomotos. Creatura scormonea prin măruntaiele lui Nicu și Stere aproape că-și putu imagina totul și vomită. Simți mirosul de sânge cald și proaspăt și pe cel de fecale și urină și aproape leșină. Se întoarse pe o parte, trăgând de picioare și șoptind printre sughițuri: nu, nu, te rog, nu...

Simți o mână – o mână de om – întorcându-l pe spate. Creatura îi prinse umerii cu ambele mâini. Stere ridică brațele și pipăi corpul: spatele, pieptul, șoldul de om. Creatura se așeză pe el și Stere îi simți pulpele în jurul șoldurilor sale. Creatura dădu drumul umerilor și, după o clipă de liniște, se năpusti cu pumnii în pieptul lui. Stere scoase un sunet frânt, ieșit pe gură deodată cu sângele țâșnit.

În ultimele sale clipe de viață, Stere simți o durere surdă în piept, auzi coastele trosnind și simți carnea spărgându-se sub pumnii creaturii, auzi un țiuit puternic în urechi și simți cum ceva cald se scurgea din urechi. Creatura își înfipse capul în corpul lui Stere și începu să sfâșâie cu dinții carnea din el. Cu ultimele puterni, bărbatul ridică brațele și-și așeză mâna pe capul ce-i devora trupul, un cap acoperit cu păr scurt, cu urechi tari, ascuțite, cu bot însângerat și ochi mari și rotunzi: un cap de câine.

*

Stelică sări primul din căruță și o luă la fugă spre Vasile. Îl găsi palid și tremurând.

— Nea Vasile, nu ai mai intrat? Ce fac ăia singuri acolo?

Cei cinci bărbați dezlegară caii de la căruță și porniră spre intrarea în mină cu funii și lopeți, cu lemne lungi și lanterne. Stelică și Ion îi adunaseră din vecini, șoptind pe la porți ca să nu-i audă femeile, atenți să nu fie văzuți de prea mulți în drumul lor spre mină.

Vasile nu răspunse, îi era rușine să zică orice, să-și recunoască lașitatea, să-i spună ce a văzut în tunel.

Stelică vru să fugă spre intrare, dar Vasile îl opri, fără să mai zică însă nimic. Stelică îl privi și înțelese totul. Ceva se întâmplase acolo în lipsa lui, nea Vasile văzuse sau auzise ceva, pământul se surpase, sau gazele ieșiră la suprafață și explodară. Ceva se întâmplase acolo, la intrarea în acel iad, dar Stelică se temea atât de tare să întrebe, ba chiar să spună orice, încât tăcu și se întoarse spre mina Gura Turcului. Gura Dracului, cum o auzise pe tanti Valeria spunând, când ieși pe poartă însoțit de Ion și le lăsă pe femei singure în casă, plângând și frământându-și baticurile pe sub icoane.

Stelică le făcu bărbaților semn să nu intre în mină. Aceștia se opriră și-l priviră nedumeriți.

— Hai, bre, că mor oameni aici, nu așa ai zis? făcu unul dintre ei.

Dar Stelică nu se uită la el și nu-i răspunse, urcă dealul cu mâna stângă ridicată în dreptul pieptului, uitată acolo într-un îngheț al simțurilor de când le făcuse semn să stea locului. Tot așa ajunse și la intrarea în mină, unde se opri și lăsă mâna să cadă moale pe lângă corp. Se opri acolo, privind în depărtare, în negura tunelului și privirea sa primi răspuns: o pereche de ochi îl priveau din întuneric. Nu era viață în acei ochi și totuși se mișcară – ființa făcu câțiva pași spre el și Stelică observă ce

era: un berbec alb cu ochi lăptoși se uita la el și sufla aburi groși ca fumul.

Stelică nu mai făcu niciun pas, se întoarse și îi privi pe bărbați. Vru să le facă semn să se întoarcă și să plece, să plece în lumea lor, dar se opri cu mâna în aer, gestul retezat ca într-o uitare.

Începu să plouă. Undeva, în pădure, o ciocănitoare bătea toaca într-un copac.

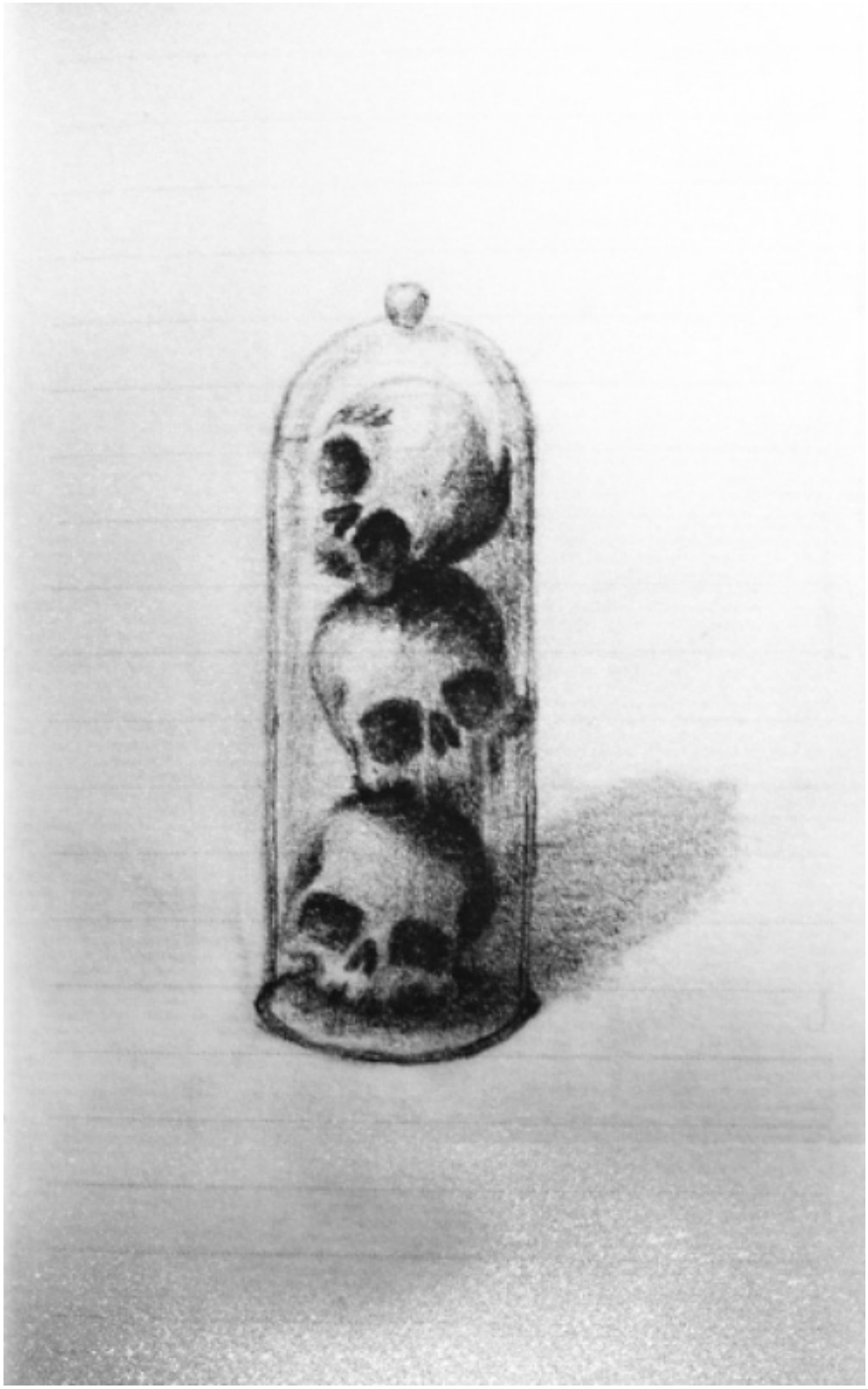

TOMA. ADMINISTRATOR

Când creatura îi trecu prin fața mașinii, apărând și dispărând într-o clipă ca un fulger în noapte, călătorul știu că trebuia să oprească. Nu văzuse ce era, un câine probabil (o vulpe?), nu știa, nu conta – condusese deja de peste douăzeci de ore, făcuse câteva alegeri greșite, stânga, dreapta – răscruci, se temea de ele – și drumul pe care ajunsese, un drum pe care, dacă ar fi avut o hartă, l-ar fi căutat în zadar, nu părea să ducă nicăieri. Încercă să-și mai țină ochii deschiși câteva ore, poate chiar zeci de minute, până la o nouă răscruce, luminiș, o stație ciobită în stradă, un motel, ceva, orice, dar mâinile nu-l mai ascultau, așa că, luând o ultimă gură de apă din sticla de pe scaunul din dreapta, călcă accelerația, adâncindu-se și mai mult în noapte.

Dar, la un moment dat, pe nebănuite, i se păru că vede cu colțul ochiului drept un indicator. Viteza era prea mare ca să oprească brusc și nici nu avea forța să întoarcă, dar știu, bănui, că de data aceasta mintea nu-i mai juca feste și că în curând ceva avea să spulbere monotonia acelei șosele întunecate din inima pădurii.

Bănuiala se dovedi întemeiată: după numai două minute, câteva lumini îi apărură în față, iar pe dreapta se deschise un spațiu deloc vast, atât cât să încapă un mic motel cu două geamuri luminate, cu multe altele scufundate în beznă.

Slavă Domnului, șopti și simți cum mușchii i se relaxează fără voia lui, semn că, dacă nu i-ar fi ieșit în cale această minune, ar fi avut de ales: fie ar fi înnoptat în mașină, fie ar fi condus mai departe, ambele opțiuni părându-i, în acea târzie

oră din noapte, având sumbrul deznodământ al somnului etern, profund.

Un fior îl trecu și trase de volan. Parcă mașina și inspectă motelul cu ochi încețoșați de somn. Mai mult de jumătate din clădire era ascunsă în ceață și în beznă. De undeva se auzeau broaște încălecându-se. Aerul era umed și noaptea rece, luna ascunsă în spatele copacilor deși, suspendată în crengi asemenea unei muște într-o pânză de păianjen. Dar nu conta, nimic nu mai prea conta – îi era somn, așa că făcu un pas pe treptele de lemn și ascultă. Un *clic* și lumina dintr-una dintre camere se stinse, apoi o ușă se închise și cea din față se deschise. Din spatele ei ieși o siluetă a unui om, aureola becului puternic al recepției orbindu-l pe noul vizitator. Administratorul făcu doi pași în față și călătorul putu să-l vadă: era un bărbat înalt, cam așa ca el, brunet, cu ochii mari și negri, dar cu o piele foarte palidă. Respira des și scurt, de parcă ar fi fugit, și privea în jur, căutând pe cineva, uitându-se după ceva, nu știa, nu conta.

— Aveți o cameră liberă, domnule? întrebă călătorul.

Administratorul îl privi și, cu un gest ambiguu din mână, ca și cum ar fi alungat ceva din aer, îl invită înăuntru. Se postă în spatele biroului și se aplecă asupra caietului imens din fața lui. Călătorul observă că administratorului îi tremurau mâinile.

— Cum vă numiți? întrebă administratorul.

Călătorul îi spuse numele și administratorul îl notă în caiet.

— Și dumneavoastră cum vă numiți, domnule?

Administratorul îl privi și călătorului i se păru că vede ochii unui animal încolțit. Privirea administratorului căzu pe placa de pe birou.

— Toma.

Și, sub nume: administrator.

— Mulțumesc.

Călătorul voia să doarmă câteva ceasuri, ca apoi să plece la drum cât mai devreme, să părăsească pădurile și să-și găsească calea către zone mai civilizate, cu mâncare, cu apă și cu propoziții elaborate. Avea de ajuns undeva, își spuse, și nu e vreme de pierdut.

— Deci? întrebă.

— Ah, tresări administratorul. Cheia, da. Camera...

Se uită în cutia de pe perete.

— Camera 19, zise.

Călătorul își luă cheia și se întoarse.

— Domnule, zise administratorul, mă scuzați. Vă rog să scoateți mașina de pe alee și să o duceți în spatele casei. Avem mulți clienți și nu am vrea să le blocăm accesul...

Zise toate acestea privind în jos, în gol, evitând privirea călătorului, sfios și încă tremurând.

— Desigur, zise călătorul și plecă.

Porni farurile și strecură mașina prin poteca îngustă din stânga casei, intrând într-o curte. Lipsa copacilor făcea ca lumina lunii să fie mai puternică acolo, în curtea plină cu mașini, unele noi, altele foarte vechi, chiar de epocă, ar fi zis. Unele în stare bună, altele ruinate, mâncate de rugină și acoperite de licheni. Parcă și ieși din mașină. Se uită în jur și văzu poteca șerpuind printre mașini spre inima pădurii, de unde se auzeau vag, distant, glasul broaștelor și, parcă, clipocitul unei ape.

Oboseala îi încerca trupul și, capitulând, hotărî să nu-și mai încarce gândurile cu întrebări inutile și să se retragă în cameră. Urcând scările interioare ale motelului, încercă să nu se lase afectat de groaznicul miros ce sălășluia pe holurile întunecate.

E numai o noapte, își spuse și intră în cameră, se strecură pe întuneric în pat și, îmbrăcat, adormi.

*

Se trezi după câteva ore trecute cu bine de miezul nopții, cuprins de o agitație nefirească. I se păru că aude un muget prelung și tresări. Se uită în jur. Ochii îi erau acum obișnuiți cu întunericul, așa că putu deslușI cu ușurință formele întunecate din cameră. Mobilele erau acoperite cu pânze mari, negre, părând grămezi haotice, munți de ceva, de orice, mascate de întuneric. Privi pe geam și abia atunci observă mișcarea de afară. Administratorul ieșea din pădure pe poteca dintre mașini, salopeta sa din cauciuc și sacul de nailon negru ce-l trăgea după el strălucind în bătaia lunii. Sacul părea greu, administratorul călca apăsat și se oprea după fiecare pas să-l smucească către el. Călătorul îl urmări din spatele perdelelor, până când acesta dispăru sub geamul său. Apoi deschise încet fereastra și privi în jos, unde îl văzu pe administrator coborând câteva trepte spre ceea ce părea a fi o pivniță, trăgând sacul după el, suflând, gâfâind.

Îngrozit, călătorul închise geamul și se așeză din nou pe pat. Încercă să închidă ochii, dar imaginea administratorului îmbrăcat în salopetă de cauciuc, trăgând după el un sac de nailon negru, nu-i părăsea întunericul din spatele pleoapelor. Se foi în pat, gândindu-se dacă să plece sau nu, dacă i-a ajuns somnul, dacă nu cumva visează, dacă i s-a părut. Alungă somnul cu un salt din pat și deschise ușa. De jos se auzi mișcare – ușa de la intrare, apoi pași, apoi încă o ușă scârțâind. Coborî treptele încet, pe vârfuri, și se opri în dreptul camerei administratorului. Ușa era întredeschisă și-l văzu pe acesta dezbrăcându-și salopeta, îmbibat în transpirație, respirația grăbită, mâinile tremurând. Merse mai departe și deschise cu grijă ușa de la intrare. Ocoli apoi casa și se opri în fața pivniței. Pe jos observă o dâră umedă. Coborî.

Era întuneric, lumina lunii nu bătea până acolo jos. Căută un întrerupător pe lângă ușă, dar, până să-l găsească, auzi un foșnet și un scârbos zgomot

de plescăit lipicios. Sângele îi urcă în tâmple și căută întrerupătorul cu ambele mâini până îl găsi. Lumina invadă pivnița și călătorului îi veni greu să înțeleagă ce vedea: beciul nu era asfaltat sau pietruit, doar pământ moale și, în mijlocul lui, se deschidea o gură imensă cu buze groase din nămol, fără dinți, plescăind, molfăind bucăți grețoase de carne gri ca lutul. Lângă gură era sacul negru, desfăcut, golit pe jumătate și culcat la pământ, iar în el călătorul putu vedea niște creaturi hidoase, băloase și urât mirositoare, asemenea unor mormoloci imenși, fără ochi, fără membre, colcăind lin și alunecos.

Călătorul se întoarse să fugă, dar în ușă îl aștepta administratorul. Urmă o clipă de liniște, doar plescăitul gurii și foșnetul sacului se mai auzeau în noapte. Administratorul părea și el la fel de înfricoșat și agitat.

— Lasă-mă să plec, spuse călătorul.

— Stai, nu înțelegi, zise administatorul. Lasă-mă să-ți explic. Eu...

— Nimic! Taci! strigă călătorul și se năpusti asupra lui, împingându-l din ușă.

Administratorul căzu, strigă ceva, încercă să se ridice, alunecă, strigă. Călătorul urcă treptele beciului, ocoli casa și intră înăuntru. Urcă în cameră să-și ia lucrurile și cheile de la mașină, hotărât să părăsească motelul cât mai repede. Ieși pe hol și fu din nou întâmpinat de administrator, agitat, murdar, tremurând și încercând să-l oprească.

— Stai, zise, nu înțelegi. Trebuie să...

— Lasă-mă! zise călătorul și încercă să se smulgă din brațele administratorului. Să nu mă atingi! Să nu cumva să încerci să...

— Așa trebuie! Așa trebuie..., strigă administratorul agățându-se de călător, smucindu-l, prinzându-l de mâini, de picioare, de ceafă.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Administratorul îl prinse de față, degetele, încă ude, acoperite de mucusul acelor creaturi alunecoase, întrându-i în gură și în nas. Călătorul reuși să-i vâre un pumn în burtă și administratorul se prăbuși la podea. Călătorul făcu primul pas pe scări, dar administratorul îl prinse de picioare și amândoi se prăvăliră pe scările interminabile ale motelului. Apoi se făcu întuneric.

*

Se trezi deasupra trupului administratorului, la baza scărilor. Își apropie urechea de nasul acestuia – nu respira. Din ceafa administratorului se scurgeau firicele de sânge. Călătorul se ridică și se uită în jur. Abia după câteva clipe, când totul reveni și înțelese unde era, frica îl năpădi din nou. Ridică trupul neînsuflețit și-l cără în fața celei mai apropiate încăperi. Deschise ușa și mirosul îl lovi drept în frunte. Aprinse lumina: în camera imensă erau două mese lungi pline cu mâncăruri somptuoase, dar putrede, tot numai mucegai și mușchi, viermi și molii. Pe scaune erau cadavrele a nenumărați bărbați descompuși, unii mai mult, alții mai puțin, burțile umflate, pielea soioasă, câte un os, gingii belite, ochii uscați în orbite. Mirosul era insuportabil și călătorul se aplecă să vomite, dar nu prea avea ce. Doar un fir subțire de suc gastric se scurse de pe buze. Rămase o clipă în ușă, străbătut de fiorii stomacului, cu ochii înlăcrimați, gura larg deschisă. O muscă i se așeză pe buze, apoi zbură. Își reveni și-l trase pe administrator înăuntru. Îl ridică și-l așeză pe unul dintre scaunele libere și observă că în jurul meselor erau și paturi, unul lângă celălalt, divane, comode, fotolii, toate acoperite de cadavre descompuse, mumii păstoase. Ieși din cameră și închise ușa în urma lui. Căzu în genunchi și-și prinse capul în palme.

— Doamne... ce...

Nu-și mai simțea brațele sau picioarele, nici inima bătând în piept. Se vedea parcă de sus, dintr-

un colț al holului, plângând, tremurând, lamentându-se.

Și apoi auzi mugetul... Era un sunet grav, din adâncuri, și, auzindu-l, înțelese că același muget îl trezise din somn cu ceva timp în urmă. Se ridică și ascultă. Ecoul străbătea holurile, lovindu-se de pereți, pierzându-se undeva în întunericul etajelor superioare. Mugetul urca din pivniță, lung, maiestuos, grav, ca un strigăt al veacurilor, aducând cu el încleștarea rocilor, încălecarea plăcilor, răcoarea adâncurilor, duhoarea pământurilor.

Călătorul ascultă și, în sfârșit, înțelese.

Coborî în pivniță și se așeză lângă gura din pământ. Sacul foșnea și călătorul observă că una dintre creaturile lipicioase se chinuia să iasă din el. Era ultima și se prinsese în sac. Se zbătea, iar gura mugea a foame. Călătorul ridică sacul și eliberă creatura. O luă în brațe și o mângâie, o legănă și o alintă. Se așeză din nou în genunchi lângă despicătura din pământ și îi fredonă creaturii un cântec de leagăn, acompaniat de mugetul epocilor ca o orgă monolitică. Ridică creatura deasupra gurii și o lăsă să cadă. Mugetul încetă și gura începu să plescăie, devorând cu poftă giganticul mormoloc.

Călătorul tresări – auzi o mașină. Prin ușa pivniței se vedeau primele semne ale dimineții. Călătorul urcă și ocoli casa. Se opri în fața mașinii ce tocmai intra pe alee, dar nu zise nimic. Avea emoții, tremura. Din mașină ieși un tânăr. Călătorul îl privi și, cu un gest din mână, îl invită înăuntru. Deschise caietul de pe biroul recepției și simți cum îi tremură filele între degete.

— Bună dimineața! zise tânărul.

Călătorul nu zise nimic, simți emoțiile strecurându-se în extremități, roșeala din obraji, bobul de transpirație. Luă pixul între degete și întrebă:

— Cum vă numiți?

Tânărul îi spuse numele și călătorul notă în caiet.

— Cu cine am onoarea, domnule? întrebă tânărul.

Ochii călătorului căzură pe placa cu numele de pe birou și, închizând caietul, zise aproape șoptit:

— Toma. Administrator.

OMUL CU CHIP DE CAL

Ilie Iliescu așteptase să-și audă soția stingând veioza în dormitor înainte să scoată pumnul încleștat din buzunarul sacoului și să așeze conținutul acestuia pe masa din bucătărie. Biletul mototolit arăta ca o muscă albă lângă ceașca de cafea. Îl desfăcu și citi:

...rului 13

Era aproape unu noaptea. Încă mai simțea în nări mirosul puternic de tutun din mașina lui Daniel Petrescu, vechi prieten, cel mai bun, și coleg la aceeași secție. Petrescu fusese cel care vorbise primul cu el când Iliescu păși pentru prima dată în secția de poliție, Petrescu, atât de demn, atât de sigur pe el și, în același timp, atât de cald și primitor în acea secție rece și aglomerată. Și acum era același Petrescu, dar mai bătrân și mai speriat, același care îl sunase cu câteva ceasuri în urmă:

— Ilie, vin la tine. Să cobori.

Până să întrebe ce, de ce și cum și... Petrescu închise, doar tonul mai rămăsese între ei. Maria îl privi și înțelese: iar va trebui să doarmă singură, și, oricât i-ar fi explicat Iliescu că se va întoarce repede, Maria nu vru să asculte și se retrase în camera fiicei lor. Iliescu își îmbrăcă sacoul și așteptă.

Petrescu deschise ușa și păși cu genunchii moi în apartamentul prăfuit. Închiriase locuința cu vreo opt ani în urmă, era „locul său secret”, unde se putea retrage să gândească, să bea un pahar de ceva și să fumeze jumătate de pachet de țigări în liniște, să uite de nopțile reci și umede la pândă, de sângele de pe pereți, să lase în urmă mizeriile săptămânii și să ignore, pentru câteva ceasuri, că

și-a ales meseria de polițist. Din când în când mai aducea câte o femeie acolo, dar asta fusese demult, nici nu mai știa de când nu mai băuse o cafea cu o domnișoară la masa din bucătărie. Acum apartamentul era prăfuit și întunecat, o grotă în care se retrăgea uneori să mai moară câte puțin. Singur. În liniște.

Își aruncă haina într-un colț și-și dezbrăcă puloverul, apoi cămașa udă de transpirație și le lăsă să cadă pe covor. Răcoarea apartamentului îi mângâia pieptul păros, cândva tare și ferm. Se așeză pe un scaun în dreptul geamului și îl deschise. Noaptea era rece, nările împingeau aburi, aburii dispăreau în bezna de afară. Locuința lui secretă trona peste blocurile mici de lângă zidul vechii cetăți, acum centrul orașului, construit nimeni nu mai știa când, peste ruinele Cetății transformate în scrum. Luna se spărgea în țiglele acoperișurilor, se scurgea pe antene. Îl trecu un fior.

Biletul de pe masa lui Iliescu era mînjit, umed. Cerneala se șterse parțial, amprenta unui deget era vizibilă într-un colț. Transpirația lui Petrescu pătrunse hârtia. Când intră la el în mașină, Iliescu se sperie de cât de agitat era prietenul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Iliescu, dar nu primi răspuns.

Petrescu scoase biletul din buzunar și i-l înmână.

— Ce e asta?

— Nu-l citi acum, zise Petrescu.

— Dar ce e? Și de ce mă cauți la ora asta?

— Ilie, tre să-ți zic ceva.

Iliescu băgă biletul în buzunar și-și privi prietenul.

— Zi.

Petrescu tremura, fruntea îi era umedă și privirea îi sărea de pe bord pe volan, de pe volan pe stâlpul de afară, de pe stâlp pe mâneca hainei.

— Ce e? întrebă Iliescu.

— De câteva săptămâni am un caz.

— Așa.

— Știi de care zic?

— Cel cu disparițiile?

— Da.

— Așa, și?

— Și nu reușeam să-i dau de cap...

— Știu.

— Da, asta până acum. Nu, nu... nu înțelegeam... cum? Dacă toți dispar de acolo, atunci trebuie să fie cineva din... dar am încercat toate pistele, am, am făcut toate verificările, știi?... și, și...

— Hei, hei, Dane! Liniștește-te! Ai băut ceva?

— Două pahare, nu mult, doar atât cât să, să nu mai tremur, știi?... și zic, am fost acolo seară de seară și toți mi-au zis același lucru... și e, e ilogic, măi, Ilie, nu se poate, dar...

— Dane, mai ușor. Deci...

— Deci, până acum nu știam de ce nu mă prind de nimic. Mi-am pierdut nopți degeaba, nu aveam nimic și oameni dispăreau din bodega aia nenorocită... și, și nu puteam nici să o închid că îmi pierdeam toate pistele...

— Așa.

— Așa, și toate astea până ieri seară. Acum știu...

— Ce știi?

— Știu cine e.

— Cine-i răpește pe ăștia?

— Da.

— Cine?

— Aveau dreptate ăia...

— Care ăia, Dane?

— Bețivii, amărâții ăia pe care îi interogasem, cu care mă împrietenisem ca să înțeleg ce și cum... bețivii aveau dreptate...

Petrescu scoase o țigară și o aprinse. Trase de câteva ori din ea cu poftă, apoi lăsă capul pe spate și suflă tot fumul adunat, gros și negru.

— E omul cu chip de cal.
— Cine?
— Tipul cu moacă de cal.
— Cum adică? Seamănă cu un cal?
— Da.
— De unde știi?
— L-am întâlnit.

După ce Iliescu s-a întors în casă, Petrescu a mai condus de câteva ori prin jurul centrului vechi. Se mai liniștise, nu mai tremura, țigara avea gust mai blând, sudoarea îi răcorea plăcut corpul. Îi spusese tot ce știa lui Iliescu, se eliberase. Acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să o caute pe Irina. O găsi pe lângă Crocodile Dundee, clubul de lângă maternitate, și o invită în mașină.

— Ce faci, scumpule? Mi-a fost dor de tine, zise Irina și îi trimise un sărut prin aer. N-ai mai dat de mult pe la noi. Nu-ți mai pasă de Prăjiturica ta?

Petrescu zâmbi și scoase o bancnotă.

— Una scurtă? întrebă Irina. Sau mergem la tine?

— Nici una, nici alta, răspunse Petrescu. Nu azi.

— Atunci?

— Stai cu mine, răspunse Petrescu. Povestește-mi ceva.

Irina ridică o sprânceană și scuipă guma pe geam.

— Ce-ai pățit, mă?

— Nimic, zise Petrescu cu ochii închiși, un zâmbet fad pe buze, capul plecat pe spate. Nimic. Vreau doar să-mi povestești ceva.

— Ce?

— Nu știu. Orice.

— Așa, orice?...

— Da. Zi de tine, de când erai mică.

— Cum adică l-ai întâlnit? întrebă Iliescu.

— Stăteam în cârciuma aia, așteptam să văd ce mai pot scoate de la ăia de pe acolo, și a venit la

mine, așa, din senin. Exact așa cum ziceau bețivii că se întâmplă.

— Și nu l-ai înhățat?

— Nu. Am vrut să văd ce zice.

— Și?

— Nimic. N-a zis nimic. S-a așezat lângă mine și mi-a zâmbit. Ochii mari, fața osoasă, lungă, buzele mari, ca de cal. Mirosea a blană udă, ca și cum stătuse în ploaie. Dar era bine îmbrăcat, în costum. Exact așa cum ziceau bețivii...

— Și nu ați vorbit?

— Nu. A scos un bilet și mi l-a dat. Apoi s-a ridicat și a plecat.

— De unde știi că e el?

— Știu. De fapt așa simt. Așa zic bețivii.

— Și ce scria pe bilet?

— O adresă.

— Și ai de gând să mergi la adresa asta?

— Cred că da. Adică... trebuie, nu?

— Te temi?

Petrescu ezită, apoi spuse:

— Nu.

— Dacă vrei, vin cu tine. Raportez la sediu și vin cu tine. Mai luăm pe câțiva cu noi. Nu cred că trebuie să mergi singur acolo.

Petrescu tăcea. Nu mai tremura.

— Ce zici? întrebă Iliescu. Facem așa?

— Bine, răspunse Petrescu. Mergem mâine.

— Exact. Acum du-te și odihnește-te și mâine adunăm o echipă și mergem acolo.

— Bine.

Și-au luat la revedere și Petrescu a pornit spre casă cu farurile stinse, alunecând încet printre blocuri. Iliescu pipăi în buzunar biletul umezit în transpirația colegului său și urcă scările.

Petrescu privea acoperișurile.

Își scoase pistolul din haină și-l așeză în fața lui, pe pervazul geamului. Își imagină țeava rece pe buzele sale, liniștea străzii, *clic* și zecile, poate

sutele de porumbei treziți de ecoul metalic, zburând printre blocuri.

Lipi țeava pistolului de tâmpla dreaptă. Își simțea pulsul în deget prin pistol. Închise ochii. Un nor trecu prin dreptul lunii. Lumea se întunecă.

Deschise ochii. Așeză pistolul pe pervaz și-și acoperi fața cu palmele. Începu să plângă. Când se liniști, se văzu lângă Bogdănel, la gârlă, amândoi numai oase și bube, murdari și fericiți, Bogdănel de care ar fi trebuit să aibă grijă atunci, Bogdănel care a dispărut în acea zi într-o clipă cât un licăr în soare. Petrescu știa că fusese vina lui și mai știa și că Bogdănel nu fu luat de gârlă. Dar mai știa și că nu putea să-i spună lui Iliescu ultimele cuvinte ale omului cu chip de cal în acea cârciumă afumată. Nu putea. Nu îndrăznea. Era lupta lui, vina lui, șansa lui. Dar tare aproape l-a simțit pe Bogdănel când omul cu chip de cal s-a apropiat și i-a șoptit:

— Te așteaptă Bogdănel.

*

10:05. Telefonul vibra pe noptieră. Iliescu răspunse cu ochii închiși.

— Mmm.

— Iliescu?

— Mmm.

— Dormiți?

— Mmm.

— Brașoveanu aici. Vă aștept urgent la secție.

— Azi vin mai târziu, așa a...

— Nu, acum.

— De ce?

— Vă rog.

Apoi tonul.

Iliescu închise ușa în urma lui. Brașoveanu muta dosare de pe jos într-un dulap metalic de lângă birou.

— Care e faza? întrebă Iliescu.

— Luați loc.

Iliescu se așeză și scoase o țigară.

— Pot să...? întrebă.

— Da.

— Deci?

— Când v-ați întâlnit ultima oară cu Petrescu?

— De ce? întrebă Iliescu.

Încercă să tragă de timp. Nu știa dacă să admită că l-a întâlnit cu o seara înainte. Habar n-avea despre ce era vorba, sau ce informații deținea Brașoveanu și nu voia să o dea în bară.

— Trebuia să fie la 7 la secție. Îl așteptam să raporteze ultimele descoperiri în cazul dispariților din centru și nu s-a prezentat.

— Nu s-o fi trezit.

— L-am sunat și nu-mi răspunde. Are telefonul închis. Deci?

— Aseară, recunoscu Iliescu. Azi-noapte de fapt.

— De ce?

— A vrut să mă vadă.

— Despre ce ați vorbit?

— Păi, chestii personale mai mult.

— Iliescu, lăsați prostiile! Nu există discuții personale când un coleg de-al dumneavoastră (și unul dintre oamenii mei) a dispărut fără urmă. Am trimis pe cineva la el acasă. Nevasta a zis că nu s-a mai întors acasă de ieri. Deci dumneavoastră sunteți ultima persoană cu care s-a întâlnit înainte să dispară. Ascult.

Iliescu își aminti agitația. Ți-e teamă? Nu. Dar îi era, știuse. Îi era.

— Mi-a spus că s-a întâlnit cu răpitorul, zise Iliescu.

— Poftim?

— Adică... Cel puțin așa crede, că e el.

— A vorbit cu el? Știe cine e?

— Da. Nu l-a arestat. I-a dat un bilet.

— Cine cui?

— Răpitorul lui Petrescu. Cu o adresă.

— Ce adresă?

— Nu știu. Nu mi-a zis, a scris-o pe un bilet și mi l-a dat. Era foarte agitat și avea palmele ude de transpirație. Când am ajuns acasă și am deschis biletul am observat că jumătate din el era distrus, cerneala se scursese. Am crezut că-l întâlnesc azi aici și vorbesc mai multe cu el, dar...

— Unde e biletul? întrebă Brașoveanu.

Iliescu îi dădu biletul și Brașoveanu îl citi, oftă și ridică receptorul telefonului de pe birou. După câteva secunde:

— Fă-mi o listă cu toate străzile din oraș care se termină cu „rului" și au numărul 13. Repede.

— Ce v-a mai zis? întrebă Brașoveanu după ce trânti receptorul.

— Nu multe, v-am mai spus. L-a întâlnit într-unul dintre barurile din Cetate. Mergea des pe acolo, pentru caz.

— Așa e, zise Brașoveanu. Se ținea după un fir, o informație, nu mi-a zis ce.

— Ați verificat dosarul cazului? întrebă Iliescu.

— Nu-l găsim. Trebuie să fie la el, altfel nu-mi explic. Îl găsim pe Petrescu, găsim dosarul. Găsim dosarul, îl găsim pe răpitor. Aveți idee unde ar putea fi? Să încercăm acolo până aflăm care e adresa de pe bilet. Avea un loc unde mergea des? Unii dintre noi mai...

— Avea un apartament, da.

— Unde?

— Nu știu adresa cu exactitate. Am fost o singură dată acolo, am stat la un pahar. Dar, dacă mă urc în mașină, știu să ajung.

— Să mergem, zise Brașoveanu și-și luă pălăria din cui.

Iliescu nu mai avu timp să zică ceva. Brașoveanu trânti ușa în urma lui, se pierdu deja pe coridoare, printre oameni, coborând în parcare. Iliescu simțea începutul unei dureri de cap. Nu-l mai mirau, făceau parte din el. Învățase să le facă față. De cele mai multe ori.

S-au dus numai ei doi. Motivul era simplu: dacă Petrescu era bine, nu era nevoie de mulți alții. Dacă era cu altcineva, mahmur și adormit, cu telefonul închis, nu era necesar să afle toată secția. Dar dacă nu era bine... atunci ar fi fost rost de întăriri. Dar niciuna dintre variante nu se dovedi a fi cea corectă. Apartamentul era gol, patul era făcut, niciun semn că ar fi dormit cineva recent în el, și camera nu ar fi fost de niciun interes, dacă Iliescu nu ar fi găsit, unul după altul, cele două obiecte care să-l lege pe Petrescu de acest mic apartament prăfuit: dosarul și pistolul. Dosarul era pe noptiera de lângă pat, dar era gol, iar pistolul pe pervaz. Geamul era larg deschis.

— Deci a venit aici după ce ne-am întâlnit, zise Iliescu.

— Sunteți sigur? întrebă Brașoveanu.

— Da, aseară avea pistolul la el. L-am văzut.

Au căutat găuri în perete, au mirosit după praf de pușcă, au căutat pete de sânge, însă în zadar. Era ca și cum Petrescu nici nu ar fi fost în camera aceea cu mai puțin de 24 de ore înainte.

Iliescu se opri în dreptul geamului și privi acoperișurile roșii ale clădirilor. Sună un telefon. Brașoveanu răspunse:

— Da... Bine... Câte?... Ok... Vin imediat. Lasă-le la mine pe birou... Exact... Ah, și trimite, te rog, o echipă la adresa Păltiniș 45, undeva la etajul doi. Iliescu o să fie acolo... Da... Oricine, trebuie doar ridicate niște chestii de pe aici... Bine...

Închise, apoi către Iliescu:

— Rămâneți aici, vin niște băieți. Eu mă duc la secție.

Văzând că nu primește răspuns, se apropie de geam.

— Nu e vina dumneavoastră, Iliescu. Nu aveați cum să știți că... Nu aveați cum să-l opriți.

— Hm, făcu Iliescu.

— Să sperăm că e bine și că-l găsim repede.

— Hm, făcu din nou Iliescu.

Dar Iliescu știa că ar fi putut face mai mult. L-ar fi putut întreba mai multe. I-ar fi putut oferi sprijinul imediat, acolo, pe loc, nu a doua zi, cândva, în viitor. Ar fi putut să facă mai mult... Doar dacă i-ar fi păsat mai mult... Dacă ar fi putut să se rupă, măcar pentru câteva clipe de lehamitea malignă care îl cuprinsese în ultima vreme, care îi începoșase ultimele luni, care îi ciocănea dureros pe la încheieturi în fiecare dimineață – acel oftat, acea silă, acea oboseală. Doar dacă i-ar fi păsat un pic mai mult de cel mai bun prieten al său...

Când se întoarse, observă că Brașoveanu plecase deja. Se uită în jur și-și imagină celălalt deznodământ: un perete plin de sânge, picuri mari și grei, Petrescu căzut strâmb pe podea, pistolul strâns în pumn, chipul lui Petrescu deformat de gaura glonțului ca un ulcer avansat. Se uită în jur și, pentru o clipă, nu știu care scenariu era de preferat.

Nu-și mai aștteptă colegii. Coborî și vru să se urce în mașină, dar își aminti că venise cu mașina lui Brașoveanu. Simți durerea făcându-și culcuș în spatele ochilor. Fără să se uite la ceas, gândi: e 12. Apoi ridică privirea și văzu ceasul de pe turnul micii biserici de pe Păltiniș: 11:25. Mereu la aceeași oră. O dată la câteva zile, durerea revenea cu regularitate, harnică și conștiincioasă ca o școlăriță perversă. Bine, avea migrene de la 14 ani, dar în ultimul an se înmulțiseră, reveneau aproape zilnic, cu sfințenie, pe la ora prânzului. Își apăsă tâmplele și scoase un Nurofen din buzunar. Intră într-un magazin și cumpără o apă. Înghiți pastila și ieși din nou în stradă. Văzu mașina de poliție parcând în fața blocului. Se întoarse cu spatele. ...rului 13, ...rului 13... Plecă, strecurându-se prin mulțime, disipându-se uniform pe străzi lăturalnice, precum ibuprofenul scurgându-se prin venele sale către creier, către inimă, către centru, în adâncuri.

*

Intră în Cetate prin vechea poartă, goală și căzută în paragină, cu geamurile acoperite cu ziare îngălbenite, zidurile măzgălite cu grafitti. Odată intrat în inima orașului – vechea Cetate –, parcă pătrunse în altă lume, alte timpuri. Cetatea era un cartier dens populat, un Babel rânced, un labirint de platforme, iar în jurul bisericii, neagră ca cioplită în cărbune, abia dacă pătrundea soarele printre podețurile care legau o clădire de alta, platforme de lemn și sfoară peste străzi înguste. Acolo, în crâșmele din jurul bisericii se adâncise Petrescu în ultimele zile, mici grote întunecate populate de bărboși, antici localnici ai vechii Cetăți. Erau terminale ale extremelor: pungașii și polițiștii erau singurii care treceau pragul cârciumelor de la umbra bisericii și nu era greu să afli cine-i cine, așa că, atunci când Iliescu călcă în „La Bârlogu' lui Kranich" și toate privirile se întoarseră către el, tuturor le fu clar că-i copoi. Dar Iliescu știa că nu exista alt loc în care să spere să afle unde i-a dispărut prietenul, așa că se așeză la o masă și aștepta. Văzând că nu vine nimeni să-l servească, se ridică și merse la bar, secerând fumul gros de tutun și încă ceva ce nu discernea.

— O bere, te rog.

— Ai voie să bei în timpul serviciului? întrebă bărbatul de la bar, un gras murdar, care trebuia să fi fost Kranich, ori fiul, ori nepotul, ori...

— E așa evident? întrebă Iliescu zâmbind.

— Mmm, făcu bărbatul. De care?

— Ce ai.

După câteva clipe bărbatul așeză o halbă de bere fără spumă în fața lui Iliescu și întrebă:

— Ai venit să întrebi de colegul tău, nu?

Iliescu luă o înghițitură și se strâmbă. Era călâie. Nu protestă.

— Ce poți să-mi zici?

— Nu prea multe, răspunse bărbatul.

— Știi pe cineva care ar putea să-mi spună mai multe?

— Toți de aici știm destule, unii mai mult, alții mai puțin. Dar totuși, parcă prea puține.

— Adică?

— Adică poți întreba pe oricine același lucru și ți-ar zice la fel.

— Adică ce?

— Că știu ce s-a întâmplat cu prietenul tău. Dar, în același timp, nu știu.

Gustul amar al berii stătute și calde nu-i ajută durerii de cap și Iliescu își pierdu răbdarea pentru o clipă.

— Știi că pot da un singur telefon și-ți închid buda asta, nu? Lasă vrăjeala și spune-mi ce știi.

Bărbatul rânji. Apoi începu să râdă. Bărbații din jur păreau să nu-i observe.

— Uite ce e: te chinui degeaba. Orice speri că vei afla, nu te va ajuta la nimic. Nimic nu-l poate opri și nimeni nu știe când va veni din nou. Dacă vei afla cine e, nu vei mai avea timp să afli că de fapt nu e ceea ce crezi că e. La dracu', nimeni nu știe cine e, nici de unde vine. Nici când va veni din nou. Și nici pe cine va lua cu el.

Iliescu îl urmărea atent. Umflatul din fața lui părea să-l prostească, dar ceva îi spunea că trebuie să asculte totul până la capăt, cu grijă. Să țină minte totul. Cumva bănuia că nu era primul polițist care auzise exact aceleași cuvinte și simțea că Petrescu, cu doar câteva zile înainte, stătuse pe același scaun, vorbise cu același bărbat și ascultase aceleași vorbe. Tăcut. Încruntat.

— Cum dau de el?

— Nu, nu, nu, făcu barmanul. Nu merge așa.

— Dar cum?

— Nu dai tu de el. Dă el de tine.

Iliescu oftă nerăbdător.

— Cum arată? întrebă, amintindu-și descrierea făcută de Petrescu cu o seară înainte.

— Depinde. Uneori arată cumva, alteori altcumva. Suntem mulți negustori pe aici, în

Cetate, și unora li se arată cumva, altora altcumva, înțelegi tu?

Nu, Iliescu nu înțelegea și-și pierdea răbdarea. Durerea de cap bubuia în tâmple.

— Cum arată, mă? repetă nervos.

— La Kanter nu a intrat niciodată. Nu știu de ce. La Gagesch vine uneori ca un copil, rupt în genunchi, alteori ca un bătrân prăpădit. La Filimon seamănă cu un șobolan, are nasul cârn și fața lungă, ascuțită.

— Gata, gândi Iliescu și sări iritat de pe scaun, am ascultat destul!

Se repezi să iasă, dar îl auzi pe grasul din spatele barului zicând vorbele care aveau să-l țintuiască locului:

— La mine, când vine, seamănă cu un cal.

Iliescu se întoarse și întrebă:

— Ce-ai zis?...

— Așa, față lungă și osoasă, ochii cam prea depărtați. Și miroase a cal umed.

Iliescu se așeză din nou pe scaun și ascultă.

— Nu pute ca un nespălat, să știi, ca unii de aici. Miroase el a cal, dar e mereu bine îmbrăcat. Tata mi-a zis că, atunci când l-a văzut el prima dată, când era pușți, semăna cu un măgar. Dar ce mi-e cal, ce mi-e măgar. Apoi un timp n-a mai venit. Apoi a început să mai vină pe când eram eu flăcău proaspăt însurat, abia căpătasem afacerea lui taică-meu. A tot venit patru săptămâni, apoi a încetat să mai vină.

Iliescu nu știa ce să creadă. Să-l înhațe pe dementul ăsta din fața lui, să închidă cârciuma, să o ardă din temelii, să fugă, să nu se mai gândească, să... Și, din senin, întrebă:

— Și a început să vină din nou acum câteva săptămâni, nu?

Și bărbatul dădu din cap că da.

— Prietenul meu, continuă Iliescu. De unde ai știut că e prietenul meu?

— Ei, nu multă lume dă pe aici, în general cei din Cetate, uitații, adormiții. Strănepoții adormitelor. Când a intrat, am bănuit eu că-i de după ziduri. Acum ai venit tu, aceeași frământare, același chip, aceleași haine. Ești ca el, polițai. Am ochiul format.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu el. A fost și ieri aici, nu?

— Nu, răspunse bărbatul, ieri nu. Alaltăieri, cred. Seara. Da, așa e, alaltăieri. A stat până dimineața. Țin minte că a băut cam mult, dar a plătit, nu mă plâng.

Iliescu observă că halba de bere din fața lui se golise pe nebănuite. Făcu un semn și primi din nou una plină, dar cu bere rece, spumă groasă, albă.

— Prima e de încercare, zise barmanul rânjind și Iliescu îi văzu dinți galbeni de sub mustață. Dacă pleacă omu' după prima, măcar să știu că nu se mai întoarce, înțelegi tu.

— Prietenul meu s-a întâlnit cu omul nostru? întrebă Iliescu.

— Da, dar nu pot să-ți spun mai multe.

— De ce? Trebuie, Kranich, altfel mă văd nevoit să te iau la secție. Vrei să te vadă clienții târât pe la poliție?

Bărbatul izbucni într-un râs zgomotos și zise:

— Fie că mă iei, fie că mă lași, eu multe nu-ți spun. Omul cu chip de cal vine, face ce face și pleacă. Nu stă, nu bea, nu-mi spune nimic. Atât îți pot zice, că a fost aici și că prietenul tău s-a întâlnit cu el, însă ce s-a întâmplat... nu pot. Aruncă-mă la răcoare, fă ce vrei, dar nu pot să-ți spun.

— De ce? Te temi?

Bărbatul nu răspunse, dar nici nu rânji de data asta. Îl privi tăcut pe Iliescu, privirea rece, ochii înroșiți de fum și Iliescu nu știu ce să creadă, ce să citească pe chipul negustorului. Era și teamă, da, dar era și bătrânul fluviu al lucrurilor nespuse.

— Un cărturar din Cetate spunea că lucrurile nespuse macină trupul precum viermii rod pulpa

fructului putred, zise bărbatul și lui Iliescu îi păru că-i citise gândurile.

Inima îi sări o bătaie.

— Dar prefer să mă roadă pe dinăuntru, continuă bărbatul, decât să mă trezesc cu omul nostru în cameră, eu sau nevastă-mea, sau fiică-mea. Te poți ridica de pe scaun și poți întreba pe oricine de aici, toți au văzut, toți știu despre ce e vorba, și cei care nu au văzut o știu de la bunicii lor, și bunicii o știu de la bunicii lor și tot așa, pentru că toată lumea din Cetate știe despre omul cu chip de cal, dar nimeni nu îți va spune mare lucru.

Toate acestea le spusese în șoaptă, aplecat peste bar, aproape de urechea lui Iliescu. Gura-i mirosea a canal.

— Mă întrebi dacă de frică și eu îți spun că ceea ce numești tu frică, noi, cei din Cetate, numim soartă, și gândurile cu care tu adormi sunt cele cu care noi ne trezim, pentru că aici, în Cetate, totul e cu susul în jos și noaptea ta e ziua noastră.

Bărbatul lăsă cârpa pe bar și se retrase după o perdea. Iliescu se uită în jur: bărbații scufundați în halbele lor, ascunși după fum, tuciurii și șterși. La o altă masă, un tânăr cu mustață scria ceva într-un caiet. Nu bea nimic, nu ridica ochii din caiet. Scriitor, probabil.

*

Enupărului, Fanarului, Fuiorului, Învățătorului, Vulturului...

Brașoveanu scria câte patru inițiale (nume și prenume) în dreptul străzilor, împărțindu-le egal perechilor de polițiști ce-l așteptau în hol, când cineva ciocăni la ușă.

Semaforului, Sitarului, Stejarului, Abatorului, Dorului, Trandafirului, Postăvarului...

— Intră!

Unul mic și chel băgă capul pe ușă:

— Gata, domnule, am împachetat tot pe Păltiniș și am sigilat apartamentul.

— Bine. Nu-l lăsa pe Iliescu să plece. Scoate tot ce poți de la el. Dacă are nevoie de ceva, ajută-l.

Lotrului, Bujorului, Arțarului, Cocorului, Luceafărului...

Brașoveanu ridică privirea. Chelul era tot în ușă. Încruntat.

— N-ai plecat?

— Nu, domnule. Cum... cum adică să nu-l las să plece pe Iliescu? De unde?

— Nu l-ai luat de pe Păltiniș?

— Nu, să trăiți. Nu era acolo.

Brașoveanu sări în picioare și puse mâna pe telefon. Făcu un gest chelului să plece.

Formă numărul lui Iliescu și așteptă.

Sună.

Apoi tonul.

— La dracu', Iliescule!

*

Iliescu se așezase la o masă goală din colț, în bezna unui cotlon, sub o boltă groasă de lemn. Flăcările nu încălzeau până acolo, ochii îi sticleau de departe. Era la a treia bere. Gândea. Durerea de cap măcina. Scoase o pastilă, o înghiți cu bere.

La naiba cu totul...

Trebuia să gândească. Era sigur că barmanul avea dreptate: dacă i-ar fi întrebat pe zdrențuroșii ăștia, pe bețivii ăștia întunecați, despre Petrescu, despre omul cu... cât de absurd... un om cu chip de cal! Da, dacă i-ar fi întrebat, același lucru i-ar fi spus și ei. Sau ar fi tăcut.

...rului 13... rului 13... rului 13...

Băuse și vin. Nu mai ținuse socoteala. Băuse parcă și o țuică, dar mică. Ciocnise fără voia lui cu o grasă știrbă. Vinul se încălzise în pahar, îl privea, sticlea în flăcările din partea cealaltă a încăperii. Cumva lumina se reflecta în toate, în geamuri, din geamuri în ochii beților, din ochii beților în

pahar și din pahar în vinul lui. Diamant sporit în ceață.

— Hei. Psst.

Iliescu ridică ochii: aburi, fum. Își duse palma la față, își frecă ochii încet. Era beat.

— Alo, făcu umbra din fața lui. Ce faci, nea?

Era vocea unui tânăr. Umbra se strecură pe lângă el și se așeză la masă.

— Mmm, mormăi Iliescu.

— Te-a cam lovit, a? Ia zi, de ce fugi?

— Ce?

— De cine te ascunzi? Am mai văzut eu d-ăștia ca tine. Nu ești din Cetate. Ești din oraș, nu?

— Da, răspunse Iliescu.

— Da, da. Copoi, a?

— Ce... Ce te face să crezi...

Cuvintele îi ieșeau împleticite, îmbibate-n spirt, moi.

— Ei, lasă, lasă. Ca tine mulți pe aici. Fug, se ascund, se fac praf, apoi pleacă.

— Hai, știi ceva? Fă pași, zise Iliescu.

— Am văzut că mănânci pastilele alea ca pe bomboane.

Iliescu încercă să spulbere ceața din fața ochilor, miji ochii, se încruntă.

— E capul, nu? Te doare capul.

Iliescu vru să zică ceva, dar renunță. Sau poate că uită.

— Am eu ceva pentru tine. Nu o să te mai doară capu' în veci. Îți mută craniu, îți plimbă creierul prin ceruri, așa, de lesă. Să vii să mă duci la secție dacă nu, he, he!

Și umbra îi suflă lui Iliescu în față un fum gros din pipa lui, de se prăbuși cârciuma peste el, fâșie cu fâșie.

*

— Alo.

— Doamna Iliescu?

— Maria Iliescu, da. Cu cine vorbesc?

— Brașoveanu, de la secție.

— Ah, bună ziua... S-a... s-a întâmplat ceva?

— Bună ziua, doamnă Iliescu. Nu, stați liniștită, nu s-a întâmplat nimic grav. Am sunat să întreb dacă domnul este cumva acasă. Ne-am... rătăcit unul de celălalt și nu reușesc să dau de el.

— Nu... e la muncă, așa știam.

— Sigur. Da. Nu vă neliniștiți, îl găsim noi. Și-o fi luat câteva ore liber, să mănânce, să... Vedem noi.

— Da... Vai, mă speriați!

— Nu e nevoie, vă rog! Sigur nu s-a întâmplat nimic. Când ați vorbit ultima dată cu dânsul?

— De dimineață, înainte să plece la muncă.

— Deci nu v-a sunat între timp?

— Nu.

— Bine, cum dăm de dânsul, îi spunem să vă sune, să nu vă neliniștiți.

— Bine... Mulțumesc... O să-l sun și eu îndată.

— Mulțumesc. Dacă aflați ceva, vă rog să mă sunați la secție.

— Da, bine. Mulțumesc. O să...

— Bine, la revedere, doamnă. Vă rog să mă iertați, nu am vrut să vă alertez. Sunt sigur că...

— Da, sigur. Nu, e... e în regulă... La revedere.

— La revedere.

*

Totul se întunecase. Undeva, departe, ardea un foc. Roșu. Negru. Lumea era pastel, cârciuma curgea fierbinte. Iliescu se lăsă pe spate, simți peretele, apoi se scurse de pe scaun și se așeză pe podea, în colțul încăperii. Obrazul îi atingea peretele și-l simțea cald. Îl pipăi și observă că se mișcă. Ceva pulsa înăuntru. Peretele respira. Era acoperit cu o blană de peri scurți, maro. Mirosea a cal umed. Pereții erau vii.

Iliescu încercă să se ridice, dar nu putu. Se târî în genunchi până în mijlocul încăperii și ridică privirea. La mese, în locul bețivilor, erau șobolani

cât omul, îmbrăcați în costume vechi, croite strâmt și prețios, materiale fine. Îl priveau cu ochii lor mari, negri și perfect rotunzi, în care pâlpâia un foc. Tăceau. Era liniște, doar lemnul ce mai pocnea în foc, roșu.

Ușa se deschise și șobolanii își luară privirea de pe Iliescu și-și plecară capetele. Nemișcați, atenți să nu greșească, să nu vadă, să nu audă. În crâșmă păși un bărbat înalt, îmbrăcat în costum, cămașă albă, papion roșu, cu chip osos, lung, ascuțit, tăios. Se opri în fața lui Iliescu și se aplecă deasupra lui. Din buzunarul sacoului scoase un bilet și i-l înmână. Acesta îl luă și-l băgă în buzunar. Apoi bărbatul se întoarse și ieși din crâșmă. Iliescu simți umbra tânără prinzându-l de la spate de bărbie și suflându-i din nou fumul gros în față. Căzu.

Simți podeaua, perii zgâriindu-i obrazul, mirosul acru, sus, jos, sus, jos, podeaua era vie, podeaua respira.

*

S-a trezit cândva, târziu sau devreme, nu știa, undeva pe o stradă îngustă, întunecată, din Cetate, deasupra lui se auzeau pașii grăbiți și mărunți ai umbrelor Cetății, călcând platformele ce brăzdeau cerul. Îl durea capul și privirea îi era încețoșată. Murdar și acoperit de vânătăi, se ridică din baltă și ieși din înfundătură. Miji ochii la lumina din piață și înțelese unde se afla: târgul era în toi la poalele bisericii din Cetate, mirosuri și culori îl învăluiră. Nu știa cum ajunsese din cârciumă aici, la câteva străzi distanță, nici cât timp trecuse. Încercând să-și amintească, realiză că-l întâlnise pe omul cu chip de cal și că acesta îi dădu un bilet. Se trezi brusc, uitând de durere și sete, și scotoci buzunarele. Găsi biletul și-l citi:

Abatorului 13

Aceeași hârtie ca a biletului lui Petrescu, aceeași cerneală, același scris. Aceeași adresă. Dezmeticindu-se, dar încă pășind greu, o luă la

fugă ca un nebun murdar pe străzile împietrite ale Cetății, trecu de poarta părăsită, se strecură printre blocuri, lăsând în urmă vechiul centru și, ajuns la bulevard, opri un taxi. Se urcă în el și ceru să-l ducă pe Abatorului 13. Taximetristul îl cercetă și, observând jegul, praful, rănile, întrebă:

— Abatorului de la ieșirea din oraș?

— Da, la numărul 13.

— Face cam 12-15 lei.

— Așa, și? se răsti Iliescu. Du-mă!

— Ai atât?

Iliescu scoase insigna din buzunarul de la piept și i-o arătă șoferului.

— Am atât. Acum condu!

Taximetristul călcă accelerația fără alte întrebări. Tăcu până la ieșirea din oraș și, ajunși în dreptul ultimei construcții înaintea unui câmp uscat, întrebă:

— Aici?

— Așa cred. E 13?

— De unde să știu? Așa pare. Celelalte erau...

Iliescu îl întrerupse și îi aruncă 15 lei.

— Păstrează restul, zise și ieși din mașină.

Se opriseră în fața unei hale ruginite. Boscheți uscați creșteau în ușa de la intrare. Geamurile mici erau prăfuite. De dinăuntru nu venea niciun sunet. Iliescu observă că taximetristul încă mai stătea pe loc. Îl urmărea. Iliescu se întoarse către el, iar șoferul plecă privirea și învârti de volan. Plecă.

Singur în câmp, tăcerea era și mai prezentă, acolo, undeva în spatele pereților de metal ai halei dezafectate. Mintea îi juca feste, imagini îi apăreau în fața ochilor, Maria făcând sandvișul Iuliei, Petrescu agitat, mototolind umed biletul în buzunar. Văzu câmpul și-și imagină că fuge prin el. Departe. Văzu hala și-și aminti ceva ce citise într-un roman: Cala.

Porni spre hală.

Orașul era în spate, în ceață și-n praf. Împinse cu greu ușa metalică. Scârțâitul răsună cu ecou

înăuntrul clădirii. Deschise ușa și intră. Își dădu seama că hala era mai mare decât se așteptase – nu înaltă, ci adâncă. Intrarea era pe la etaj, o platformă de fier împrejmuia interiorul. Se apropie de balustradă și privi în jos: în mijlocul halei văzu o masă și la masă un om cu un cap de cal peste al lui. Pipăi după pistol, dar nu-l găsi. Bănui că i l-au luat în cârciumă. Oftă și se gândi ce să facă, dar răspunsul sosi repede, ca și cum ar fi fost acolo încă de dinaintea întrebării, încă de dinaintea venirii sale la hală, ba chiar înainte de nașterea sa și a lumii. Nu era vorba doar despre Petrescu, ci de toți cei care au dispărut până la el, despre toți cei care l-au întâlnit pe acest om, despre Cetate și trecutul ei, despre orașul de dincoace și dincolo de ziduri, despre toți cei din Valea Cetății, adică și despre el, despre Maria și despre Iulia. Despre tot ce știa și ce urma să mai afle. Și despre tot ce nu știa încă.

Mai ales despre tot ce nu știa încă.

Căută treptele și coborî.

Omul de la masă nu se mișca. Îl aștepta cu ambele palme întinse pe masă; între ele un pachet de cărți. Ajuns lângă masă, Iliescu observă detaliile: capul de cal nu era o simplă mască, nici un cap de cal împăiat, ci unul proaspăt retezat, din care încă se mai ridicau aburii cărnii fierbinți. Iliescu putea auzi respirația hârșâită a bărbatului prin nările și gura deschisă ale calului. Limba îi atârna însângerată într-o parte, sângele picura din franjurile de carne pe cămașa bărbatului. Mirosul de cal umed și de sânge cald îl îngrețoșa pe Iliescu, dar hotărî să se așeze pe scaunul opus bărbatului, să afle cine poate fi acest dement care purta un cap de cal proaspăt tranșat.

Iliescu nu îndrăzni să vorbească. Așteptă ca bărbatul să facă primul pas.

Și acesta îl și făcu.

Ridică pachetul și îi dădu trei cărți. Își așeză și lui trei cărți în față și, printr-un gest din mână, un

gest incert, cabalin, îi făcu semn să joace.

Iliescu luă cărțile de pe masă și privi: doi popi și o damă, desenați fin, atent, cu trăsături umane, portrete realiste ale unor necunoscuți. Omul cu capul de cal scoase din buzunar o bijuterie și o așeză între ei pe masă. Iliescu o recunoscu: ghiulul lui Petrescu...

Deci e aici, gândi. Trebuie să fie aici.

Știa că există doar o singură cale să afle: să joace. Așa că jucă. Scoase ceasul de la mâna stângă, cadoul de nuntă, și-l așeză lângă bijuterie.

Bărbatul îi dădu lui Iliescu două cărți și două sieși. Iliescu le ridică și împietri: un juvete cu chipul lui Petrescu și altul cu chipul său... Le lăsă să cadă pe masă și sări în picioare, pregătit să fugă, dar bărbatul fu mai rapid. Îl prinse de încheietura stângă și, cu o forță animalică, îl trase peste masă, trântindu-l la picioarele sale. Așeză apoi piciorul pe ceafa lui Iliescu și aștepta. Acesta simți picături de sânge lovindu-i părul și obrazul. Bărbatul se aplecase peste el și sângele se scutura din bucățile de carne ce atârnau din gâtul calului. Iliescu auzi pași, văzu niște umbre, simți apoi cum e ridicat pe sus de brațe puternice și împins într-un colț al halei, trântit de o ușă, care se deschise și se lovi de perete. La picioarele sale, Iliescu văzu un șir de trepte ce coborau în pământ, către o groapă imensă, nesfârșită, ce părea să ducă până în inima pământului. În mijlocul puțului era o axă de metal și lemn groasă cât zeci de trunchiuri de copac, învârtindu-se zgomotos, din care porneau scripeți și pârghii către pereții laterali, unde Iliescu putu vedea în depărtare, mici și cocoșați, oameni împingând cărucioare, alții învârtind roți dințate care învârteau alte roți mai mari, care, la rândul lor, învârteau altele și mai mari, toate angrenate într-un mecanism complex, uriaș, ce învârtea axul din centrul puțului. Iliescu simți toropeala trupurilor de jos, mirosi duhoarea pământului, auzi frământarea roților. Încercă să se smulgă din

prinsoarea celor ce-l împingeau pe trepte în jos. Cobora, se lupta, se smulgea, cădea, îl ridicau, se lupta, cobora. Multe trepte, nu le număra, doar le călca potrivnic. Ajunse la prima platformă și observă catul întunecat care se deschidea într-o parte, ca o grotă în peretele puțului. Sunetele urcau din miezul pământului, mecanică îngropată, dar nu putu vedea nimic în jos – șantierul subteran se pierdea în bezna grotelor, ici-colo doar se vedeau luminile din vârfurile unor făclii și câteva reflectoare masive aruncau fascicule de lumină când pe un perete, când pe altul. Dar atât. În rest, clarobscur și putoare, zăpușeală și gemete.

Se găsi în dreptul unei roți împinse de câțiva bărbați la bustul gol și umbrele îl legară de un lanț, făcându-i apoi semn să împingă de bârna liberă. Iliescu se opuse și una dintre matahale îmbrăcată-n cârpe îl plezni peste față. Sângele îi tâșni pe nas și Iliescu se prăbuși peste bârnă, pielea palmelor sale îmbrățișând lemnul cald și umed.

*

Simți ceva gâdilându-i fața și tresări. Fluturele își luă zborul de pe fruntea lui Iliescu, care sări speriat în picioare. Se uită în jur: era în câmpul de la marginea orașului, la câțiva pași de hală. Își scutură hainele și-și frecă ochii. O luă la fugă către hală și se împinse cu umărul în ușa de fier grea și ruginită. O deschise și privi înăuntru: gunoaie, schele și structuri metalice ruginite, prăbușite, legate între ele cu liane, copaci, tufișuri crescute sălbatic peste tot. Nici urmă de masă, nici urmă de bărbatul cu capul de cal, nici urmă de ușă către un șantier subteran. Ieși din hală și o luă spre oraș pe lângă stradă. Încercă să oprească mașini, dar nimeni nu vru să-l ia. Merse vreo 20 de minute până la prima stație de autobuz și așteptă. Urcă în primul autobuz, unul cu burduf, murdar și gol. După câteva stații urcară oameni. Nimeni nu

vorbea, corpurile se bălăngăneau, radioul din cabină se auzea încet.

Iliescu coborî la câteva străzi de casă. Se întuneca grăbit. Se întâlni la scară cu un vecin căruia nu-i știa numele. Îl salută, dar acesta nu-l auzi, scormonea cu o sârmă îndoită prin cutiile poștale ale vecinilor. Iliescu se opri și-l privi: mărunt, cocoșat, împuțit. Plecă. Urcă scările și intră în casă. Auzi vocea Mariei, vorbea la telefon și plângea. Iliescu privi din hol prin geamul de la bucătărie – se întunecase de tot. Intră în sufragerie și se uită la Maria, ascultând cum întreaba de el, suspina și dădea indicații, răspundea la întrebări și asigura (pe cine?) că îl va informa (ce?).

— Dar am venit, Maria. Sunt aici.

Maria se întoarse, dar plângea în continuare. Așeză receptorul la loc și căzu pe canapea, tremurând de plâns și de frig și de frică și de... Și privea spre el, ba nu, privea prin el, plângea și nu-l vedea, își mângâia părul și se legăna ca un copil, privind lung prin el, uitându-se către ușă, unde ar fi trebuit să fie el, dar nu era.

Iliescu se întoarse și merse în camera Iuliei, care stătea la calculator cu căștile pe urechi, așa cum făcea mereu când se temea, când fugea, când se ascundea.

— De ce te temi? Nu te teme...

Se așeză pe pat lângă birou și îi urmări mișcările, părul blond căzând în bucle pe umeri, tremuratul pleoapelor.

— Nu-ți fie frică, Iulia...

Iar Iulia întoarse capul și-l privi. Se opri pentru câteva clipe cu privirea îndreptată spre locul în care era el, apoi ochii îi alunecară în jos, așeză căștile pe masă și ieși din cameră.

Iliescu închise ochii și ascultă sunetele casei.

— Mami?

— Da, puiule, se auzi vocea plânsă a Mariei.

— Tati când vine acasă?

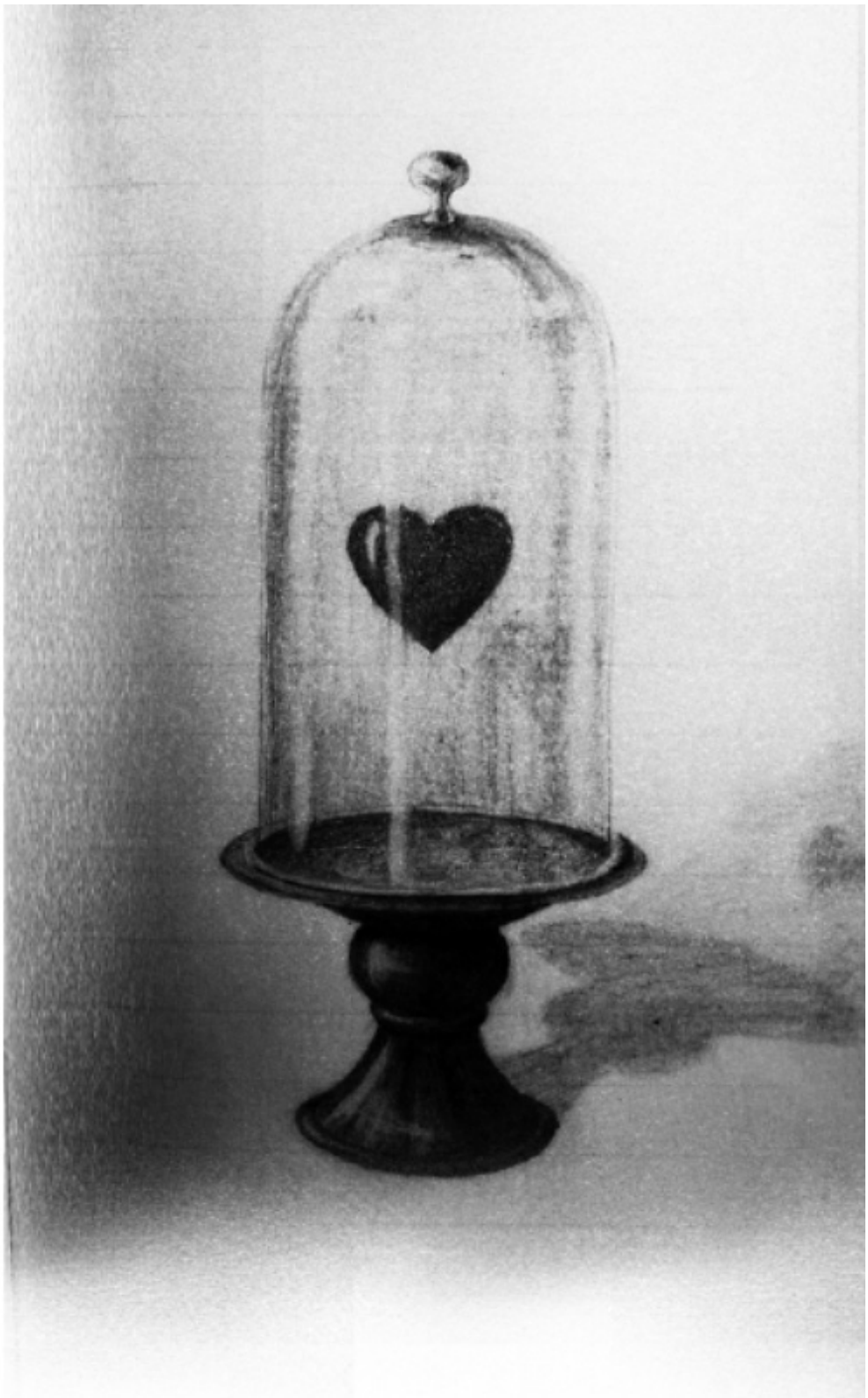

VIS CU FURNICI

Ultima silabă căzu la trezire, de cealaltă parte a visului. Broboane de transpirație i se scurgeau pe obraji și se adunau pe mărul lui Adam, îmbătrânit și el. Închise din nou ochii și rămase așa până când pleoapele fierbinți se eliberară din somn. Mereu la fel. Nu era noapte în care să nu se piardă în gangul întunecat. Îl chema, mereu aceleași cuvinte, cu vocea ei șoptită, el asculta, dar niciodată nu îndrăznea să facă un pas în întuneric.

Îi luă mult timp să se ridice din pat. Între tânărul din vis și bătrânul care visa se întindea un pod lung din oase roase, vechi de zeci de ani. Se strecură cocoșat printre munții de gunoaie care îi înconjurau patul, turnuri și poduri, un peisaj imaginat de-a lungul zecilor de ani de solitudine. Numai geamurile rămâneau neacoperite, ca să știe când se termină ziua și când începe visul, mereu același vis. O potecă ce ducea de la pat la ușa din hol brăzda grămezile de gunoi. În celelalte camere, aceeași panoramă: lemne, fiare, pungi, bucăți de plastic, mici, mari, dulapuri, găleți, saltele, plase, saci cu haine, televizoare, radiouri, carcase de frigidere și mașini de spălat, oglinzi, munți de cărți îngălbenite, turnuri de ziare și reviste vechi și roase, sticle, bidoane de plastic, cartoane, cutii, bucăți de garduri, rame de tablouri, geamuri, cârpe, cauciucuri, cărămizi, bolțari, țevi, lustre, tablouri, poze și o sumedenie de alte obiecte, adunate în ultimii ani de la groapa de gunoi și din containărele din cartier.

Când vremea ținea cu el, pleca de dimineață cu o roabă și nu se oprea decât în vârful muntelui de gunoi de la marginea orașului. Stătea acolo toată

ziua și se întorcea seara târziu, ca să nu-l vadă vecinii, cu roaba plină de obiecte. Se ferea de vecini. Nu de puține ori au chemat poliția și l-au amenințat că îl dau afară din bloc, dacă nu-și face curat în casă. Încerca să-i evite pe cât de mult putea și avea grijă să nu adune gunoi organic, să nu împută blocul. Copiii aruncau cu pietre după el și-l strigau „gunoierul”. Într-o dimineață a găsit roaba la câteva blocuri depărtare de casă și de atunci o urca mereu cu spinarea ruptă până în apartament. Zilnic cobora roaba, o umplea cu gunoi (o parte mergea la reciclat, ca să aibă de o pâine a doua zi, o parte se adăuga construcției de gunoi).

Tot vecinii au chemat și televiziunea. Nu s-a ascuns de camerele de filmat, ci și-a arborat pieptul scobit de bătrânețe și a explicat cu mândrie motivul pentru care aduna gunoaie:

— Îmi construiesc un dispozitiv.

— Ce fel de dispozitiv?

— De transport.

— De ce?

— Ca să dispar.

Simplu.

Se zvoneau multe despre bătrânul pe care copiii îl numeau la început boschetar și gunoier, apoi, după ce a spus ce a spus pe canalul de știri, l-au botezat „nebunul”, ba unii dintre ei îi spuneau și „mortul”, pentru că umbla pe străzi între apusul și răsăritul soarelui (dar și pentru că puțea).

Da, multe se mai zvoneau!

Că de ce trăiește singur? Păi cum de ce? Și-a omorât nevasta de tânără, demult, maică, nu erai pe aici pe-atunci, ziceau unele. Ba nu, l-a părăsit muierea, ziceau altele. De ce? Că-i nebun, tu nu vezi? A făcut și pușcărie. Da, da, așa e, ziceau alte voci, atașate de trupuri ce alungau muște prin aer, trupuri adunate în jurul becului de la scară. A făcut pușcărie, îți zic eu. A stat mult. Și tot aici s-a întors după. Păi de ce? Naiba știe. Îți zic eu de ce. De ce?

Că și-a omorât nevasta. Azi era cu ea la braț pe bulevard, mâine nu mai era. Unde s-a dus? A omorât-o, îți zic eu. Și n-au găsit-o? Păi dacă-i moartă! Păi moartă, zic, nu i-au găsit cadavrul. Nu, maică, a avut el grijă. Ptiu, drăcie!

În unele nopți se auzeau zgomote venind din apartamentul lui, dar nu orice fel de zgomote, ci voci. Vecinii puteau jura: nu o dată au auzit întregi conversații purtate în camerele bătrânului, înăbușite de grosimea pereților, astfel încât nimeni nu putea spune precis despre ce se vorbea. Unii ziceau că ar vorbi singur, ba alții jurau că se aud mai multe voci. Un al treilea grup, mai împăciuitor, credea că bătrânul vorbește singur, dar pe mai multe voci. Și dacă ar fi fost vorba numai despre vocile din casă, ar fi fost bine, dar nu, mai erau și lumini, lumini intermitente, uneori atât de puternice, încât se oglindeau în blocul vecin, unde, pentru o clipă, toate geamurile se aprindeau la unison. Câțiva insomniaci scoteau apoi capul pe geam, dar prea târziu, vocile dispăruseră, lumina se stinsese, noaptea se reașezase în stradă. Da, multe se mai zvoneau în jurul bătrânului.

Acum era aproape gata. Privea din hol către singura cameră care nu era complet înghițită de gunoaie. Prin spărtura mică, cât să încapă un om, se vedea patul nefăcut. Luă roaba în spate și coborî scările.

Vine nebunu'. Merge la gunoaie, bă, hai încoa' să-l vezi. Ăsta-i? Da, mă, gunoierul. Ți-am zis eu. Uite mortu', mă! Să-l vezi deseară cum vine. Stăm atât? Nu mă lasă ai mei atât. Hai după el. Lasă-l, că-i dus. De ce? E rău? Nu, vai, e blând. Nu zice nimic. Și-atunci? Hai. Dă o piatră. Nu, lasă. Dă tu o piatră, mă, că ăsta-i fricos. Nu-s fricos, taci din gură, ia de aici.

Piatra căzu în roabă. Zgomot. Ecou. Chicoteală. Copiii râdeau și fugeau, se ascundeau prin scări de bloc.

— Nebunu'! Gunoieru'!

În geam bătrânii șușoteau:

— Bietul de el. Îl mănâncă viermii în casa aia. Singur de atâta vreme. Dar cum... ? Nu se știe. Însurat? A fost. A murit? Demult, înainte să ne mutăm aici. Cum? Nu se știe. Cică a dispărut. Dă-l încolo de împuțit, de-asta avem noi nevoie în bloc. Ce-ai, mă, te-ai dilit? Doamne iartă-mă, că n-o mai avea mult. Ui' la el, sărmanu'. Nu te mai holba atât, vezi că ai ciorba pe foc.

— Nebunu'! Gunoieru'!

Încă o piatră căzu în roabă. Bătrânul se opri, scoase pietrele și le lăsă să cadă pe trotuar. Nu le aruncă înapoi. Trecu calea ferată și dispăru în spatele unor tufișuri înalte.

— Hai, închide geamul ăla că-i curent. Hai să fugărim mâțe. Hai. Hai.

Copiii nu mai râdeau, bătrânii nu mai șușoteau. Un copil stătea îngenunchiat în spatele blocului și urmărea tăcut o furnică care căra o altă furnică în spate. O privi până când împinse corpul minuscul printr-o gaură în pământ. Se făcuse târziu.

— Treci în casă, s-a înserat.

— Mai stau un pic.

— Nu, acum!

Copilul se ridică, își scutură genunchii de pământ și plecă, bănuind secrete pe sub pământ.

*

Era lună plină. Roaba scârțâia pe stradă. Bătrânii se răsuceau în paturi. Copiii visau furnici.

Urcă roaba până în casă, încuie ușa și începu să așeze noile obiecte în spațiile rămase libere. O trotinetă stricată, o chiuvetă spartă, cinci găleți, un sertar, un uscător de rufe, un sac de haine, un filtru de cafea și două pungi pline cu alte nimicuri. Le înșiră în jurul său. Se strecură în peștera din gunoaie și acoperi intrarea cu o bucată mare de tablă. Se întinse pe pat, își încrucișă mâinile pe piept și așteptă.

*

A doua zi:

Copiii așteptau cu pietre în mână, bătrânii șușoteau în geamuri. Scârțâitul roabei nu s-a mai auzit. Noaptea oamenii așteptau roaba să le cânte de culcare.

A treia zi:

Copiii așteptau cu pietre în mână, bătrânii șușoteau în geamuri. Scârțâitul roabei nu s-a mai auzit. Noaptea oamenii așteptau roaba să le cânte de culcare. Era a doua noapte de nesomn.

A patra zi:

Copiii așteptau cu pietre în mână, bătrânii șușoteau în geamuri. Scârțâitul roabei nu s-a mai auzit. Noaptea oamenii așteptau roaba să le cânte de culcare. Era a treia noapte de nesomn.

*

Nedormiți de trei nopți, derutați și șifonați, vecinii chemară poliția. De dimineață toată strada se adună la scara blocului și ajută la scoaterea gunoiul din casă. Vorbeau tare, să se audă:

— O fi murit, săracul. Lasă, era și vremea, atâta timp singur... Eh, ia lăsați-mă, prea mult jeg, ce... Împuțit. Tăceți, mă. Da, măcar să-l scoatem repede să nu împută blocul. Da, o să înceapă să pută... Șșt! Da. N-are cine să-l îngroape. N-are pe nimeni? Nu. Și cum trăia? Eh, mânca pe la unul, de pe la altul, mai primea un ban, una-alta.

Gunoaiele treceau din mână în mână, de la ușă până la camion.

— Uite, asta încă-i bună. Las-o, bă, ești nebun, e gunoi.

Luna era deja pe cer, când polițistul ridică tabla de pe gura peșterii. În jurul patului încă acoperit de gunoaie, pereții își arătau goliciunea după mulți ani. În jurul polițistului, vecinii așteptau curioși să vadă mortul. Polițistul băgă capul înăuntru, după care se trase repede înapoi. E mort? E mort? întrebau toți într-un glas. Polițistul privi în gol câteva clipe, apoi spuse: Ajutați-mă să-l scot.

Îndată ce au așezat mumia pe parchet, se lăsă liniștea peste tot apartamentul. Priveau cu toții îngroziți la coconul din fața lor, o crustă lipicioasă care urmărea conturul unui corp. Dați-vă la o parte, zise unul dintre polițiști și scoase un briceag. Se aplecă peste mumie și tăie crusta încet, cu grijă să nu-și arate greața care îi invadase stomacul. Apoi se ridică în picioare și rămase țintuind cu privirea învelișul lipicios: coconul era gol. Oamenii tăceau, iar prin geamul deschis intra răcoarea nopții.

În tot apartamentul mirosea a vânt, a ploaie și a noapte.

*

Sunt tineri. Sunt împreună. Se întorc acasă pe o stradă întunecată. Mâna ei se odihnește în pumnul lui. S-a lăsat noaptea și frigul îi împinge către casă. Înfășurați în fulare și gânduri, alunecă în vis cu fiecare pas. Vor căldură, vor pat, vor somn. Se vor. Nu-și spun nimic, calcă regulat pe trotuarul gol. Încă două străzi și sunt acasă. Vor încuia ușa, se vor dezbrăca, se vor întinde pe pat, se vor iubi și vor adormi. Se vor. Stâlpii de lumină sunt rari, doar unii pâlpâie mecanic. Încă o stradă și sunt acasă. În dreptul unui stâlp de lumină defect se deschide un gang din care se revarsă în stradă câteva limbi de lumină. Scântei. Un bâzâit electric. Apoi, liniște. Tinerii se opresc în mijlocul străzii.

— Ce a fost asta?

— Nu știu... Hai să mergem.

— Stai, trebuie să vedem ce e.

— Venim mâine, pe lumină. Hai acum, mi-e frig.

Au ajuns în dreptul gangului. Întuneric.

— Hai, că nu e nimic. Poate ni s-a părut, zice el.

— Nu, nu, ai văzut și tu, e ceva acolo.

Ea își desprinde mâna din pumnul lui.

— Ce vrei să faci? o întreabă.

— Sunt sigură că e ceva aici.

— Dar nu se vede nimic, nu are rost, zice el.

— Ceva ca un plâns.

— Ți s-a părut. E vântul, vâjâie printre blocuri.

— Nu, nu e vântul. Stai o clipă, trebuie să vedem ce e.

— De ce trebuie?

— Poate are nevoie de ajutor.

— Cine?

— Nu știu.

Ea începe să pășească înspre gang.

— Auzi? întreabă.

— Nu aud nimic.

— Nu?

— Nu, ți se pare. Hai să mergem, te rog, e deja foarte târziu.

Ea face al doilea pas și se oprește.

— Ce întuneric e, zice.

— Vino înapoi.

Al treilea pas. Bezna gangului o înghite.

— Ieși de acolo, zice el. Hai să mergem.

Tace. Ascultă. Îi e frică să intre după ea. E aceeași frică, frica nopților din copilărie, cuibărită în oase chiar și acum.

— Nu auzi? Vino odată!

Liniște.

— Începi să mă enervezi. A fost o seară atât de frumoasă, de ce vrei să o strici?

Nu primește niciun răspuns. Vântul mătură blocurile.

— Hai, te rog, să mergem.

Închide ochii și oftează. În ciuda fricii, intră în gang după ea. Face trei pași și o caută orbește cu brațele întinse în întuneric.

— Unde ești? Poate te împiedici pe aici și te lovești.

Liniște.

— Lasă glumele, ieși odată!

Dar ea nu răspunde. Mai face câțiva pași, se lovește de ceva metalic, un container probabil.

Ecoul loviturii se izbește pe întuneric de zidurile gangului.

— Unde ești? Termină cu prostiile!

Se învârte în cercuri cu brațele întinse, parcă e legat la ochi. O strigă pe nume. O dată, de două ori, de multe ori. Se învârte, se întoarce, se apleacă, sare, se lovește, înjură, strigă, se sperie, plânge. Timpul trece și el se adâncește tot mai mult în gang. A lăsat în urmă strada, blocurile, vântul. Pașii se pierd și nu mai găsesc drumul înapoi.

— Unde ești? strigă. Unde ești? Unde ești?

— Aici sunt, se aude vocea ei în întuneric. Gata, aici sunt.

Simte strânsoarea mâinii ei în jurul cefei și sărutul ei pe buzele lui plânse.

— Gata, aici sunt. Gata...

Sărutul ei cu gust de vânt, de ploaie și de noapte.

— Gata.

MULȚUMIRI

Povestirile din acest volum au fost scrise între 2010 și 2013 la Brașov, Ludwigsburg și Oxford. Șase dintre ele au fost publicate în revistele Familia, Egophobia, Suspans și Revista de Suspans. Mulțumesc editorilor Sorin-Mihai Grad și Mircea Pricăjan pentru sprijin și încredere.

Mulțumesc editurii Herg Benet pentru găzduire și Claudiei Niculescu pentru că a acceptat să înfrumusețeze această carte.

Și, din nou, Gitanei. Pentru tot și întotdeauna.

Cuprins

Prefață: Vibrațiile subtile ale groazei
Trenul umbrelor
Scrum
Atunci când nu eram
Kilimanjaro
Max Li
Negru ca o șoaptă fără rost
Jos, în lumea lor
Toma. Administrator
Omul cu chip de cal
Vis cu furnici
Mulțumiri

Table of Contents

Prefaţă: Vibraţiile subtile ale groazei	5
Trenul umbrelor	11
Scrum	24
Atunci când nu eram	51
Kilimanjaro	70
Max Li	95
Negru ca o şoaptă fără rost	101
Jos, în lumea lor	141
Toma. Administrator	162
Omul cu chip de cal	171
Vis cu furnici	196
Mulţumiri	204